GEORGINA VIORICA ROGOZ

SĂ NU AFLE ALADIN

EDITURA ION CREANGĂ

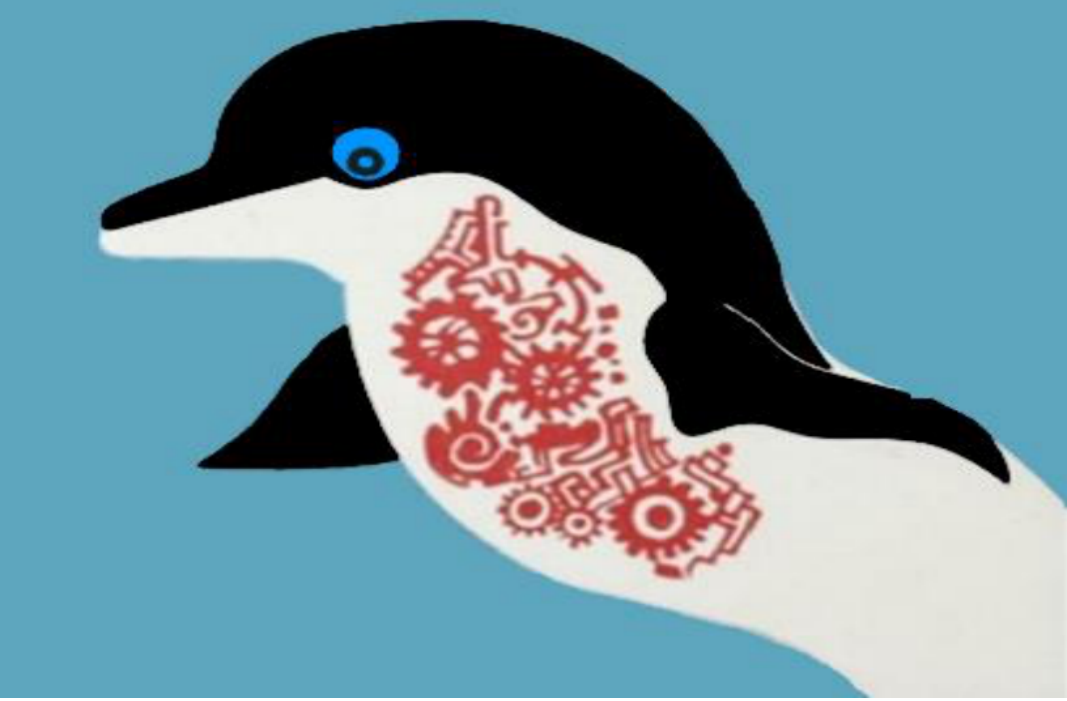

GEORGINA VIORICA ROGOZ

SĂ NU AFLE ALADIN

Georgina Viorica Rogoz

SĂ NU AFLE ALADIN

- Povestiri -

EDITURA ION CREANGĂ

București, 1981

CRIPTESTEZIE - SAU ZBURĂTOARE FARFURIE?

OBIECTELE ZBURĂTOARE NEIDENTIFICATE[1], sau cum li se zice în genere, pe scurt, O.Z.N.-urile n-au fost „specialitatea” mea până acum, în primăvara când ele au reapărut, se pare, deasupra orașului în care locuiesc de vreun an.

Înainte de primăvara trecută, „farfuriile zburătoare” și „omuleții lor verzi” nu m-au pasionat decât în vremea când eram puști și înghițeam flămând, entuziast, aventurile publicate în Colecția de *Povestiri Științifico-Fantastice*. Mai târziu, în anii studenției la fără frecvență, fiind și corector la un ziar din Capitală, și reporter ocazional la altul, ba chiar și motociclist în bietele mele zile libere (spre a-mi menține forma și pretențiile de fost campion la juniori), abia dacă aveam răgazul să citesc câte o carte „bubuitoare”, în afara celor strict necesare, și al naibii de voluminoase, pentru examenele de la facultate. Mai parcurgeam uneori știrile din presă sau din revistele de popularizare la rubrica O.Z.N.-urilor, dar o făceam cu ochiul grăbit și condescendent al scepticului. Iar în discuțiile cu prietenii sau cu colegii, râdeam și refuzam să accept - fie și măcar de dragul controversei - ideea himerică a existenței unei lumi extraterestre, argumentând că eu personal sunt mulțumit c-o trăiesc pe a mea, cea pământeană din plin, deși în mare goană - și că n-am timp deocamdată să mă ocup de acești omuleți verzi, supercivilizați, invizibili, misterioși, călătorind INCOGNITO prin Cosmos fie în weekend, fie în misiune, în minunatele lor farfurii zburătoare.

„Îndată ce-o să-mi găsesc timp să mă informez temeinic asupra chestiunii, o să vă lămuresc și pe voi, n-o să vă las să muriți proști” - făgăduiam glumind între amici, la o halbă, uitând însă primul, de-a

doua zi, să-mi planific vremea pentru asemenea studii.

După ce mi-am luat licența am venit să lucrez în orășelul acesta tihnit și frumos, aproape de frontieră, la unul din ziarele locale, ca reporter.

Am picat într-o atmosferă suprasaturată de discuții asupra existenței sau non-existenței extratereștrilor, a navelor lor vizibile și invizibile, a dosarelor Condon et comp. Asta din pricină că, înainte cu vreo patru luni de la repartizarea mea ca stagiar, aici, deasupra orașului fusese văzut un presupus O.Z.N., ceva ca un disc luminos, poate un simplu fenomen meteoric - după unii - în sfârșit, să admitem, cu alții împreună, un „obiect" dintr-ăsta strălucitor, care a descris pe cer o traiectorie ascendentă, lină, vreo câteva minute - apoi a dispărut brusc în nori, exact ca în orice relatare senzațională de acest gen.

Fenomenul a avut loc în amurg, într-o zi de iunie. După o furtună. Cineva făcuse chiar o fotografie - din păcate neclară, neconcludentă. Vreo patru-cinci cetățeni respectabili, și încă o duzină de copii, plus câțiva inși din categoria țicniților sau neserioșilor fuseseră întâmplător martorii acelui eveniment ce răscolise orășelul, stârnind apoi dispute interminabile și înflăcărate.

Țin minte precis că la trei luni după prezentarea mea la post, așadar prin ianuarie, amuzat și incitat de un schimb de păreri între doi ziariști mai vechi și redactorul nostru șef, Oprișan, am pus pariu pe o pereche de blugi originali, cu Țincu, tânăr stagiar ca și mine, că voi strânge tot materialul documentar disponibil despre O.Z.N.-uri și că voi scrie, după aceea, o „bombă", fie sub forma unui articol tehnic, fie ceva fantezist, o ficțiune literară, dar, mă rog, o BOMBĂ oricum… Repet, nu credeam o iotă în O.Z.N.-uri, și poate tocmai de aceea voiam să-i epatez pe concetățenii mei căutând o dezlegare logică, una din „cheile" problemei respective, ca la șah.

Oprișan mă privise afabil (el era și conducătorul unui cenaclu literar de amatori din localitate) și-mi urase să-mi câștig și să-mi rup sănătos blugii, apoi mă rugase să vin pe la cenaclul „lui" să citesc o povestioară. (Știa că am asemenea năravuri lăudabile).

Totuși nu m-am apucat imediat să adun documentarea promisă. Și iată de ce: De Anul nou o cunoscusem pe Irina și mă îndrăgostisem nebunește de ea. Îmi plăcuseră mie, ce-i drept, și mai-nainte, vreo câteva fete - dar acum eram serios prins, cum nu mi se întâmplase niciodată. Nu m-am gândit până azi să mă căsătoresc, acum însă (i-am scris și mamei - *e grav*) nu-mi pot imagina viața decât alături de Irina, cu ea împreună.

Din ianuarie și până în prezent, orele, sau ce-i mai greu, zilele când nu sunt lângă ea mi se par cumplit de plicticoase, irosite inutil și mă încearcă mereu o neliniște ce nu se potolește decât atunci când îi aud glasul sau îi văd mutrișoara încântătoare și ochii ei cuminți… Dar,

destul! Nu despre Irina vreau să povestesc… Trebuie să vă mulțumiți cu atât - eram - adică sunt îndrăgostit de ea până peste urechi - și Irina de mine - și din pricina asta alergam, alerg, mereu pe drumuri cu B.M.V.-ul meu între redacție și spitalul unde ea lucrează - între casa mea (micuța garsonieră banală ce mi-a fost repartizată și pe care deocamdată o împart cu câinele meu lup) și casa părinților Irinei. Apoi zbor la club, la volei, oriunde știu că e și ea. Încă n-am cerut-o oficial, știu că așteaptă cu nerăbdare clipa asta, totuși sunt puțin intimidat de taică-său, mecanic pe un Diesel, simt că el nu mă place, mă socotește un tip cam aiurit, un bucureștean simpatic, dar „altfel" decât oamenii „așezați" de pe la ei, fiu unic și răsfățat de niște părinți… mde, profesori din București: - pesemne de treabă, dar din altă „lume", crede bătrânu' - în sfârșit nu-i prea convine nici meseria mea, nu sunt inginer, nu-i așa, deși am avut „posibilități", ci un belfer care scrie schițe și reportaje și pe deasupra aleargă ca nebunu' la motocrosuri și-i mereu cu câinele-lup în ataș și - ptiu, culmea! - animalu' ăla de lux stă și în apartament cu bucureșteanu', zi-noapte, și o să stea cu el și când și-o lua nevastă, la casa lor! Mama Irinei mă apără moale, blajină - dar nu are cuvântul ultim în familie la ei. Noroc că viitorul meu socru e mai mult plecat în curse prin țară. Și noroc că mai am acolo un aliat de preț, pe Mihăiță, fratele mai mic al Irinei.

Eu sunt singurul copil la părinți, n-am avut ocazia să fac pe fratele mai mare, până azi, însă, dacă mi-aș fi dorit vreodată un „fan" care să mă aprecieze ca pe o vedetă în carne și oase, să mă asculte ca pe un oracol, și să mă laude ca un geambaș bun ce-și scoate la vânzare ducipalul măsluit, atunci Mihai ăsta, puștiul, ar corespunde perfect tustrelelor ipostaze.

Așadar, ocupat până peste cap cu iubita mea, cu scrisorile pe care i le scriu, deși o văd aproape zilnic și pe care i le înmânez personal sau i le trimit prin intermediul lui Mihăiță, absorbit de îndatoririle mele de la ziar, de grijile mărunte ale vieții mele de tânăr zăpăcit, de antrenamentul meu pentru motocross și al lui Rex, pentru viitoarea expoziție canină, uitasem complet de O.Z.N.-uri, de extratereștri și de vizitele lor.

„Specialitatea" mea în aceste fenomene halucinante mi-am dobândit-o atât de brusc, și pe nepregătite, în împrejurări atât de incredibile că - deși eu însumi am trăit întâmplările pe care le povestesc acum, deși am văzut cu ochii mei câteva urme stranii, deși cunosc foarte bine pe eroii principali ai evenimentelor bizare declanșate - nici acum nu sunt dumirit în ce categorie a fantasticului să le clasez: în fapte ce presupun contactul nostru, al pământenilor, cu misterioșii piloți ai O.Z.N.-urilor, sau în fenomene PSI, omenești pur și simplu, care scapă însă pentru moment de sub controlul și din atenția științelor tradiționale, empirice.

Oricum le-aș clasa, ele sunt și rămân enigmatice. Deocamdată. Până ce vom aduna dovezi mai numeroase. Până ce se vor repeta, înmulți, înmii - și ne vor constrânge să le considerăm REALE… Până atunci…

Dar până una alta, pentru a înțelege deruta mea, o să vă expun cât mai exact ce mi s-a întâmplat, fără să trag concluzii.

Eram în redacție, la biroul meu încărcat de notițe, cărți, date și scrumelnițe. Mă străduiam să încheg un reportaj despre uzina din vecinătate. Nu prea-mi veneau idei, scriam șabloane, ștergeam rândurile, gându-mi zbura aiurea.

Afară - primăvară. O primăvară izbucnită timpuriu, cum sunt cele de pe aici, din zona asta aparte, oarecum subtropicală, însorită. Peste tot, prin parcurile, curțile și balcoanele cochete ale orașului întâlneai explozii vegetale delicate de glicină mov, salcâmi galbeni, liliac bătut, magnolii ca zăpada, petunii, volbură și liane vesele. Verde mult pretutindeni, un văzduh limpede, nori vagabonzi, o atmosferă ce te îmbia la plimbări pe sub castanii în floare, pe lângă râul răcoros în marginile-i de piatră veche…

În birou - la prânz, după orele de program - rămăsesem numai eu și Țincu, care țăcănea distrat, enervant, la vechea lui OLIVETTI și - din când în când - răspundea la telefon. Aparatul infernal se afla instalat pe masa lui de lucru - și suna, suna din zece în zece minute.

— E cazul să-l mai închizi și să pleci! i-am spus, la un moment dat. Nu mă pot concentra. Scriu, nu înțelegi, omule?

— Nu pot, mă frate-meu, aștept un tele urgent, sau cum se zice pe aici, *e musai* să șed la post. Ce? Numai tu să fii chemat, și eu, nu?

Pe Țincu trebuia să-l sune taică-său de la București. Eu n-aveam ce aștepta. Irina își făcea garda la spital, nu-i puteam vorbi, iar reportajul - vorba lui - ERA MUSAI să-l dau la prima oră a dimineții următoare.

Țincu fluieră vesel:

— Merge greu, mă frate-meu, reportajul ăla savant? Iese, sau nu „trăsnet”?!

— Trăsnet, pe dracu! Parcă tu nu știi că nu poți oricând avea inspirație! Mai ales dacă verifici pe concret, la amănunt, fiece frază, fiece cuvințel, ca aici.

— Mda, mă aprobă întru totul colegul meu, clătinându-și capul creț de CANICHE. Și-apoi, ca să ai inspirație, îți trebuie și o idee MIȘTO! Ai băgat și tu de seamă, Vidrașcule, reportajele astea mai speciale și le rezervă șefu’. Nouă ne lasă cifrele și uzinele.

— Taci din gură, că nu pot să scriu! am urlat.

— Scrie, scrie, mă frate-meu, trăncăni mai departe Țincu. Da’ gândește-te ce bombă ai fi lansat tu, sau eu, de pildă… și nu Oprișan, care e cam fumat, dacă am fi avut noi șansa să ne plimbăm acum în pădurice, la locul crimei, cu câinii polițiști, reconstituind fuga hoțului… Ceva, pe cinste! Pagina a treia, litere mari: Infractorul - sau

infractorii - au fost prinși!… Noi stăm însă în odaia asta închisă, pironiți pe scaune, iar Oprișan, Fabian și amicii noștri de la Miliție se documentează în plină natură!

— Măcar bine că i l-am dat pe Rex șefului, să mai ia aer și câinele, săracu'! am râs. Se bucură grozav când are ocazia să facă o plimbare prin pădurice, mai ales sub comanda lui Marin, și împreună cu ceilalți câini ai lor de la miliție.

— Să nu le strice Rex al tău socotelile. E dresat nu zic, dar…

— Ce vorbă-i asta? m-am revoltat, fără să bănuiesc ce dreptate avea Țincu în acest caz. L-a dresat Marin. Rex execută ca la circ toate comenzile pe care i le dă plutonierul, nu rămâne deloc în urma celorlalți lupi. Știi doar, îl iubește la nebunie pe Marin. Ai văzut și tu. E de-ajuns să strig „Marin", sau „a venit Marin!" și Rex e gata să dărâme totul ca să-i sară plutonierului în brațe. Parcă i-ar fi stăpân, nu antrenor.

— Mai bine i l-ai da de tot, să faci rost de mai mult spațiu locativ, mai cu seamă dac-o să te însori, bombăni Țincu, știind că o asemenea discuție mă făcea să turbez.

N-am turbat. A sunat tocmai atunci telefonul și el a înhățat aparatul și a mormăit vesel:

— Da. Aci redacția. Cu cine? Un moment, să văd dacă mai e pe aici.

Apoi a acoperit difuzorul cu palma și mi-a comunicat grijuliu:

— Un mesaj „secret" pentru tine, așa zice puștiu'! E Mihăiță. Ți-l dau sau nu?

Am luat receptorul, mirat, ridicând din umeri.

— Nene Laurențiule, pot vorbi fără să ne audă cineva? Nu te supăra, e un secret, ceva serios, urgent, un „trăsnet", pentru matale… șopti în telefon, cu voce misterioasă și ușor gâfâită, Mihai.

— S-a întâmplat ceva acasă, măi mânzule? m-am alarmat.

— Nu, nu - nu acasă… Da' s-a întâmplat ceva extraordinar, am văzut cu ochii mei și nu numai eu… eram trei băieți, - urmă precipitat puștiul, cu glasul alterat de emoție. Am plecat, după școală, pe bicicletă cu Nae și cu Traian, în afara orașului. Am luat-o spre câmpul cu narcise, voiam să facem poze pentru concursul nostru de fotomontaj - știi matale… Și…

— Și? Ce-ai văzut?

— Sst… (vocea puștiului scăzu din nou). Nu ne aude nimeni?

— Nu. Sunt singur, dă-i drumu' - l-am încurajat, curios.

— Am văzut… zău, nene Laurențiule, nu te mint… Am văzut și eu și ei… ăilalți băieți… Am luat și câteva fotografii… S-a ridicat deodată de lângă câmpul cu narcise din spatele movilei, a țâșnit în sus… Sclipea ca un nor luminos - în bătaia soarelui, era mare cât un Alfa Romeo de curse, dar de forma unei mingi de rugbi - orbitor, nu l-am putut privi decât o secundă, ne-a orbit, pe urmă a dispărut subit, și

totuși sunt sigur și mie și băieților ni s-a părut un aparat de zbor, nu nor, ci *aparat*… adică O.Z.N. Sunt sigur.

— Dacă nu l-ați putut privi decât o secundă - cum de ai făcut poze? Ziceai că l-ai fotografiat!

— Nu pe el. Am fotografiat locul de unde și-a luat zborul. În spatele câmpului cu narcise - dincolo de colină… e un loc pustiu, cu iarbă… Acolo… pe o rază de vreo câțiva metri e doar pământ ars, nici un fir de iarbă… Ceva nemaivăzut. Am privit de pe deal - ne-a fost teamă să ne apropiem. Trebuie să mergi și matale, chiar în clipa asta. Ai B.M.W.-ul la redacție?

— Măi mânzule, azi nu-i 1 aprilie… n-am timp… de bancuri, am râs neîncrezător, deși ușor stârnit. Ceva trebuie să fi văzut voi trei. Cred, numai să nu fie vreo „*fata morgana*”[{2}]… Lasă pe mâine, după masă. Până atunci developează fotografiile alea. O să mergem mâine să controlăm. Bine?

Mihăiță a mormăit nemulțumit „bine” - „da’ rămâne secret”, și a închis. Îl supărasem, îl dezamăgisem cumplit. N-aveam timp însă de fanteziile lui, nu-mi venea să cred că ar fi dat de vreo urmă *reală,* totuși știam că puștiul nu e un trombonist; dimpotrivă, îmi făcuse până în clipa aceea impresia unui adolescent cu picioarele pe pământ, cam închis în sine, impresionabil dar stăpânit, iubitor de lecturi aventuroase, de natură, de animale, însă prudent, calculat, ascultător, știind de frica lui taică-său și poate din cauza asta neumblând cu minciuni și cu trăsnăi, ca alți băieți de seama lui.

Ce-am discutat cu Mihăiță nu i-am mai spus lui Țincu. Nu socoteam serioasă convorbirea. Ba, fiindcă n-aveam chef să fiu deranjat și de ceilalți doi băieți care să-mi împuie capul cu trăsnăi despre O.Z.N.-uri, am închis telefonul și l-am expediat și pe Țincu în oraș.

Am lucrat în liniște la reportajul meu până la 9 seara.

Atunci a apărut în redacție Oprișan. Zicea că mă căutase acasă și negăsindu-mă trecuse special pe la birou să-mi vorbească.

Tocmai terminasem materialul de bătut la mașină și mă simțeam ca un licean în prima oră de vacanță - puțin obosit dar cu inima ușoară. Eram încântat că șefu’ mă găsise la lucru - să vadă că trag tare când e nevoie, mi-am zis. Îmi venea să fluier și să râd, și, în prima clipă, n-am observat nici aerul stânjenit, preocupat al lui Oprișan, nici lipsa lui Rex. L-o fi lăsat cu Marin, gândeam, și l-am salutat entuziast, prea entuziast chiar.

— Ura, don’ șef! Cum a mers reconstituirea? O să iasă un reportaj palpitant, sunt sigur. Îl citim mâine, sau mai așteptăm vreo aprobare?

— Apare mâine, l-au prins pe infractor. Era încolțit și totuși n-a fost simplu… mi-a răspuns moale, plictisit, ocolindu-mi din nou privirea, deși Oprișan e omul care te privește de obicei direct și cu prietenie.

— Vidrașcule, urmă el cu un fel de falsă volubilitate, ia spune-mi tu

n-ai auzit ce zvonuri au început să circule după amiază în oraș? Unde ți-e capul - în lună? De ce-ai închis telefonul?

— Ce s-aud, don' șef?

— Te-au căutat o grămadă de inși. Tot orașul fierbe. Cică, azi, pe la șase, a fost semnalat un O.Z.N. Zbura deasupra pădurii. Noi, ăștia care eram în pădure, cu milițienii și câinii polițiști după noi, n-am văzut nimic. Am aflat la întoarcere, din mai multe surse. La miliție s-au prezentat din proprie inițiativă până acum o oră, câteva persoane cu declarații scrise. Un profesor de fizică - Anton - și Vlase, de la sera de flori, și încă alții - trei. S-ar părea că iar ne vizitează extratereștrii.

Am zâmbit, circumspect - ciupit puțin de gelozie. Așa-mi trebuie dacă nu-l luasem în serios pe Mihăiță. Scăpasem prilejul să fiu primul ziarist de aici care prinde de coadă o farfurie zburătoare.

— Don' șef, nu cred o iotă. Se va face panică pentru nimic. Și pe mine m-a informat un pușți despre apariția unui O.Z.N. Nu coincid însă locul și ora. El, puștiul cu informația, împreună cu alți doi băieți, susținea că a văzut un fenomen, luminos, un nor - dar după prânz imediat - și nu spre pădure, ci spre câmpul cu narcise. E oare cazul să ne agităm?

— Să ne informăm, oricum. Dar să fim prudenți. Să nu ne facem de baftă. Vom vedea, mâine.

— Mâine dimineață sunt liber. O să-mi încalec motocicleta și o să fac și eu niște investigații, pe cont propriu. Îl iau și pe pușți - și în ataș pe Rex. Va fi încântat.

Oprișan se întoarse către fereastră. Se uită în gol. Tuși, încurcat.

— Rex… nu e cazul să-l iei… adică…

Își aprinse o țigară și-și drese din nou glasul, care sună apoi obosit, mâhnit.

— Măi Vidrașcule, îmi pare rău… Dar e bine să afli de la mine… Tocmai eu… știi cât țin la tine și cât îmi plăcea câinele tău.

— I s-a întâmplat ceva lui Rex? S-a pierdut? am întrebat prostește, înțelegând deodată de ce nu e cu Oprișan aici - și de ce redactorul șef e atât de încurcat.

— Da, Rex… Îmi pare tare rău că l-am luat cu noi, în pădure. Credeam că-i fac un bine… știam că a fost dresat de Marin și aveam toată încrederea… (se încurcă). Naiba m-a pus să-l iau tocmai azi!

— Ce i s-a întâmplat lui Rex? am insistat, amărât.

— Nu-i vina mea. Nu-i vina nimănui dintre noi. Doar a ticălosului ăla de hoț, exclamă Oprișan, cu ciudă.

— Dar ce s-a întâmplat, pentru Dumnezeu, vreau să știu!

Redactorul șef își aprinse o țigară. Mă privi grav.

— Îmi pare rău, crede-mă, l-a ochit hoțul, pe negândite.

— Înțeleg… deci… bestia de hoț a tras în câini? L-a nimerit… dar *cum?*

— L-a nimerit mi se pare în ochiul sting. Rex a făcut un salt și s-a mai târât, scâncind, prin tufișuri, câteva sute de metri.

Am sărit de la locul meu și-am început să merg prin birou, tăcut, înjurând în gând.

— Hai, Laurențiule, nu fă mutra asta de înmormântare! S-a întâmplat, de!… încercă Oprișan să mă consoleze. Marin a făgăduit că o să-ți dreseze altul… Căpitanul a zis să te duci chiar mâine să-ți alegi un pui - cel mai frumos pui de lup din canisa lor. Marin o să-l dreseze, e lucru hotărât. Sau poate să-ți dea unul gata „școlit", cu diplomă.

— Îmi dai voie, don' șef, să merg acasă? i-am tăiat vorbăria, amărât. Sunt obosit.

Îmi strânse mâna în tăcere, și ne despărțirăm.

Acasă, de supărare, am băut singur niște vodcă, și m-am trântit în patul meu, îmbrăcat. Am citit până am adormit. Uitasem de Mihăiță.

*

A doua zi, la șapte fix, eram cu motocicleta în fața casei lui Mihai. Irina nu se întorsese de la spital. Puștiul își bea laptele în bucătărie. Am rugat-o pe maică-sa, căutând să n-o alarmez, să-l lase pe Mihăiță cu mine.

— O să-i motivez eu absența primei ore, la școală, am făgăduit solemn. Trebuie să verificăm în ce loc au văzut băieții O.Z.N.-ul.

— Domnule Laurențiu (îmi spune așa, protocolar, cu toate că mă simpatizează și mă copleșește cu îngrijiri, ca pe o rudă), Mihăiță n-a dormit toată noaptea. Povestea asta cu farfuria zburătoare i s-a urcat la cap. Mergi cu el, desigur, și te rog… (mă privi foarte îngrijorată) caută să-l lămurești că e o bazaconie - nu ceva serios - nu-i așa?… Anul trecut am mai auzit o astfel de bazaconie și n-a fost nimic.

— Lasă, mamă, lasă… protestă nervos Mihai, apoi o sărută grăbit și ne luarăm zborul, într-un zgomot infernal de eșapament.

Câmpia cu narcise - una din raritățile și frumusețile renumite din împrejurimile orașului nostru - părea de la distanță, de pe șosea, o planetă aparte, fremătătoare, invadată de-un soi de fluturi uriași sau de-un stol de parașute minuscule, diafane, de-un galben uleios.

Am ocolit-o, să nu-i poluăm atmosfera feerică, și ne-am îndreptat pe alt drum, pe o potecă spre colina de care-mi vorbise Mihai.

Am oprit unde mi-a făcut el semn. Și ne-am dus pe jos - să cercetăm „zona". Într-adevăr, în spatele delușorului cu vii, era o porțiune nearată, unde creșteau în voie buruienile. De sus, de pe deal, am văzut clar „urma" ce-i intrigase și pe băieți. Acolo, pe pământul părăginit, *exista* o suprafață arsă sau uscată, elipsoidală, având lungimea de vreo cinci metri și lățimea de doi, după cum am apreciat din vârful dealului. Scriu *exista,* fiindcă am văzut-o distinct, *prima oară* când am

urcat pe colină cu Mihăiță. Nu ne-am apropiat să luăm probe de sol, mi-era teamă, puștiul o ținea una și bună că e „amprentă" lăsată de un O.Z.N., mi-a împuiat capul într-atât, încât l-am crezut, ce mai! - văzusem cu ochii mei fâșia aceea pârlită, printre ierburile celelalte.

Ne-am întors acasă, surescitați. Mă durea capul, aveam amețeală, eram și foarte prost dispus de pierderea lui Rex (îi căutasem cu Mihai, cu motocicleta, prin pădure trupul - dar nu găsisem nimic). Îndată ce-am ajuns în oraș am comunicat comandamentului de cercetări științifice, improvizat peste noapte și care-și avea sediul la Sfatul popular, tot ce văzusem. Însă de-abia a doua zi, o echipă restrânsă de specialiști, înarmată cu un Geiger pentru măsurarea radioactivității, a plecat la fața locului. Spre stupoarea mea, n-au descoperit nimic - nici radiații, nici măcar semnul, arsura, pârloaga aceea. M-au privit ca pe-un farsor.

M-am dus și, eu acolo a doua oară, însoțit de Țincu și de doi profesori din oraș, am urcat dealul - și - într-adevăr, surpriză! - *n-am mai văzut* urma arsurii. Dispăruse. Doar buruieni, pretutindeni… Am rămas tablou - și ceilalți s-au cam distrat pe socoteala mea. Ca să nu admit că sunt nebun, am acceptat ideea că fusesem obosit și puștiul mă sugestionase, mă făcuse *să văd ce voia el să văd.*

Le-am cerut tuturor scuze și, cătrănit, m-am dus glonț la Mihăiță, acasă. Lipsea - era plecat cu bicicleta, în împrejurimi, maică-sa nu știa pe unde umblă. Și nici măcar pe Irina n-o găsisem.

A doua zi am fost de serviciu - nu mă puteam dezlipi din redacție; de altfel se învârteau pe la sediul nostru tot felul de cetățeni. Nu publicasem în ziar nimic oficiul în chestiunea O.Z.N.-ului.

Pe la prânz, stăteam în birou cu Țincu și cu Oprișan, când - altă surpriză!

Mihăiță mă sună la telefon de jos de la poartă.

— Nene Laurențiu (mi-a spus cu vocea aceea emoționată și tainică pe care o adoptase în ultimele două zile) ți-am găsit câinele. Auzi? Rex e viu, e teafăr, e cu mine, aici - vrei să ți-l aduc sus?

Auzeam, ce-i drept, prin aparat și niște lătrături nervoase.

— L-ai găsit pe Rex? E teafăr? Cum așa? Unde l-ai găsit? m-am bucurat nespus. Hai, urcă, Mihăiță, și - o să-mi povestești aici totul.

— Care Rex? se miră Oprișan. Bate câmpii puștiul. Pe Rex l-a împușcat hoțul, v-am spus.

— Poate totuși a scăpat… din moment ce e aici… s-a amestecat în discuție Țincu.

Redactorul-șef își aprinse o țigară și ridică din umeri.

— Nu poate fi teafăr! A căzut într-o baltă de sânge, l-am văzut căzând, mormăi el. Nu l-au îngropat atunci, nu era momentul - iar mai târziu, când l-a căutat Marin, peste o oră, două, e drept, nu l-a găsit. Se târâse pesemne în alt loc, să moară acolo.

Cum de a…

Nu apucă să-și termine însă fraza, că ușa biroului nostru se deschise și în încăpere intră Mihai, cu câinele ținut strâns, de lesă.

— Bravo, Mihăiță! am strigat și m-am repezit în întâmpinarea lor, dând să-l apuc de gât pe Rex al meu, fericit că-l redobândisem. La urma urmei, șeful se înșelase, - sau mă păcălea, din cine știe ce pricină.

— Rex, aici! Aici!

Câinele s-a înțepenit pe picioare, s-a tras îndărăt și m-a mârâit amenințător, cu dinții încleștați.

Uluit, am rămas cu mâna întinsă. Nu-mi venea să cred că mă amenință *pe mine*.

— Ce-i cu tine, Rex?

— Rex, fii cuminte, nu-l vezi pe stăpânul tău? l-a tras de zgardă Mihăiță, râzând, și atunci abia câinele a mișcat bucuros din coadă, dar pe mine nu m-a învrednicit cu nici o privire.

— E un miracol c-a scăpat! exclamă și Oprișan confuz. Rex, băiatule, vin' la mine! adăugă, bătându-se cu palma pe genunchi. Hai, aici!

În loc să asculte ca altădată porunca, sau măcar să dea semne de simpatie, frumosul meu lup rămase impasibil. Gâfâia ușor.

— E supărat pe noi, așa-i Rex? râse Țincu, neridicându-se de la biroul lui, din prudență. Uitați-vă ce fixă îi e privirea! Parcă-i orb și surd!

— Orb nu e… murmură Oprișan, totuși ochiul… ia priviți-l, băieți, curios lucru, nu se vede la ăsta nici o urmă! Și - precis, aveți cuvântul meu - glonțul îl atinsese lângă sau chiar în ochiul stâng! Nu-i același animal!

— Da, Rex ăsta nu are nici o rană! precizează și Țincu. Și-apoi… un glonț în ochi, de obicei e mortal, nu?

— A scăpat, de fapt n-a fost ucis, a avut mare noroc, e un norocos. Știu eu, a râs Mihăiță, mângâind câinele pe cap, cu dragoste. Hai, culcă-te, Rex! Și nu mai mârâi, te rog, nu fii nepoliticos! Hai, culcat!

N-ar fi fost nici prima oară, nici de mirare că Rex al meu, admirabil dresat, „școlit" cum se zice pe-aici, a ascultat comanda dată de puști. Între ei doi exista o simpatie veche și adâncă; de multe ori îl lăsasem pe Mihăiță să-l plimbe, iar de vreo două-trei ori când tatăl Irinei se afla în circuit cu Dieselul lui, iar eu pe teren, stătuse și în pensiune completă la ei acasă.

De aceea nu m-a surprins, repet, că patrupedul meu splendid s-a așezat pe podea, docil și totuși încordat, îndată ce-a auzit comanda: „Culcat". M-a mirat și m-a alarmat faptul că *mie* nu-mi dăduse nici o atenție. Se făcea și acum că nu mă vede, stătea ca un Sfinx, nu reacționase nici la glasul, la porunca lui Oprișan, care mă substituia în

drepturile mele de stăpân, uneori.

Și deodată, remarca șefului meu mi se concretiză. Rex, sau mai bine-zis câinele acesta care nu se deosebea deloc de Rex, nu avea nici o urmă la ochi, nu fusese lovit - nu începe vorbă, nu *părea* Rex. Și totuși… totuși era Rex, puteam jura. Am mai încercat o dată să-l iau de gât.

— Rex, ce-ai pățit, băiatule?

M-a lăsat, n-a mai scos hârâiala aceea suspectă, dar îl simțeam sub tensiune, gata de ripostă, așa cum proceda el cu străinii.

I-am mângâiat încetișor capul enorm, gâtul robust, spinarea cu părul acela negru și lucios cum n-aveau decât rareori exemplarele de mare rasă, neobservând nimic deosebit ca aspect exterior. Părul, trupul, labele galbene, pieptul mușchiulos îmbrăcat parcă în catifea blondă erau neschimbate, totuși, ceva din felul cum se purta cu noi mă avertiză că se petrecuse cu el o schimbare stranie - sau… poate nici nu era Rex, ci un alt câine-lup, asemănător până la identitate, un „geamăn" ciudat, aproape cu neputință să crezi că ar fi putut fi găsit în oraș. Am mai încercat o dată și i-am comandat cu blândețe:

— Rex, atenție la mine, sus!

N-a mișcat. Oprișan, care din prima clipă bănuise ceva anormal, ricană:

— Vezi, vezi, Vidrașcule? Nu-i Rex. Nu poate fi Rex. Rex *ăsta* nu te cunoaște. Nu te ascultă. E leit Rex, dar nu este el!

Câinele mârâi.

— Ba e Rex, vă spune chiar el! strigă Mihăiță, surescitat, cu ochii strălucind de o emoție sinceră, ce ne derută pe toți, în prima secundă.

Țincu vru să ia lucrurile în glumă, să-l salveze, și râse.

— Bravo Mihai! Ai fost la înălțime! Unde-ai descoperit, însă, un asemenea lup identic cu Rex? Ești fenomenal, bă, frate-meu!

Mihai o ținea întruna:

— E Rex, tovarășe Țincu, zău, credeți-mă. Examinați-l! Parcă se mai află în oraș sau în regiune un altul ca el?

Și băiatul se uită la noi cu o privire atât de fericită și nevinovată că l-am bănuit un mare comediant nedescoperit încă.

Oprișan se lăsă să cadă în scaunul de la birou, care scârțâi sub greutatea omului.

— Dacă e Rex, zise nemulțumit de încăpățânarea băiatului, cum îți explici că nu ne mai cunoaște? Nici pe mine și nici pe Laurențiu, mai cu seamă.

Am intervenit, vrând și eu să pun lucrurile la punct.

— Mihăiță, îți mulțumesc pentru - pentru intenția ta de a-mi dărui un alt Rex… Ești cineva… Totuși, e cazul să ne explici *cum, de unde* l-ai luat? (mă gândeam, n-am precizat atunci, că un exemplar de talia lui Rex face 2 000 lei la expoziția canină și nici Irina, nici puștiul n-

aveau suma asta în pușculiță).

Mihai se încruntă, își trecu mâna prin părul blond și urmă cam fără chef:

— Nu mă credeți, dar… e Rex. L-am găsit azi-dimineață în pădure. M-am dus cu Nae, băiatul lu' tovarășul nostru de Română. Ne planificasem prima zi de vacanță în pădurice, sa culegem ciuperci - ne pricepeam - aveam și planșa cu noi…

Țincu îl întrerupse, nervos:

— Bine… Lașa planșa cu ciupercile… Și?

Puștiul continuă, însuflețindu-se din ce în ce:

— Pe Rex l-am văzut sărind dintr-un tufiș. Nae s-a speriat. Zicea că e un lup sau un câine turbat. Eu l-am cunoscut și l-am strigat „Rex"! (Câinele, vădit interesat la numele lui, schelălăi ușor și lătră, băiatul îl bătu pe gât să-l potolească)

— Sst… Rex… a venit la mine, dintr-o dată! I-am dat să mănânce sandvișul meu cu parizer. L-a mâncat! (câinele lătră din nou, vesel). Așa a venit după mine, credeți-mă.

— Bine trucat! - râse Oprișan - și splendid cadou, măi Laurențiule!

Nu știam ce să cred. Tăcut, am mângâiat din nou câinele. M-a lăsat și m-a învrednicit de rândul acesta cu o căutătură ceva mai prietenoasă. Avea ochii vii, inteligenți, dar *altfel* decât Rex. Stângul era mai deschis ca nuanță, un căprui strălucitor. Încolo - identic! Rex mai avea un mic semn particular - un dinte de jos puțin strâmbat. Voiam să controlez acest amănunt. N-am îndrăznit să-i deschid botul, cum făceam de obicei cu Rex, l-am rugat pe Mihai s-o facă.

Puștiul a zâmbit și, fără să-și vâre mâna în gura câinelui, s-a mulțumit să comande, cu o inflexiune de triumf în voce:

— Rex, stăpânul tău vrea să-ți examineze dinții. Fii drăguț și arată-ți-i! Zâmbește, Rex! Hai, zâmbește!

Din poziția lui de sfinx, animalul se execută. Rânji ușurel, tăcut. Colții albi și tineri sclipiră. Pe maxilarul de jos, între dinții mărunți, unul era strâmb.

— Măiculița mea, s-ar zice că zâmbește! râse Țincu. Măi frate-meu, câinele ăsta e dresat ca la circ!

Oprișan se arătă și el, cucerit și interesat:

— Da, da… grozav dresor trebuie să fi avut. Cine l-a dresat, Mihăiță? N-ai vrea să ne mărturisești?

— Nenea Laurențiu, după câte știu eu… Cine altul?

Șeful meu dădu semne de enervare. Își mușcă vârful țigării - o scuipă, tamburină cu degetele pe birou și mormăi printre dinți:

— Mihăiță, Mihăiță! De ce ne păcălești? Dacă nu l-aș fi văzut pe Rex alaltăieri, lovit, tăvălindu-se în ierburi și urlând… mai-mai să zic că-i el… Dar, nu!… Asta are ochii sănătoși. E întreg, perfect! Fain! Un exemplar fain!

— E Rex, serios, tovarășe Oprișan, se încăpățână puștiul. Nu vedeți că-și cunoaște numele? Și că mă ascultă?

— Vedem, vedem… zâmbi redactorul șef. Totuși, cum îți explici tu că pe Laurențiu nu prea îl recunoaște - și nici nu-l ascultă?

— Ei… poate aveți dreptate… se încurcă băiatul și mărturisi cam în silă. E curios, într-adevăr… Și pe Irina a lătrat-o la început. Acum s-au reîmprietenit. O să se reîmprietenească și cu nenea Laurențiu, să vedeți, adăugă el cu însuflețire, adresându-se parcă exclusiv câinelui. Să vedeți ce prieteni vor fi din nou, Rex și nenea Laurențiu! Nedespărțiți. Ca înainte! Ce spui, nene Laurențiule, să ți-l las chiar acum? Aici?

— Lasă-l… am mormăit. Hai, Rex, rămâi aici. Dacă vrei!

Câinele ne-a mârâit din nou, s-a dus spre ușă, a deschis-o cu labele și a ieșit glonț pe culoar. Mihăiță s-a repezit după el.

— Ține-l acasă la tine! i-am strigat puștiului care cobora scările sărind câte două trepte, grăbindu-se să-l ajungă din urmă pe acest misterios omolog al lui Rex. O să trec diseară pe la voi să ne lămurim! i-am mai strigat, de la fereastră, și întorcându-mă spre colegii mei din redacție am ținut să precizez:

— Voi descurca eu lucrurile deseară cu părinții Irinei.

— Mă intrigă băiatul… Parcă nu i-a tras de mult nimeni o bătaie… zise Oprișan pe gânduri. Minte de îngheață apele…

— Ba pe mine mă intrigă animalul ăla splendid, râse Țincu. Cine să posede în oraș un alt specimen ca Rex?

Pe mine gândul că Mihăiță ar fi putut *fura* un asemenea câine numai și numai ca să mi-l facă dar, mă sâcâia în clipa aceea cu mult mai mult decât asemănarea uluitoare dintre cei doi „Rex”…

În clipa aceea… Pe urmă, aveam să constat că nu-l furase, nu-l cumpărase, că - într-adevăr - acel *alter ego* al câinelui meu venise la Mihai din proprie inițiativă, în niște condiții bizare, imposibil de clarificat.

N-am reușit să trec în seara aceea pe la Irina, fiindcă, la vreo oră după ce puștiul m-a vizitat, am primit de-acasă, din Capitală, un telefon alarmant.

Tata, care suferea de pietre la rinichi, făcuse o criză și fusese dus la spital, la Urgență. Mama mă implora să viu imediat ce pot, să n-o las singură. Am obținut de îndată de la șefii mei învoirea să plec și, în seara aceea, am și luat rapidul spre casă.

Cu Irina am vorbit înainte de a pleca la gară, câteva minute, prin telefon. De-abia am prins-o, la ei, la Policlinică. Firește, nu despre Mihai am vorbit. Fără s-o văd, fără să am răgazul să analizez cu ea direct și cu multă prevedere versiunea fantastică debitată de puști în legătură cu apariția lui Rex, nu voiam să-i comunic îndoielile mele

asupra acestei chestiuni, ca să nu isc, cât de cât vreo dramă familială. Știam că Mihai ar fi încasat-o rău de tot de la taică-său, dacă l-ar fi prins cu astfel de baliverne.

Am stat acasă o săptămână. Vorba vine, acasă. În acest timp am fost mereu pe drumuri - mai mult la spital, la reanimare, unde se afla internat tata. Fusese operat de urgență, a ieșit greu din criză și din operație, dar totul s-a sfârșit cu bine, a fost salvat.

Săptămâna aceea mi-a rămas în amintire ca un coșmar alb și roșu, derulat într-un peisaj citadin primăvăratec, însorit și indiferent… Albe zidurile de faianță ale rezervei, albe paturile, halatele surorilor, scaunele, chiuveta, aparatajele… Alb, până la transparență, chipul tatei, cu ochii închiși, părul cărunt, răvășit pe albul transpirat al pernei de spital; mâinile lui albicioase, marmorate, lâncede… Stânga, prinsă în chingi roșii de plastic și legată de aparatul de transfuzie - nichel și email - care îl alimenta prin micile lui conducte translucide cu sânge… Și sângele acela roșu închis ca niște rubine lichide, spumoase și lente… Picături de rubin vâscos, trecând pic cu pic prin cateterul de sub bandajul de tifon drept în venă.

De două ori i-am dat și eu sânge tatei. Avem aceeași grupă sanguină. M-am bucurat enorm că, astfel, am contribuit și eu la salvarea lui. Dar, mărturisesc, atmosfera de spital mă deprima, mă sufoca… Iar când veneam de la reanimare unde-l vegheasem nopți sau ore în șir - intram amețit încă, obsedat de suferințele lui și ale celorlalți bolnavi de pe paturile de spital, într-un vârtej de culori, zgomote și efluvii citadine, care, încetul cu încetul, mă sustrăgeau gândurilor negre, mă încorporau vieții normale și primăverii calde din Capitală.

M-am întors în orașul unde lucrez în Duminica următoare, de dimineață. Mă bucuram dinainte, din plin, de ziua pe care aveam s-o petrec în întregime cu Irina, la ei acasă. Vorbisem la telefon, era liberă, în fine, o duminică liberă, fără gardă la spital! Mă simțeam bine dispus, tata scăpase, discutasem cu ai mei despre Irina, îi pregătisem fetei și o surpriză (un dar de la mama, ceva de la mine), printre picături găsisem vreme să cercetez publicații de specialitate și să scriu un articol foarte savant despre O.Z.N.-uri, articol pe care-l trimisesem printr-un curier redacției mele, și care-i plăcuse enorm șefului, deși nu l-a publicat, mai apoi zicea că nu trebuie să răscolim în urbea noastră, în clipa aceea, spiritele abia liniștite.

Irina mă aștepta la gară. Am zărit-o de cum a intrat trenul pe peron. Inima îmi zvâcnise nebunește în piept, umflată de dragoste și de orgoliu. Uite-o, e ea! Fata aceasta subțire, blondă, zveltă ca o Diană, îmbrăcată într-o fâșie de cer albastru preschimbat în rochie, alergând prin mulțimea de pe peron ca să mă întâmpine… Numai soare, bucurie, zâmbet, dăruire, elan tineresc și privire cuminte… Era ea,

iubirea mea așteptată, așteptându-mă…

Am sărit de pe scara trenului și ne-am îmbrățișat, la început fără nici o vorbă. Apoi, eu târând geamantanul, ea cu o sacoșă cu târguieli, am pornit-o destul de tăcuți și foarte fericiți, alene, pe jos, de la gară spre locuința Irinei, trecând pe bulevardul cu castanii lui înfloriți, oprindu-ne ades să ne privim, să izbucnim în râs și să ne oglindim în râul de-a lungul căruia se ridica bulevardul, din fericire pustiu la acea oră matinală.

În apropiere de casa viitorilor mei socri, ni s-au mai dezlegat limbile și-am început să ne povestim pe nerăsuflate, luându-ne mereu unul altuia cuvintele din gură, tot ce s-a petrecut cu noi în această săptămână îngrozitor de lungă în care am fost despărțiți. De cealaltă lume, drept să spun, uitasem și eu și ea.

Mi-am amintit vrând-nevrând, în clipa când am intrat în curtea casei Irinei și-am întrebat-o ce mai face taică-său.

— E pe teren, a râs fata, oprită în pragul ușii.

Am răsuflat liniștit, lucru care nu i-a scăpat.

— S-ar zice că și tu îi cam știi de frică…

— Hm! Oarecum, am protestat zâmbind. Azi însă regret sincer că nu-i acasă. Aveam de gând să-i fac o surpriză. Lui, personal - am accentuat intenționat.

— Ce surpriză? m-a iscodit atentă. Și de ce numai lui?

— Stai, să-ți admir rochia, am schimbat eu vorba, făcând pe misteriosul, și-am învârtit-o pe Irina de mână, ca la polcă, acolo, pe pragul casei. Rochia s-a înfoiat ca o uriașă corolă albastră, dezvelindu-i picioarele bronzate și lungi. Am intrat amândoi în sufrageria lor modestă, dar strălucind de curățenie.

— Numai tu ești acasă? Unde e mama?

— La piață. O să vină și ea, mintenaș, a glumit Irina. Pe urmă, și-a mușcat buza de jos, și, brusc, bucuria aceea mare ce-i lumina ochii s-a umbrit. A murmurat, preocupată de ceva străin și dușmănos:

— Mihai e și el plecat. Cu noaptea-n cap - de pe la 7. S-a dus cu Rex la un coleg. De când e în vacanță, zilnic s-a dus cu câinele ba în pădurice, ba la Câmpul cu Narcise, ba la râu sau la sere… E mereu pe drumuri… Iar când se-ntoarce…

Fata oftă și tăcu.

Am încercat să aduc discuția despre lucrul ce mă interesa cel mai mult cu privire la puști.

— Tocmai voiam să te întreb, până nu vine Mihai. De… unde are...

Ea m-a întrerupt, respirând agitată.

— Și eu, noi… mama și cu mine voiam să te întrebăm. În lipsa lui Mihai e mai simplu. Explică-ne. Ce e cu acest câine?

— Normal ar fi să-mi explici tu de unde l-ați cumpărat. E splendid, seamănă leit cu fostul meu… Sherlock Holmes, cum îi ziceai, dar mi se

pare o nebunie să zvârli atâția bani pentru un câine… Nu trebuia s-o faci, Irino… Îți mulțumesc din suflet, dar nu trebuia…

M-a privit ca de departe și foarte neliniștită, a murmurat:

— Laurențiu, dar noi… noi nu l-am cumpărat… Suntem tare îngrijorați de când a venit aici Rex.

— Rex? Vrei să zici câinele acela care seamănă cu Rex?

— Chiar nu e… câinele tău, cum ne-a povestit Mihai? s-a îngrozit fata, de parcă i-ar fi pierit deodată pământul de sub tălpi.

— Ce v-a povestit puștiul?

— Că l-a găsit în pădure… Știi că, până acum, Mihai n-a spus minciuni. De ce mi-ai mulțumit pentru câine? Nu l-am cumpărat. E Rex, nu-i așa? Nu ne mai chinui, spune…

Am căutat s-o liniștesc, punând punctul pe i.

— Nu știu prin ce miracol s-a trezit frate-tău posesorul acestui animal superb, dar un lucru e sigur, nu l-a furat.

— Ești chiar… sigur? șopti Irina, umilită.

I-am explicat că se interesase chiar șeful meu, Oprișan, direct la Miliția regiunii și aflase că nimeni, nici un crescător nu se plânsese de dispariția vreunui câine-lup cu semnalmentele lui Rex și - pe deasupra - atât de bine dresat.

Fata schiță un zâmbet, dar rămase la fel de abătută.

— Serios, nu înțeleg ce-i cu Mihai… Se poartă ciudat… A devenit, cum să spun, ciudat… Parcă… parc-ar fi bolnav… Mama e foarte necăjită… Rex l-a zăpăcit de tot, zice ea.

— Ei! O să descurcăm noi de unde a răsărit minunea asta de câine! am râs ca să-i dau curaj. Te rog nu te mai mâhni. Pentru un băiat ca Mihai, aflat la vârsta aventurilor și a înflăcărărilor, nu e grav. Ia spune-mi mai bine, totdeauna a fost plin de fantezie și cam… exaltat, nu?

— Plin de fantezie, da. Ciudat, de-abia de vreo săptămână.

— Pentru un adolescent, e normal să fie… puțin ciudat, l-am apărat eu pe puști.

— Laurențiule, nu știi tot… Cred că Mihai are ceva cu nervii - șopti fata și ochii i se umplură de lacrimi. Am vorbit să-l vadă și neurologul de la policlinica noastră, evident, fără să observe Mihai.

— Dar ce-i așa de grav?

Irina și-a mușcat din nou buzele.

— De vreo săptămână vorbește singur… el zice că vorbește cu câinele… Nu râde - e serios! Vorbește tot felul de trăsnăi… Zice că i le „*spune*”… *i le comunică* Rex!

— Orice băiat până la 17 ani e inventiv și mitoman, într-o anumită măsură! am argumentat fără să cred eu însumi ce spuneam.

— O să-l auzi chiar tu, azi, suspină Irina, te rog chiar să vorbești cu el… să-l descoși - în fine, te rog să-l ajuți, să *ne* ajuți! Bietu’ frate-meu

are ideea fixă că între el și câine există un continuu dialog… E groaznic! suspină din nou fata.

M-am apropiat de ea și am mângâiat-o pe păr. Începuse să plângă, tăcută, și mi se rupea inima văzând-o atât de tulburată.

— O să-i treacă. Nu trebuie să-l iei în serios, o să-și vină în fire. Voi discuta cu el, îți promit.

Către 12 apăru Mihai, cu câinele de lesă.

Rex nu m-a mârâit, dar nici n-a dat din coadă. Puștiul însă mi-a sărit de gât, bucuros.

— Bine-ai venit, nene Laurențiule! Ce bine că ești iar aici! Avem nevoie de matale - mi-a turuit el pe nerăsuflate. Știi că Nae a developat filmul cu narcise? Să-l vezi! E nemaipomenit! Ți-l caut numaidecât!

— Care film? m-am prefăcut uituc, în timp ce Irina îmi arunca o căutătură piezișă și îngrijorată.

Băiatul scotoci într-un sertar din dulapul săliței dintre sufragerie și bucătărie și veni imediat cu un plic doldora de poze. Mi-l întinse.

— Cum, care film? Nu mai ți-amintești? Acela cu câmpul ars de eșapamentele O.Z.N.-ului.

— Mihai, termină cu prostiile, mi-ai făgăduit că termini! se răsti speriată și oarecum rugătoare maică-sa, din bucătărie, unde trebăluia pregătind prânzul.

— Termin, termin, se burzului puștiul și închise cu grijă ușile ce dădeau spre oficiu.

Am examinat în grabă fotografiile color. Imaginile erau frumos luate - pentru niște puști amatori - chiar excelent făcute. Și pelicula se nimerise bună. Florile se detașau diafane, culoarea lor galbenă avea transparență, verdele ierbii strălucea tare; în unele, tulpinile erau surprinse de aproape și mărite, dând impresia unei încrengături bizare ce susținea o grațioasă meduză imensă, dantelată în zeci de petale. Într-alte poze, unghiul schimbat, prins „de sus în jos” surprindea un fel de „ochi” floral uriaș, compus din multiple celule - cu puncte negre în mijloc - de fapt corolele cu staminele lor.

Pe cartonul unei singure imagini am întrezărit „dovada” mult scontată de Mihai, „arsura” aceea neagră - o pată brună - pe un câmp verde crud.

Luată de departe, de pe deal, fotografia nu era nici clară, nici concludentă, mai degrabă un trucaj bine pus la punct. Am studiat-o cu atenție, pe urmă i-am întins-o băiatului, care a apucat-o febril, pândindu-mi verdictul. Irina încremenise și ea într-o așteptare încordată. Am spus cu un ton neutru, ca să nu-l supăr pe puști, și ca să n-o bruschez pe fată.

— Nu se vede mare lucru. Dacă poza asta e singura voastră dovadă că acolo, pe câmp, fusese mai demult un petec de pământ ars sau

calcinat, atunci, să știi, Mihai, nu-i tocmai ce se cere unei probe științifice luată la fața locului.

Și am adăugat, trecând ușor, ca într-o glumă, peste problemă:

— E frumușel trucată. Ar da apă la moară celor care susțin că acolo a fost un O.Z.N. fantomatic. Numai că n-a fost, am râs ușor, știți și voi toți, au fost făcute controale la sol - și nu s-a aflat nimic suspect, nici măcar cât de cât… Tot fenomen meteoritic se pare c-a fost.

Puștiul izbucni cu încăpățânare.

— Și matale, nene Laurențiule, ești ca și toți ăștia, din oraș, fără fantezie! Serios, parcă ați fi legați la ochi! Cei din O.Z.N. au *refăcut* iarba, ca să nu lase urme. *Înadins,* ca să nu știm nimic clar!

Am schimbat rapid o privire complice cu Irina.

— Ei bine, nu trebuie să te superi, Mihăiță. Nu m-ai convins *deocamdată.* Poate ai alte argumente… Să le analizăm, vrei?

— Sigur că am, bombăni puștiul și se așeză pe un scaun, cu coatele sprijinite de masă.

— Iar începi, Mihai? suspină soru-sa. Mai bine lasă-mă să pun masa! Ridică-te!

— Lasă-l să-și susțină părerea!

Mihai se ridică, se sprijini cu spatele de sobă, ne privi mohorât și murmură:

— Argumentul cel mai sigur este… Rex…

În clipa aceea, la ușa de intrare de pe verandă, se auziră distinct niște zgârieturi. Câinele râcâia cu laba pragul, ca orice dulău dresat și răsfățat, care vrea să intre în casă.

— Te pomenești că Rex dorește să-și pledeze singur cauza! am râs, dar imediat m-am căit, căci Mihai s-a posomorât, și-a băgat mâinile în buzunare și și-a înfipt bărbia în piept, belicos.

De pe terasă s-au auzit niște schelălăieli ușoare.

— Adu câinele în casă, am schimbat eu tactica. E clar că vrea să stea cu noi.

— Nu. E murdar pe labe, lasă să stea pe verandă, afară…

— Șterge-i labele cu o cârpă și adu-l aici, să stăm da vorbă și cu el, am urmat aceeași voce neutră, nepăsătoare. La urma urmei, dacă zici că-i al meu, ar fi momentul să se familiarizeze cu mine, puțin câte puțin. Se pare că a suferit o amnezie, m-a uitat… Cheamă-l și prezintă-mă din nou lui Rex.

Puștiul scoase mâinile din buzunare, întoarse o clipă capul spre verandă, apoi se-ntoarse cu totul spre noi, se rezemă iarăși de sobă și tăcu.

— Nu-l chemi în casă, Mihai? interveni prudentă și soru-sa. Parcă susțineai că e câinele lui Laurențiu. Ar fi potrivit să i-l dai înapoi.

— *A fost* al lui, replică tăios băiatul. Acum însă *e* al meu. Așa vrea Rex.

— Interesant patruped! am exclamat, luând totul în glumă. S-ar părea deci că face numai ce vrea el. Atunci, mânzule, să știi că nu e Rex. Rex mă asculta, era ascultător.

— Inițial, era. Acum s-a schimbat… I s-a schimbat personalitatea, făcu Mihai serios.

— Grozav! De unde-a scos personalitatea asta nouă? Știi, sau e mister?

— Știu, răspunse el la fel de concentrat și dârz. O să încerc să-ți explic și matale… dar nu acum. Când o vrea Rex… atunci… Doar între noi…

Și se uită lung, cu un fel de ciudă și neîncredere spre soru-sa, care așeza pe masă farfuriile.

— Irinel, te rog du-te în bucătărie și interesează-te când e gata mâncarea. Mor de foame, - am zis, făcându-i un semn discret.

A înțeles imediat că voiam să rămân singur cu Mihai și mi-a zâmbit, stânjenită, duioasă, apoi a ieșit din sufragerie.

— Ai expediat-o înadins, nu-i așa? mormăi ceva mai bine dispus băiatul.

Ridică spre mine ochii - aveau același iris intens-albastru, ca și sora lui, te priveau cu aceeași lumină încrezătoare, vie, cam naivă, filtrată prin gene dese, castanii și în clipa aceea am simțit cât îmi e de drag și mi s-a strâns inima de grijă, deși puștiul părea normal.

— Dă-mi de lângă sobă chibriturile.

Mi-am uitat bricheta nu știu unde.

— Poftim! și mi-a azvârlit cutia.

Mi-am aprins o țigară, nervos, deși în genere, în principiu nu fumez niciodată în casa lor. Am tras un fum cu sete și am zâmbit.

— Să revenim la subiectul nostru, vrei? Este sau nu, Rex al meu?

Puștiul ridică din umeri și se însufleți:

— Văd că nu mă crezi nici matale… Totuși… să zicem că s-a înșelat tovarășu' Oprișan. Se putea înșela, nu? Poate că glonțul nu nimerise ochiul lui Rex. E posibil, nu?

— Să zicem… am admis, împăciuitor. Dar… cum e cu… *personalitatea* asta nouă a lui Rex? Ciudat lucru… Vrei să zici cumva că a devenit o altă „persoană"? Îl individualizezi, ca pe oameni?

— Rex e tot câine… Cu altă personalitate, e individualizat acum - nene Laurențiule - se lansă el în niște explicații copilărești. El *însuși* știe asta. E un câine cu o personalitate… aparte. E conștient că e câine… dar și că e… un… un fel de experiment… Mă poți crede?

Am fumat mai departe, gânditor, fără să-l contrazic.

Puștiul a prins curaj, s-a apropiat de masă, s-a așezat chiar lângă mine și a continuat aprins, totuși în șoaptă.

— Vreau să-ți spun o taină!

Am dat din cap, aprobator:

— Dă-i drumu'!

El șovăi o secundă, pe urmă nu se putu abține să nu-mi comunice, tot în șoaptă, dar cu o nuanță de triumf copilăresc.

— Rex-ul meu… al nostru… *vorbește*…

— Totdeauna am susținut că Rex *vorbește*… Problema e *în ce fel* și *ce* anume spune… am glumit. Și… cum vorbește? Gramatical, sau prin mișcări de coadă?

— Râzi de mine… s-a revoltat moale băiatul. Îți jur că spun adevărul! Rex vorbește, dar nu prin - *sunete* articulate, ci prin… printr-un fel de telepatie. Mă face să *văd* un lucru, o scenă. Îmi comunică telepatic ceva.

— Prin imagini? m-am mirat, devenind foarte atent.

— Cel mai adesea, da, prin imagini, a continuat să delireze, convins. Câteodată însă *aud* cuvinte, fraze… rostite cu un glas omenesc… Ca și cum mi-ar vorbi cineva… Cineva nevăzut, necunoscut… dar un… om.

— Și ce fel de glas are? Cu cine seamănă ca timbru?

Mihai se tulbură puțin, păru că se gândește intens (își încruntase sprâncenele, și își mușcă buza de jos, exact cum făcea și soru-sa, în momente de tensiune) apoi îmi răspunse meditativ, ezitând:

— Curios… abia acum îmi dau seama… Când Rex îmi vorbește prin cuvinte, am impresia că se folosește de… de *glasul meu*… Sau de o voce de băiat, asemănătoare cu a mea… Curios, n-am observat asta până acum…

„E un amănunt relevant" mi-am zis în sinea mea, căutând să nu par surprins, ci mai degrabă *convins* de argumentele lui.,

— Așadar, vorbește… Numai cu tine? Cu alți copii, nu?

— Nu. Doar cu mine. Când suntem numai noi singuri.

— Ai încercat să-l faci să „vorbească" și în prezența altora? A mea, de exemplu? Sau a Irinei?

— Da… Acum o săptămână, la redacție… Și, de câteva ori, aici, acasă, de față cu Irinei… Mă crezi, nene Laurențiu?

— Și rezultatul - desigur, meci nul! Rex n-a mai vorbit, am zâmbit prietenos.

— Ba da. L-am auzit însă numai eu!

L-am cercetat pe furiș, - își expunea afirmațiile persuasiv, cu o candoare dezarmantă. Mi-a venit o idee:

— Ce-ar fi să facem o nouă experiență? De pildă, să-l chemi pe Rex, aici - și să cauți să-l convingi să-mi „vorbească" și mie. În definitiv, i-am fost sau îi mai sunt, stăpân. L-am adus de-acasă când era puiandru, l-am hrănit, l-am crescut, l-am răsfățat… Ar fi normal să aibă încredere în mine. Ce zici, ești de acord să-l chemăm?

Mihai a fost mai încântat decât mi-aș fi închipuit. Figura i s-a destins, a sărit de pe scaun, a deschis ușa verandei și a strigat:

— Rex, Rex, hai în casă!

Câinele a dat buzna în sufragerie, scâncind ușor, a enervare. Aștepta, cu ochii fixați asupra lui Mihai. Acesta s-a așezat pe un scaun lângă mine, s-a lovit cu palma de genunchi, și Rex, imediat, a venit și și-a pus capul pe piciorul băiatului.

— Rex, fii drăguț și spune-i bunului nostru prieten ceva. Laurențiu ar vrea să te audă vorbind.

Câinele a mârâit încetișor, fără pic de ură.

— În afară de „enervarea" pe care i-am deslușit-o și eu, ți-a mai transmis vreun… „secret"? am zis, amuzat.

— Nu. Deocamdată, nu, s-a foit pe scaun Mihai.

— Să mai așteptăm. Poate suntem emoționați.

Ca răspuns la ironia mea, dulăul scoase din nou niște sunete gâlgâite - între iritare și supunere.

— Cred că nu e în formă acum, îl scuză Mihai.

— Totuși, ar putea să-ți spună ție ceva ce pot controla și eu. Mai încearcă!

Mihai continua să-l mângâie pe cap, să-l scarpine ușurel pe după urechi, șușotindu-i drăgăstos:

— Rex, Rex, de ce mă faci de râs? Fii cuminte. E aici fostul tău stăpân… De ce nu vrei să vorbești? Nu-l mai iubești deloc? Uită-te la el - e tare simpatic… Nu-i așa? Hai, vorbește ceva…

Câinele aprobă cu un oftat de plăcere mângâierile și parcă și cuvintele băiatului. Pe urmă emise niște scâncete, pe un ton surescitat.

— Îl auzi, nene Laurențiule? trăncăni Mihai. Rex zice că-i ești simpatic, dar nu poate vorbi cu tine fiindcă… fiindcă *nu-l crezi*… Și azi mai cu seamă nu te poți concentra deloc. Gândul îți zboară numai la…

Puștiul se opri și arătă cu capul spre bucătărie.

— La Irina…

Mi-am frecat bărbia cu palma, jenat. Mă luase la fix. Am mormăit:

— Numai la Irina?

— *Numai,* întări Mihai, râzând. Rex zice că ești foarte nerăbdător să-i dai acel mic obiect de metal nobil pe care-l ai în buzunarul de sus de la giacă. Zice că ai acolo două verighete! E adevărat?

Era adevărat. Nu-i spusesem însă nici măcar Irinei. Nimeni nu știa. De unde oare ghicise puștiul?

L-am cercetat tăcut, perplex.

El zâmbea și își ținea mâna pe capul câinelui, care gemea ușurel, mai departe, cum fac toți semenii lui cu coadă când își manifestă atașamentul profund unit cu un răsfăț seniorial.

— Nene Laurențiu, Rex mai zice că, în celălalt buzunar, de sus, de la giacă ai o brichetă argintie *nou-nouță.* De ce taci? E sau nu adevărat că ai obiectele astea la matale?

Mi-am pipăit imediat buzunarul cu pricina. Bricheta se afla exact acolo. De ea, uitasem complet. De aceea cerusem adineaori

chibriturile. Raționam, febril, surprins. Dacă Mihai, care-mi cunoștea ticurile, putea bănui că am în buzunar o brichetă, cum de-a ghicit totuși că e una *nouă, argintie?* O primisem abia de câteva zile de la un prieten. Cealaltă, cea veche, era chinezească, de email roșu. Și apoi, bricheta ca bricheta - să zicem - dar verighetele? De unde știa de ele?

Dintr-o dată, în mintea mea, „ciudățeniile" puștiului au început să capete alte explicații decât cele ce legau surescitarea lui nervoasă, impresionabilitatea extremă a vârstei lui, de apariția sau zvonul apariției unor O.Z.N.-uri.

Citisem câte ceva despre așa-numitele „percepții extrasenzoriale", nu tocmai lămurite de psihologie, dar probabil în mod real niște aptitudini foarte rare, ale unor indivizi, de a „vedea" de la distanță unele obiecte, de a-și „transmite" gândurile de la distanță… sau de a le intercepta, ghici ori influența pe ale altora. Am șovăit, alegându-mi cuvintele, ca să nu-i pierd încrederea.

— Ți s-a întâmplat vreodată, Mihăiță, să descrii niște obiecte pe care nu le vedeai, și care se aflau în altă cameră? Există asemenea fenomene… nu glumesc…

Mi-a răspuns, gânditor, fără ezitare:

— Parcă am citit eu despre asemenea fenomene într-un Magazin… ciudate… nu știu cum să le numesc… Dar, crede-mă, nene Laurențiu, nu *eu* văd de la distanță, ci… Rex. Așa-i, Rex?

Auzindu-și numele, simpaticul nostru amic pe patru picioare, ciuli urechea stingă și hămăi din gât, încetișor, de două ori.

— Mă aprobă! Vezi? se bucură puștiul.

Neștiind ce să zic, zăpăcit de neprevăzutul situației, am băgat mâna în buzunarul drept al blugilor și mi-am pipăit monezile de trei și un leu pe care le țineam din neglijență acolo. Le-am zornăit și - numai ochi și nervi - am riscat încă o probă.

— Dacă Rex al tău e atât de… clarvăzător, n-ar putea să-mi spună și câte monezi am în buzunar?

— Să încercăm… Vrei să încerci, Rex? murmură bucuros băiatul.

Câinele dădu nervos din coadă, mă fixă cu ochii lui căprui - unul ceva mai chihlimbariu decât celălalt - întinse botul și-mi amușină buzunarul cu mărunțișul. Pufni pe nas de două ori, (miroseam, ce-i drept și a gară, și a tutun, izuri pe care nici un câine nu le prea iubește).

— Zice că ai în total opt monezi! mă informă calm Mihăiță.

Era exact. Uluitor de exact! M-a trecut un frison. De unde naiba *știa* sau *vedea* puștiul asta? Cred că am rămas cu gura căscată - în orice caz am amuțit vreo două minute, vădit copleșit de rezultat, timp în care Mihăiță și-a mângâiat „partenerul". Am bâiguit:

— Ai… ai mai spus cuiva… ai mai ghicit și altora… în fine, ți-ai mai încercat însușirile astea extraordinare și cu alții? Vreunui coleg,

colegă… profesor?

— N-am spus nici unui străin că Rex vorbește, oftă Mihăiță. Deajuns ce-am pățit cu ai mei, acasă. Șopti necăjit. Să nu mă creadă și alții… nebun… Dar… de ghicit am mai ghicit… de câteva ori… Râse copilărește. Dacă merge așa, mă duc la Circ.

— Ce-ai ghicit?

— M-am distrat cu Nae, și cu alții, la „Popa Prostu'". I-am bătut cumplit. *Vedeam* ce au la mână, mă înțelegi?

Nu-l înțelegeam, dar mă dădusem aproape bătut…

— Popa Prostu'… cu cărți?

Nu-mi venea să cred.

— Nu cu cărți, ci cu… pietre… ca la remi… Nae a primit un joc de ăsta, de la un unchi care-a făcut un voiaj în străinătate. Un joc drăguț, cu pietre desenate.

Am scos rapid un pix și notesul meu și am mâzgălit pe o foaie câteva cifre.

— Poți să-mi spui ce cifre am notat?

În clipa asta în sufragerie au intrat Irina și maică-sa, cu castronul cu supă.

— Sst… Întrerupem experiența, te rog - mi-a strecurat Mihai - și a strigat vesel:

— Îhm… Ce bine miroase a borș! Mor de foame, mamă!

Am „întrerupt experiența", cum zicea el, și-am mâncat tus-patru, povestind câte-n lună și în stele, ocolind însă, în discuția noastră generală, „cazul Rex".

Îndată după prânz, Mihai fu chemat la telefon de un coleg, și plecă cu bicicleta, firește însoțit de Rex, după ce-și luă rămas bun de la noi în termeni foarte politicoși.

— Mă ierți, nene Laurențiule - zisese. Eu și Rex trebuie să ne antrenăm în aer liber. O să mai continuăm mâine experiențele… dacă vrei.

Rămas numai cu Irina și cu maică-sa, le-am povestit experiența cu monezile, asigurându-le cum m-am priceput eu mai bine că puștiul nu e bolnav de nervi, ci doar… un caz aparte… un soi de „văzător la distanță."

— Atunci, dacă nu e bolnav, de unde-i vin aceste trăsnăi? mi se plânse viitoarea mea soacră. Mata ce spui? Ce-ar trebui să facem? Să stăm cu mâinile în sân sau să ducem copilu' la doctor? Să-i spunem lui taică-su?

Am rugat-o să nu întreprindă nimic încă două-trei zile până ce voi întreba și eu un medic și niște prieteni cum să procedăm. S-a potolit cu greu. Cu Irina, separat, peste vreo oră, am avut de dus altă muncă de lămurire pentru a-i spulbera neîncrederea.

Ne-am dus să ne plimbăm prin parc, pe niște alei mai puțin

umblate. Nu era deloc multă lume, cum mă așteptam. La televizor și la radio se transmitea un meci foarte pasionant; pe fată n-o interesa fotbalul, eu aș fi schimbat toate internaționalele alea pe o plimbare împreună cu ea. Ardeam de nerăbdare să-i dau inelul. Ca introducere, i-am povestit cum ghicise Mihăiță ce aveam în buzunar, apoi i-am dat verigheta.

S-a înroșit toată de emoție, s-a bucurat grozav, ne-am îmbrățișat, am râs, am vorbit, am făcut planuri… și orele au zburat. La întoarcere spre casă și-a amintit de „cazul Rex" și nu s-a putut abține să nu mă mustre.

— Laurențiu, iubitule, de ce nu-mi spui adevărul? Mihai e… e bolnav, și tu, din delicatețe, vrei să-i acoperi ideile lui fixe, cea despre Rex și… despre O.Z.N… Și-i creezi un joc fals, un alibi primejdios… Ce-o să se-ntâmple cu el?

M-am revoltat.

— De ce nu mă crezi? Poate că frate-tău a avut dintotdeauna niște *aptitudini* sau calități *speciale*… *extrasenzoriale.* Poate că și tu, din auzite sau din cărți, ai aflat de cazuri când oameni legați la ochi, sau chiar orbi, *văd* totuși, datorită unor sensibilizări ale nervilor tactili… Deși Mihai a ghicit fără să pipăie nimic…

— Da, am citit despre asemenea fenomene *psi*… Dar de ce se întâmplă asta tocmai cu Mihai? E bolnav, nu? Toți „subiecții" aceia din cărți erau patologici?

— Nu-i o boală propriu-zis, ci mai degrabă o însușire specială… *criptestezie*[3]… așa se cheamă.

— Da… am întâlnit termenul… E rar folosit, a admis, întristată. Aș dori să ai dreptate. Până acum s-a comportat… normal. Aș dori să-și revină la normal. Mă sperie…

Șovăi:

— Tu crezi că Rex și O.Z.N.-ul acela au vreo legătură cu… talentul criptestezic al lui Mihăiță?

— Nu.

— Vezi că-i bolnav?

— Nu te pripi. Mihai *a fost* surescitat de ideea că a văzut un O.Z.N. Are o fantezie puternică… Și, la urma urmei… poate că a văzut o farfurie zburătoare…

Fata m-a privit lung, s-a strâns la brațul meu și a tăcut.

În seara aceea n-am mai vorbit despre „cazul Rex". Ne-am plimbat până târziu. Era ora nouă când am condus-o pe Irina acasă. Mihăiță nu se întorsese, și am găsit-o pe maică-sa stând ca pe jăratec.

— Niciodată n-a întârziat atâta copilu' meu fără să-mi ceară voie, fără să-mi spună unde merge! s-a văitat biata femeie, frângându-și mâinile de deznădejde. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva rău. Și taică-său nu e aici să ia o hotărâre. Cum să procedăm, dragă

Laurențiule?

Nu prea știam nici eu. Bucuria acelei Duminici zburase. M-am alarmat, am telefonat pe la prietenii puștiului, nimeni nu-l întovărășise în escapada asta. Plecase de unul singur, de capul lui, însoțit doar de Rex. Asta ne îngrijora din cale-afară acum pe toți. Irina l-a căutat chiar și la Salvare, eu am rugat pe un cunoscut de la Miliție să se intereseze cu discreție printre colegii lui dacă s-a întâmplat ceva unui băiat cu numele de Mihai Vlad… Se făcuse zece când am primit răspunsul negativ de la ambele instituții - nu se știa nimic despre Mihăiță al nostru. Pe drept cuvânt, intrasem în panică. Am decis să rămân peste noapte în casa viitorilor mei socri, ca să nu le las pe Irina și pe maică-sa singure, în așteptarea aceea chinuitoare.

Dar trebuia să mă reped până acasă la mine să-mi iau din garsonieră niște hârtii necesare pentru munca de a doua zi de la redacție. Și, de asemenea, din garajul blocului, motocicleta. Am făgăduit să revin peste jumătate oră și m-am grăbit spre cartierul nou de blocuri din marginea orașului, unde locuiesc. Pe jos, nu era tocmai aproape. Noroc c-am prins din mers un taxi.

Când am coborât în fața imobilului meu, din grădinița de peste drum, amenajată pentru jocul celor mici, dintr-un tufiș, a țâșnit deodată spre mine Mihăiță, urmat de Rex.

— Nene Laurențiule, uf, că mult ai mai întârziat! mi-a strigat băiatul, într-o stare de surescitare maximă. De când te aștept!

Îmi venea să-l bat; m-am reținut.

— Și noi pe tine! Hai, repede, în casă, zăpăcitule! Pe unde ai umblat creanga? Ne-ai tras o spaimă! Să telefonăm mamei, imediat. S-o anunțăm că vii acasă!

— Bine, să-i telefonăm. Dar nu mă întorc acasă nici mort, până nu rezolv *misiunea* pe care mi-a încredințat-o Rex. De-asta te așteptam - te rog să mă ajuți, singur n-o scot la capăt! Și e ultima noapte în care Rex vorbește, e cel de al unsprezecelea ceas în care putem acționa! Să mă ajuți, e foarte urgent, e ceva… ceva serios, nu îngăduie amânare! sporovăia Mihăiță agitat, în timp ce urcam scara spre etajul meu, însoțiți de câinele care gâfâia, cu limba scoasă.

Fericit că l-am găsit pe puști, mi se strângea inima totuși, constatând că bate câmpii.

L-am împins ușurel în garsoniera mea, am făcut de îndată numărul Irinei - telefonul e chiar în antreu - și, emoționat, i-am comunicat vestea cea mare.

— Mihăiță e cu mine. Închipuiți-vă: mă aștepta acasă!

Firește, la aparat a urmat o explozie de fericire și de contrariere, o avalanșă de întrebări „*cum*, *de ce*?”

— Venim imediat, am tăiat eu firul reproșurilor.

— Nu! a dat din cap, încăpățânat, puștiul. Te rog, spune-le că rămân

astă-seară la matale. E musai. E urgent. Trebuie să rezolvăm ceva.

Ochii băiatului străluceau febrili, hainele de pe el aveau pete mici de rășină de brad, părul îi cădea pe frunte, răvășit, genunchii îi erau zgâriați zdravăn, toate mișcările îi trădau o emoție puternică.

Am aruncat o ocheadă și spre câine. Se așezase lângă Mihăiță cu urechile ciulite, gâfâind, atent; avea scaieți agățați de labe și dădea semne, și el, de oboseală și excitare. M-am gândit că va fi mult mai prudent să-i fac pe plac puștiului (îmi părea scos din pepeni) și am continuat să vorbesc la telefon, prefăcându-mă foarte calm și bine dispus:

— Irinel, transmite-i mamei că totul e în regulă. Vă rog mult să nu vă mai frământați. Mihai n-a pățit nimic, a întârziat - atât - nu e o catastrofă, nu? Și acum o să stăm la taifas, eu cu el. Noi doi avem multe lucruri de pus la punct, ca între bărbați, ca între prieteni… N-o să ne ajungă toată seara, te asigur, așa că, - stai, nu te impacienta! am decis să rămânem aci lu mine. O să venim mâine dimineață pe la șase jumătate să bem cafeaua cu lapte cu voi. E O.K.?

Fata a protestat, apoi a luat telefonul și maică-sa, plângând, pierdută cu firea. L-am rugat pe Mihai să-i confirme mamei că a fost ideea lui să rămână la mine astă-seară; ea s-a mai liniștit când i-a auzit glasul, a convins-o și, la sfârșit, când puștiul a închis, oftând cu năduf, ca după o luptă iritantă, mi-am aprins o țigară și l-am invitat să se explice.

Și-a trecut mâna prin păr, s-a sucit pe scaun, nu-și găsea locul, îl simțeam încordat ca o praștie, emoționat la culme, nerăbdător să mă facă părtaș la frământarea Iul, totuși s-a stăpânit și a oftat, din nou, sâcâit.

— Nene Laurențiu, n-ai să mă crezi… E ceva de neînchipuit… zău, uneori mi se pare că am luat-o razna, e ultima oară însă *când Rex transmite*… când poate vorbi cu mine, când e musai să-l ascult, să fac ce-mi comunică el…

Chibzuiam în sinea mea să-i răspund. Puștiul a avut tot el inițiativa unei noi experiențe lămuritoare.

— Ca să crezi că-i adevărul gol-goluț ce-o să-ți povestesc, hai pune-mă din nou la încercare… Poate că Rex și cu mine suntem *cripto*… *cripte*… cum ziceai matale azi-dimineață despre cineva care ghicește sau vede de departe un obiect nevăzut de alții… Dar să fie un obiect de metal, nu altceva.

— De metal? De ce de metal? Criptestezicii *văd* orice… am îndrugat, ca să câștig timp și să raționez, să mă dezmeticesc.

Dacă Mihăiță nu va avea succes la acest examen auto-propus (îmi spuneam, tulburat), el singur ar putea să se piardă cu firea, să se necăjească rău, să devină mai nervos… să nu mai aibă încredere în el și în mine… Iar dacă *reușea* atunci, atunci…

— De metal, repetă răspicat puștiul, fiindcă Rex *vede* limpede numai metalele… celelalte obiecte îi apar neclare, ca într-o ceață, poate fiindcă nu le înțelege bine structura moleculară și nici… cum să zic, importanța, necesitatea… Rex vede metalele… și îmi comunică exact contururile, forma lor, chiar și greutatea… Eu nu fac decât să transmit ce-mi spune el… Hai, să încercăm încă o dată, vei constata că nu mint. Abia pe urmă o să-ți povestesc totul…

Deși devenisem și eu nespus de curios, am șovăit, prudent.

— Ai ghicit azi-dimineață ce aveam în buzunare - e destul pentru azi… Fenomenele astea sunt imprevizibile, nu se repetă matematic, totdeauna.

Băiatul se făcu că nu mă aude; îngenunche pe covor lângă Rex, și, mângâindu-l pe cap, i se adresă cu un glas vesel, drăgăstos, persuasiv:

— Rex, fii atent, Laurențiu nu ne crede… Să-l convingem, Rex… Fără el nu putem rezolva misiunea. Hai, Rex, concentrează-te… Spune ceva… Ce vrei tu să ghicești… Fie, fie și ce e în dulăpiorul ăsta… de lângă pat… Hai, Rex… sunt pregătit… sunt pe recepție… Da… Bine… *Văd… le văd…*

Și deodată izbucni în râs, copilărește.

— Nene Laurențiule, iartă-mă, dar nu pricep ce faci cu atâtea pixuri și stilouri! Două sunt de argint filigranat, unul parcă e de… de aur, restul, majoritatea de tot felul… metal prost. Ăstora Rex le zărește doar tija și vârful… să le numărăm, sunt, cred vreo douăzeci și două…

Nu eram sigur dacă povestisem sau nu Irinei mania mea de a colecționa pixuri; într-adevăr, aveam peste douăzeci, le țineam în dulăpior într-o cutie de bomboane. Unul era de la tata, de aur. Tot acolo mai țineam, într-o dezordine de neiertat, printre șanuri, basketi, șireturi, limbi de pantofi, două extensoare, diferite tipuri de șurubelnițe și ciocane, cutii de chibrituri străine, și un mic sfeșnic de aramă, modelat după chipul zeului Apollo, cu lira în stânga și cu brațul drept ridicat în sus, sprijinind tipsia de pus lumânarea. Îl primisem de la o colegă de ziua mea, nu mă îndurasem să-l arunc; îl păstram pentru a-l folosi la ananghie, când se stinge electrica.

Spre uluirea mea, puștiul mi-a înșirat toate acele lucrușoare din dulap, și mi-a descris cu amănunțime și sfeșnicul. În plus față de aceste obiecte de care eram conștient că se află înghesuite în dulăpior, mi-a afirmat că vede și niște cârlige și țăruși de fixat cortul. Uitasem de astea - se aflau într-un săculeț de pânză, rătăcite în raftul cu pricina - cortul îl pusesem în antreu.

Mă făcuse din nou mat. Năucit, râzând cam în doi peri, l-am rugat să mă pună la curent cu „misiunea” despre care pomenise.

— Nu înainte de a-l hrăni pe Rex, râse și puștiul mai destins. E flămând, mă tot face să văd cratițe și tingiri peste tingiri și interiorul gol al frigiderului. Dă-i ceva să mănânce.

Noroc că aveam o amărâtă de cutie cu biscuiți. Au ronțăit-o, împărțind-o frățește și câinele și băiatul. Pe urmă Rex a băut apă din crăticioara „lui" de la baie (lipăia cu poftă, ca un animal sănătos și însetat, lucru care m-a liniștit oarecum) apoi s-a lungit sub masă, la fel cum avea obiceiul și fostul meu Rex. Am căutat să-l mângâi - m-a mârâit nepoliticos, silindu-mă să-mi retrag mâna.

— Nene Laurențiule, nu te amărî, zâmbi Mihai, de pe patul unde se întinsese. Dacă reușim, de mâine, Rex n-are să te mai mârâie niciodată. Va reveni la bunele lui maniere față de matale. De mâine el singur zice că vrea să rămână la vechiul lui stăpân, adică la matale.

Nu m-am putut stăpâni să nu remarc, malițios:

— La mine? Tot mai susții că e același specimen cu Rex al meu?

— Desigur…

— Și atunci, mă rog, de ce s-a schimbat în tot acest răstimp? De ce nu-mi face cinstea să converseze și cu mine? Cum se explică asta?

— Foarte simplu, ți-am mai spus. Te-a… ocolit, fiindcă nu l-ai fi crezut când ți-ar fi vorbit. Te-ai fi speriat. Și n-ai fi acționat… Acum *te rog eu să acționezi,* e altceva, ai verificat că nu mint…

Am suspinat, înțelegând că băiatul nu poate sau nu vrea să interpreteze ca mine fenomenul acesta al „ghicitului" ca pe un dar psihic, o însușire a lui, enigmatică, dar reală, ce se exterioriza abia acum, poate din pricina unei stări sufletești particulare.

— Să acționăm… hm… din… din dispoziția lui Rex? am mormăit. În ce fel? Pentru ce? Și ce misiune avem? Explică-mi.

— O să încerc, numai să nu mă crezi nebun! Făgăduiește-mi.

— Bine, am făgăduit și mi-am scos giaca, vrând să mă întind și eu pe pat.

— Nu te dezbrăca, dimpotrivă ia-ți un jerseu și dă-mi și mie unul și hai să mergem în pădure, acolo e frig, s-a precipitat puștiul.

— În pădure?

— Nu mai fă mutra asta speriată, ți-am spus că trebuie să acționăm rapid.

— Dar de ce…?

— Ascultă-mă până la capăt, te rog, nene Laurențiu, nu mă privi ca pe un nebun, sunt în toate mințile, numai că mi s-a întâmplat ceva de necrezut… și dacă nu acționăm imediat se va declanșa mai târziu o nenorocire, un alt furt, poate o nouă crimă… ca în trecut.

— …

— Nu mă fixa așa de… ciudat, se frământă Mihăiță, nu născocesc nimic, *știu*… Lasă-mă să-ți povestesc…

Am tăcut, impresionat de seriozitatea și pasiunea ce se întipăriseră pe figura lui.

A început să povestească, când rar, șovăielnic, căutându-și cuvintele, când febril, cu o convingere de nezdruncinat, revenind

asupra unor amănunte, urmărind cu o logică bizară înlănțuirea faptelor descrise, comunicate lui, *trăite* de el, zicea puștiul.

Iată ce mi-a relatat:

„Din prima clipă când l-am găsit pe Rex în pădure, mai bine-zis când el m-a găsit pe mine, mi s-a tot întâmplat câte ceva ciudat, m-au încercat niște idei ciudate. Rex se purta aparent normal, se gudura ca înainte, dădea din coadă, lătra, mă rog, se comporta ca un câine obișnuit, dar *mă privea altfel*… Ca un om… îmi impunea parcă niște gânduri ale lui… ca un om… Scâncea ușurel, câinește, ai văzut cum, uneori lătra, sau se străduia să-mi facă un semn cu laba, ori cu botul, semne normale, însă privirea lui era… nu știu cum să-ți explic, nene Laurențiule, privirea lui parcă mă hipnotiza… Când eram singuri, firește… Și de câte ori se uita la mine așa, cu niște ochi de om inteligent, ochi adânci, pătrunzători, ficși, mă trecea un fior - și începeam să devin atent, foarte atent… auzeam și un glas, la început neclar, un zumzet neclar, o șoaptă, apoi cuvinte… pe urmă fraze… mi s-a năzărit că sunt fraze pe care mi le spunea o fantomă, sau cineva din altă lume, m-am speriat grozav, am vrut să nu le mai aud, înțelegi și matale de ce… Am observat totuși că *auzeam* numai după ce Rex îmi făcea câte un semn, sau emitea câte un… semnal de-al lui, lătrat, mârâit, hămăit, ceva din limbajul câinilor… Și, deodată, nu mi-a mai fost frică: am înțeles că Rex vorbește, era simplu ca bună ziua, *vorbea,* nu-mi explicam prin ce miracol, nu mă interesa decât ideea că Rex *îmi vorbește*, ba chiar *îmi răspunde”*

Puștiul se oprise, râsese, gâtuit de emoție, și continuase:

„A fost ceva nemaipomenit în clipa aia, te rog să mă crezi, îmi venea să țopăi de fericire și să strig în gura mare ce-am descoperit, adică limbajul câinilor, faptul că eu, un băiat, pot discuta așa, de-a dreptul, cu un cățel… cu un animal… mai-mai ca la circ, exact ca într-un basm sau într-o povestire științifico-fantastică… Și el asculta, mă asculta și-mi răspundea… discutam la început lucruri simple, banale, vorbea ca orice alt prieten de-al meu…”

— Cu glasul tău. Și numai tu îl auzi… i-am amintit.

— Da, cu glas ca al meu, recunoscu din nou puștiul. Și-l aud numai eu… Doar că acum, de vreo două zile, nu-mi mai spune fleacuri, se pare că i-am câștigat încrederea, spune Rex și chestii simple, că-i e foame, că-i e simpatic cutare sau cutare om, ai văzut, *vede* și obiecte de metal, le înșiră, le descrie… te-ai convins și matale…

— Sau *le vezi tu,* l-am întrerupt din nou, surescitat.

— Le văd numai în prezența lui. El îmi *transmite,* e calitatea lui nu a mea…

— De unde până unde, *a lui*? am râs.

— Asta e ceva mai… mai greu de explicat, a murmurat băiatul. L-am întrebat și eu pe Rex dacă-i iluzionist, în glumă, la început. A

mârâit, adică s-a supărat, a tăcut o zi-două, pe urmă, alaltăieri, mi-a mărturisit… adevărul… El e doar un fel de interpret… vreau să zic *prin el,* prin creierul și prin trupul lui Rex al nostru, folosit ca un… un vehicul, altcineva vorbește cu mine… Un extraterestru… Un om din altă… planetă.

Înlemnisem de uimire. Mi-am reamintit brusc. Și azi-dimineață Mihăiță lansase ideea ciudată că între Rex și presupusul O.Z.N. care ne survolase orașul ar fi existat o legătură.

— Și…

— Nu e momentul să-ți spun chiar totul despre… Nici eu nu sunt lămurit prea bine, n-am înțeles totul… Principalul e să acționăm cum ne transmite Rex, pe urmă Rex mi-a făgăduit c-o să-mi explice totul, înainte de a reveni la normal… ți-am spus că *oricum,* de mâine, Rex va pierde însușirea care-l face să vorbească, va redeveni un câine pur și simplu, nu un… un câine experiment, un „vehicul", cum se declară acum.

— Și *cum* să acționăm? De ce?

— Nene Laurențiule, zău, nu mă mai întrerupe, se plânse băiatul. Rex e atât de nervos, nu mai transmite clar…

Am aruncat o privire circumspectă spre superbul animal ce se lungise sub masa mea, pe burtă, într-o poziție de sfinx domestic. Nu mișca - gâfâia încetișor. Părul de pe creștetul și spinarea lui i se ridicase țepos, cam de un centimetru, ca înaintea adulmecării unei primejdii sau unei vietăți străine.

Puștiul și-a continuat bizarele lui explicații.

— Cei din O.Z.N extratereștrii… susțin, după cum îmi tot transmite Rex, că trebuie să mergem în pădure, într-un loc pe care o să ni-l arate câinele, ca să salvăm de la pieire o bijuterie de preț… A ascuns-o într-un brad, într-o scorbură, hoțul, criminalul care a fost prins acu' o săptămână… în pădure…

Bijuteria e foarte veche - din secolul 15 sau 16… e făcută din argint masiv… la mijloc are ceva - acel *ceva,* o piatră… un cristal… e un soi de *lasser* parcă… le trebuie *lor,* celor din O.Z.N. E un minuscul aparat de-al lor, după cum am înțeles de la Rex, l-au pierdut de mult… în aceste locuri, de mult… adică acum câteva sute de ani… *Lor* le trebuie aparatul, piatra, nu știu de ce… nu mă întreba, nu mă întrerupe… e important… iar nouă, oamenilor, nu ne aduce nici un folos, dimpotrivă… Bijuteria aceea, din cauza pietrei închise în argint, e dăunătoare… piatra emană un soi de… de radiații, de altă natură însă decât cele X, ceva totuși nociv omului, dă halucinații, distruge creierul uman, *radiază*… Lor nu le face rău, știi, ei o folosesc la un aparat… Vor s-o recupereze… Zic că *e a lor*… Am căutat s-o descopăr singur… Am fost în pădure… Rex m-a mințit, n-am găsit bradul… pe urmă mi-a explicat că singuri, numai eu și el, nu vom reuși. Trebuie să mai

meargă și altcineva cu noi… E o misiune delicată, o să ne-o divulge… la timpul potrivit, punct cu punct, o să ne facă instructajul în pădure…

Povestea puștiului m-a tulburat profund. Din nou am vrut să verific, măcar parțial, cele spuse de el. Mă bazam pe strania lui însușire de a ghici obiectele de metal ascunse privirii celorlalți. Poate că se găsea în pădure o astfel de bijuterie, pitită într-un copac, și Mihăiță, cu simțurile lui cu totul suprasensibilizate în această direcție, reușise s-o descopere. În calitatea lui *criptestezică* aveam încredere, o probasem. Basmul cu O.Z.N.-ul și extratereștrii mi se părea o scorneală inconștientă de-a puștiului, un fel de *liant* fantastic între niște fapte oarecum reale.

— Cum e bijuteria aceea, mi-o poți desena pe o hârtie?

Mihăiță se execută. O desenă puțin cam stângaci, însă clar, pe urmă se arătă iarăși foarte grăbit.

— Hai, acum! Mergem?

— O clipă. Trebuie să mai verificăm ceva. Să nu ne ducem în pădure ca proștii, fără apărare. Dacă hoțul care a ascuns bijuteria are vreun complice prin oraș sau în regiune și acela ne atacă? Trebuie să ne luăm niște măsuri. Să dăm măcar un telefon - consultativ - la miliție.

Puștiul aprobă. Mie îmi venise ideea cu telefonul mai mult ca să aflu de la amicul meu dacă fusese furată o astfel de bijuterie.

Mi-am sunat prietenul și cred că l-am luat prin surprindere. Mi-a relatat pe scurt că într-adevăr hoțul prins săptămâna trecută intenționase să treacă granița cu niște obiecte furate de la un muzeu, de alți complici ai lui. O bijuterie ca aceea descrisă de mine fusese furată, însă nu recent, ci demult, de vreo 25-30 de ani și mai bine, el nu știa decât că dosarul se clasase, obiectul prețios dispăruse fără urme, deocamdată. Dacă voiam să scot un reportaj dintr-un fapt juridic închis, mort, el era bucuros să-mi facă legătura cu un bătrân profesor și muzeograf, căruia îi puteam telefona și în seara asta, tipul obișnuia să lucreze noaptea, el cunoștea istoria ciudată a bijuteriei de preț - o pafta de senior feudal - de care se lega, într-adevăr, o legendă cam sumbră și încâlcită.

L-am chemat pe bătrânul profesor imediat la telefon; mi-a răspuns prompt, nu dormea, avea chef de taclale, îi stârnisem curiozitatea, întrebând despre uitata *„aventură a paftalei”* (cum îi zicea el). N-a vrut să discute despre ea decât direct, de aceea, neavând timp de pierdut, i-am acceptat poftirea și ne-am dus la el chiar atunci, pe la unsprezece noaptea.

Locuia într-o vilă veche și frumoasă, într-un cartier unde se păstra încă intact aerul acela vetust de burg medieval ce mă încânta pe mine - uliță strâmtă, asfaltată, calmă, cu arbori pe margini - casele înalte, cu acoperișuri țuguiate, cu ziduri și porți strașnice de cetățui în

miniatură, închizând dincolo de ele grădini tainice, bătrânești sau curți bine gospodărite, cu viță de vie pe araci și rânduri de pătlăgele roșii, lăptuci și rebarbură.

Profesorul ne aștepta în fața casei sale, lângă gardul înțesat de liliac bătut, ca un meterez de miresme și frunzișuri patriarhale.

Foarte înalt și lemnos, vioi și limbut, în papuci comozi și halat de casă cu iz de cărți și tutun stătut, bătrânul părea desprins dintr-o galerie julverniană de cărturari distrați și amabili - savanți și bezmetici fluturi de noapte, ce zboară doar în lumina electrizantă a științei și se hrănesc parcă doar cu polenul ideilor docte.

Ne-a poftit în biroul său imens, scuzându-se că peste tot o prăfăraie și dezordine, în lipsa soției lui dusă de vreo două săptămâni în vizită la copii, în Capitală.

Și, e drept, n-am văzut decât rareori o harababură ca acolo, în odaia de lucru a profesorului cu insomnii.

Încăperea era ticsită de cărți, strivită de ele, asaltată de vrafurile de volume și de documentele de pe jos, de pe masă și de pe dulapuri, de pretutindeni, - ca o corabie antarctică înrobită de valurile masive și necruțătoare ale oceanului înghețat pe care voia, neputincioasă, să-l învingă.

Pe-un singur perete salvat de la înecul cu cărți se găseau așezate, deasupra biroului, câteva tablouri de un gust desăvârșit - numai peisaje (am recunoscut un Andreescu viguros - verde, și niște coline molcome și gălbui de Sabin Pop). O creangă de liliac intra prin fereastră, din grădina copleșitoare de sevă, împrimăvărând anormal odaia prăfuită și puternic luminată de neon.

M-am scuzat la rândul meu.

— Mă iertați, domnule profesor, n-am fi îndrăznit să venim la Dumneavoastră la ora asta, dacă… în sfârșit… dacă n-ați fi confirmat prietenului meu că nu vă supără să ne cunoaștem chiar în aceste condiții și ore… nocturne.

Bătrânului îi luciră ochii, maliții os, dar grăi cu bonomie:

— Nocturne… mda… nu-i nimic, tinere, pentru mine timpul e încremenit, deși curge continuu, ca într-o celebră imagine a lui Salvator Dali; noapte-zi, tot aceeași pastă și culoare au - în vreme ce pentru dumneata și pentru junele ce te însoțește, noaptea trebuie să fie înstelată și odihnitoare și ziua, zi.

Ia spuneți-mi, de ce e atât de urgentă nevoia dumneavoastră de a cunoaște amănunte în istoria paftalei?

— E o chestiune foarte, foarte urgentă, se vârî în vorbă, nestăpânit, Mihăiță, ținându-l strâns pe Rex de lesă.

— Teoretic, da… urgentă… am admis și eu.

Profesorul zâmbi cu ușoară viclenie, nedumerit.

— Hm… După vreo 30 sau chiar 33 de ani de la clasarea acelui

furt… pare ciudat să se intereseze cineva de el, acum noaptea.

— O să vă explicăm mai târziu, am spus, nervos. Poate nu e vorba de același caz juridic, de același obiect furat, cu cel căutat de noi. Am venit tocmai să ne lămurim. Poate e o coincidență…

Din nou a mustăcit, ca un vulpoi auzind piuitul găinușilor.

— Evident, poate fi o coincidență… Deși, o pafta feudală, de argint masiv - din secolul 15 - nu se găsește pe toate drumurile nici pentru cel mai versat Al Capone. Doar una e paftaua *aceea,* dragă domnule, a subliniat cu tâlc, imposibil a fi confundată.

— Vă amintiți deci amănuntele acelui caz? Amicul meu, locotenentul Micu, mi-a spus că pe atunci erați directorul muzeului de artă feudală… Nu cunoștea detalii…

— Domnul Micu a cercetat și el, din curiozitate, acel furt, însă după ani și ani de zile de la clasare. E normal să nu cunoască amănunte, râse profesorul, sau să le uite, să nu le dea importanță.

— Dumneavoastră, în schimb, aveți, am auzit, o memorie prodigioasă, l-am măgulit.

A reacționat, încântat, cum mă așteptam.

— Da, dragă domnule! Deși am 73 de ani, memoria mi-e tot așa de exactă ca și în vremea când eram tânăr bursier și doctorand, la Berlin… Iar în ceea ce privește cazul care vă interesează, în afara datelor înscrise în mintea mea, mai am și niște fișe… he, he, și niște fotocopii, vechi, e drept…

— Desigur, l-am aprobat, nerăbdător. E de presupus că aveți fișe. O mulțime de fișe. Ați publicat mai multe studii despre arta feudală și despre arta românească veche. V-ar fi greu să-mi arătați fișele acelea privitoare la paftaua furată din muzeu?

— Ia-o mai încet, a zâmbit bătrânul - ironic. Sigur că mi-e greu. Fișele sunt sus, în pod, și numai nevastă-mea le-ar putea descurca. Mi-a fost și-mi este asistentă, la toate lucrările… De-abia peste vreo 2-3 zile, când se întoarce dânsa, le puteți consulta, dacă vreți.

— O! Așa târziu! a exclamat Mihai, dezamăgit.

— O să vă deranjăm și atunci… Dar, deocamdată, ce ne-ați putea spune? am forțat eu nota.

— Dacă te mulțumești cu citatele din memoria mea… a mustăcit cu falsă modestie profesorul.

— Vă rog! Povestiți-ne tot ce știți.

Prin mormanul de cărți de pe birou, și-a căutat ochelarii. Zăceau într-un echilibru nestabil și fragil între filele unui dicționar gros.

— Dar ce urmăriți, în definitiv? Redeschiderea cazului sau publicarea unei lucrări… oarecum bazată pe acel caz?

Era să-i răspund ceva, privindu-l cum își așază meticulos ochelarii pe nas, când puștiul, se repezi, intempestiv:

— Căutăm să aflăm… să recuperăm paftaua, adică…

— Taci, Mihai! i-am tăiat eu scurt elanul sincerității și l-am scuzat, înaintea bătrânului care n-ar fi priceput ce se întâmplă.

— Puștiul are fantezie. Există totuși niște urme despre un presupus complice al acelui hoț.

Profesorul m-a cercetat cu multă atenție. Ca un entomolog ce studiază o gâză plouată, care încearcă să-și ia zborul.

— Hm. Și ce știi, dumneata, domnule ziarist, de la amicul nostru comun, Micu?

— Datele sumare. Că în anul respectiv a fost comis un furt important la Muzeul de artă feudală din capitala regiunii noastre…

— Pe atunci, muzeul feudal era o simplă colecție a unui muzeu memorial, particular, rectifică profesorul, pedant.

— Da, nu importă… Că s-a furat de acolo un tablou de Altdorfer{4}, un inel de aur cu pecete episcopală și o pafta de argint de la o cingătoare de preț, datând din secolul 14 sau 15.

— 15. Tabloul și inelul au fost găsite cu ani în urmă. Paftaua aceea, însă, n-a mai fost recuperată…

— Vezi, nene Laurențiu? se amestecă iarăși băiatul.

I-am făcut semn să tacă și am continuat.

— Dumneavoastră ați descris paftaua într-o lucrare, tipărită puțin înaintea comiterii furtului… așa mi-a spus Micu.

— Da, în „Arta meșterilor argintari din Transilvania secolului 15”. N-o am aci, e în biblioteca fiului meu… Dar acolo în carte există o descriere făcută în fugă. Regret că n-am cercetat mai amănunțit obiectul acela, *paftaua*…

— Ați… *cules* și niște legende sau superstiții curioase legate de acea pafta? am riscat, curios.

M-a învrednicit cu o căutătură într-adevăr scormonitoare. Îi trezisem curiozitatea, din nou.

— Da, însă numai pentru mine și numai *după* ce a dispărut paftaua din colecția muzeului… Am fost surprins de un fapt bizar, care m-a impresionat pe atunci. (Tuși cu înțeles.) L-am spus de multe ori celor în drept să știe, dar i-am rugat să nu scrie în rapoarte… sau în presă.

Era rândul meu să fiu numai ochi și urechi.

— Ce fapt bizar?

Bătrânul și-a strâns halatul în jurul trupului, ca pe un drapel în jurul unui stâlp, și a tușit, pare-se emoționat.

— La câțiva ani de la dispariția paftalei - și la un an de la clasarea cazului, am primit o scrisoare anonimă, a povestit el. După grafia foarte nervoasă, și după altele, specialiștii cărora le-am arătat-o au precizat că fusese scrisă de un paranoic, un nebun… L-au și identificat apoi, săracul…

— Vă rog, s-o luăm metodic. Ce scria în scrisoare?

— Nebunul acela îmi scria că am greșit descrierea paftalei. Știți, în

carte, eu am făcut o descriere sumară: ca multe găteli de artă feudală, paftaua era din argint masiv, din două bucăți inegale…

Mihai îl întrerupse:

— Era în formă de… castel?

— De unde știi, băiete? se miră profesorul. Ai citit tu, sau v-a spus domnul Micu ceva?

— Ba mi-a spus Rex, mormăi puștiul, încordat.

— Taci, Mihai! i-am șoptit printre dinți.

Profesorul nu m-a auzit. A continuat, pe un ton didactic.

— Hm. Da, tinere. Ca multe alte cataramе ale vechilor centuri cavalerești, paftaua era lucrată în forma unui castel… orfevrerie de renaștere primitivă… precis însă arta unui meșter autohton, transilvan. Am avut pe această temă destule controverse cu un coleg care susținea contrariul.

— Și cu ce nu era de acord nebunul?, am revenit la problemă.

— Să vedeți… explică încântat bătrânul. În lucrătura de argint, în dreptul porții, era încrustată o piatră, o piatră semiprețioasă, un *lapis-lazuli* pe un fond bleu lăptos, cu focuri mici aurii… ceva frumos, o piatră neobișnuită prin tăietura ei în fațete… o raritate, lucrată ca un diamant…

Am întrebat, simțind că mi se usucă gâtlejul:

— Și? Ce spunea nebunul din scrisoare?

— Că piatra nu e un *lapis-lazuli,* ci un fragment dintr-un meteorit malefic - acum vine partea bizară… că piatra trebuie neapărat căutată, găsită și… distrusă, arsă în sfârșit, fiindcă ar fi o piatră *vrăjită, blestemată*… Zicea că el însuși a suportat consecințele ei nefaste și mă implora, n-am înțeles de ce tocmai pe mine, să caut s-o distrug…

— Extraordinar! exclamă Mihăiță, agitat.

— Spuneați că nebunul a fost identificat?, am murmurat perplex.

— Da, săracul, adeveri bătrânul. Era dintr-o familie tarată… Un nefericit! M-a impresionat atunci mult, aflând că nebunul era de fapt descendentul unui grof, căruia cu vreo sută și ceva de ani în urmă îi aparținuse paftaua… Groful o cumpărase dintr-o colecție, firește, vândută de mult… și urmașii contelui au vândut-o la rândul lor.

— Vezi, nene Laurențiu?, nu se putu stăpâni puștiul să sublinieze.

Mie îmi umblau prin cap fel de fel de idei stranii. M-am silit să nu le dau importanță, până nu le verific. Trebuia, în primul rând, să aflu dacă Mihăiță *auzise,* sau *citise* mai înainte despre această pafta legendară. Rămăsesem pe gânduri, lucru care n-a scăpat atenției bătrânului erudit.

— Sunteți și folclorist? Vă interesează legendele locale?

— Mă interesează în cel mai înalt grad legendele despre această pafta, am mărturisit sincer, spre satisfacția bătrânului care s-a pornit pe explicații.

— Am căutat să descopăr ce blestem se lega de piesa aceea de muzeu. Circulau într-adevăr printre colecționari și folcloriștii mai vechi, din regiunea noastră, niște povești despre unele crime și sinucideri în jurul acestei bijuterii feudale. Ciudat e că și un fost custode de la vechea sală ce conținea colecții din evul mediu a înnebunit la un moment dat… Și, în nebunia lui, voia o piatră… *cerească,* pentru el, numai pentru el. S-a sinucis într-o criză.

— A înnebunit înainte de furt?

— Desigur. Cu vreo 20 de ani înainte.

— Interesant. Și n-a mai aflat nimeni, nimic despre… piatră?

— Nu. Cazul s-a închis… Aproape îl uitasem și eu… Mi l-ați reamintit dumneavoastră, acum… Îmi sunteți dator și cu o lămurire: de ce răscoliți afacerea asta enigmatică?

— Păi, tocmai pentru a o lămuri, am râs, încurcat. De aceea v-am deranjat… Căutăm o pistă… fantastică, din păcate…

— O să vă spunem, mâine, preciză deodată Mihăiță, vă făgăduim - *Mâine.*

Bătrânul l-a privit pe pușți cu neîncredere amuzată și cu umor blând. Se vedea că e îngăduitor cu copiii, probabil avea nepoți.

— Mă bizui pe făgăduiala ta, tinere… i-a spus solemn, apoi a arătat spre câine: Și pe acest detectiv pe patru picioare… Pare foarte inteligent.

Rex, care până atunci stătuse liniștit, de parcă nu-l interesa nimic din odaia cu cărți și izuri vechi se smuci deodată din lesa ținută de Mihăiță, făcu un salt neașteptat peste un vraf de volume, puse labele pe umerii profesorului și, spre surpriza și neplăcerea acestuia, îi linse obrazul scâncind.

Bătrânul se scutură, râzând forțat.

— Ce l-a apucat? Își manifestă simpatia sau e turbat? Ține-l, tinere, că m-apucă inima, dacă mai sare o dată așa, din senin!

Ne-am scuzat, stânjeniți, mirați și noi de comportarea lui Rex, și ne-am despărțit în grabă, cam nepoliticoși.

Înainte de a merge cu Mihăiță în pădure, ne-am ciorovăit, în stradă, urcați în motocicletă. Eu voiam să trec pe la Miliție sau să ne sfătuim, eventual să luăm cu noi pe Marin, plutonierul care antrena câinii-lup pentru grănicerii noștri. Pușțiul o ținea una și bună: că *trebuie* să mergem numai noi doi, plus Rex, în mare taină, altminteri n-o să descoperim nimic, știa sigur, Rex era nervos cu alții, Marin mai ales l-ar fi inhibat, l-ar fi oprit să-și manifeste talentele sale criptestezice… nu-l voia pe Marin, nu voia nici un martor, era musai să pricep că nu ne paște nici o primejdie, că nu sunt alți hoți sau complici de-ai infractorului prins acum zece zile. Îi mergea gura pușțiului de mă zăpăcise; pe de altă parte ardeam și eu de curiozitate să văd ce-o să mai scornească el și Rex al lui, și cum o să se rezolve acest caz

fantastic.

În fine, ce mai tura-vura, am cedat rugăminților lui Mihăiță, și - numai noi, călare pe B.M.W. - cu Rex în ataș - într-un sfert de oră de goană nebună, ne-am și aflat în pădurice de lângă oraș.

Aci, conform instrucțiunilor băiatului, am lăsat motocicleta într-un tufiș și ne-am înfundat printre fagi și brazi, pe o cărăruie liniștită, pustie. Era întuneric. Doar lanternele noastre scoteau din umbra nopții câte o fâșie de drum - amestec de frunziș arămiu și cetină veche - câte o tulpină cenușie de brad, cu licăr umed de rășină pe scoarță, câte un ciot, câte o tufă de ferigi… Pașii noștri foșneau uscat; tăceam, atenți doar la sunetele pădurii, la țipătul bufnițelor, la gâfâitul surescitat al lui Rex, la trosnetul câte unei crengi sub labele lui.

După vreo jumătate de oră de mers pândiș, Rex se opri, lătră înfundat de câteva ori, smuci lesa și… dispăru cu un salt sprinten printre niște copaci întunecați. Am alergat după el.

— Rex, chemă încet, cu grijă, puștiul… Rex, cine e acolo? și îndreptă fascicolul lanternei sale în căutarea câinelui.

— Stai, nu lumina, poate e totuși un infractor, m-am neliniștit, însă Mihăiță a râs și a luminat mai departe.

La câțiva pași de noi, Rex lătra întărâtat, cu labele de sus proptite de trunchiul unui fag.

— Ce e? am șoptit către băiat. Știi de ce latră? Ce-ți spune?

— Desigur, râse puștiul, a descoperit o veveriță… Taci, Rex, lasă veverița în pace!

Dar Rex hămăia din ce în ce mai înverșunat.

— Biata veveriță… Ai gonit-o din cuibul ei, zise Mihăiță, pe urmă se miră: Cum? Ce? E o scorbură mare acolo, în pom? E chiar…? Rex, Rex, nu mă minți! Ai găsit-o?

Câinele lătra, scoțând din gâtlej, parcă în același timp cu lătrăturile lui, niște sunete subțiri de tot, nerăbdătoare, scheunări de triumf și iritare.

— Nene Laurențiu, ajută-mă să mă cațăr în pomul acela, murmură băiatul, prinzându-mă strâns de braț, comunicându-mi emoția lui. Rex îmi spune că acolo… că acolo este!…

L-am ajutat să se urce în fag. După un minut, a scos un strigăt fericit, înăbușit.

— Aici! Aici… E într-adevăr o ascunzătoare de hoți. Lângă cuibul veveriței e un… un gol… lucește acolo ceva… o comoară… zău, e o comoară!

Se emoționă și mai tare, lunecă, gata-gata să cadă din copac, se sprijini la timp de niște ramuri care trosniră.

— Ce e? am întrebat și eu în culmea agitației.

— Sunt *aici,* se auzi din copac vocea băiatului, printre lătrăturile și scâncelile lui Rex. Sunt aici două brățări, niște inele… câteva pocale

de argint… ca la muzeu… niște coliere de chihlimbar, sau din alte pietre mari, galbene… și… și… paftaua noastră… o *văd*… Îmi vine să cred că visez, dar e aici, o văd, o pipăi…

— Adu-le jos, am strigat surescitat. Și spune-i câinelui să nu mai latre! Mă calcă pe nervi!

S-a dat jos din fag, cu buzunarele doldora de lucrurile găsite. Mi-a dat apoi, bucată cu bucată, obiectele pe care le găsise în scorbură. Era fericit, râdea și zicea mereu, înfrigurat:

— Vezi, acum vezi că nu sunt țicnit? Vezi că n-am mințit? Mă crezi acum?

Câinele continua să latre, sărindu-i în brațe, scheunând.

— Spune-i lui Rex să tacă, am repetat, nervos, zăpăcit de realitatea incredibilă, pipăind bijuteriile înșirate lângă noi, pe pătura de frunze moarte din pădurice.

Cel mai tare mă uluia paftaua. Era lucrată minuțios, în basorelief. Castelul avea două aripi și câte două turnuri, la mijloc o poartă, în dreptul porții se afla încrustată piatra aceea stranie - cu muchii de diamant; părea un fagure de minuscule „pietre lunare", sau o încrustație de fărâme de *lapis-lazuli* ca un „cloisoné"{5} într-un metal albăstrui.

Mihai m-a zgâlțâit din nemișcarea mea.

— Nu mai sta aci, hai, să ducem paftaua la „Zona arsă", cum ne-a cerut Rex.

— Până acum ai avut dreptate, dar, crede-mă, frățioare, acu' o iei razna… Ți-am explicat ce cred. Tu singur ghicești locul acestor obiecte de metal. Ai o însușire rară, i-am argumentat cu blândețe.

— Nu eu, ci Rex, mi-a ripostat îmbufnat.

— Aci e țicneala ta.

— Țicneală sau nu, du-mă însă te rog la Câmpul cu Narcise, lângă „Zona arsă". Acolo trebuie să împlinesc ultima indicație a extratereștrilor. Mintenaș.

Rex schelălăi și Mihai râse, impacientat.

— Te rog, trebuie să-l salvăm și pe Rex. E ultima lui șansă.

Nu-l socoteam întreg pe pușți, dar și eu mă cam zdruncinasem la cap. N-am mai protestat, ci am legat bijuteriile mai mici în batistă, paftaua și pocalele - erau trei, de argint greu - le-am ținut în mâini eu și Mihai și ne-am îndreptat spre motocicletă.

În apropierea câmpului cu narcise se lăsase pe neprevăzute o ceață venită de nicăieri. Groasă de nu vedeai la doi metri, nici cu faruri. Mihăiță susținea morțiș că e un fenomen artificial, un „camuflaj" lansat de cei din O.Z.N.-ul invizibil, dar aici, în regiunea lor, la schimbări de anotimpuri, ceața și ploaia vin din senin, foarte adesea.

Am oprit motocicleta la marginea delușorului, fiindcă așa voia

Mihăiță. Și tot conform ciudatelor instrucțiuni date de el, am urcat pe jos, bâjbâind prin ceață, până în vârful colinei unde fusese cândva o troiță de piatră, din care rămăsese un singur stâlp cu inscripțiile surpate de timp.

— Dă-mi paftaua, se rugă puștiul, febril. Trebuie s-o așezăm pe piatra asta, sau lângă ea, mai bine chiar pe piatră… Apoi să ne retragem tocmai lângă câmpul cu narcise.

— Ce-ți veni, frățioare? m-am revoltat, îngrijorat. Cum să lăsăm bijuteria tocmai acum, după ce am descoperit-o? De ce? Și cât?

— Îl lăsăm și pe Rex; s-o păzească. Nu-i nici un hoț pe aici, argumentă Mihăiță, preocupat; nu vom pleca nici noi. Stăm aici, în apropiere, lângă motocicletă… până răsare soarele… Pe urmă o luăm îndărăt… Și paftaua… și pe Rex. Așa-i, Rex? Ce zici, dragul meu Rex?

Câinele lătră vesel, înăbușit, și se gudură tandru.

— Of, o să mă înnebuniți de-a binelea! am exclamat și am bombănit urât în gând. Mă săturasem de circul ăsta cu câinele și-am înjurat în gând savuros - nu știu de ce - mă lăsaseră nervii.

Rex mârâi și băiatul, care-l mângâia, râse.

— Nene Laurențiule, ia-o înaintea mea… cu un pas, doi… Te rog, fă-o de dragul meu… Rex zice că bombăni în gând și spui în gând niște lucruri care-l enervează cumplit și nu se poate concentra din pricina matale…

Din nou stupefiat, am bâiguit un „bine”, și m-am depărtat, trăgând cu urechea. L-am auzit pe Mihăiță, i se făcuse glasul tare mângâios și totodată grav.

„Rex, dragul meu Rex… dacă zici tu… Păcat, într-adevăr, păcat! Dar dacă trebuie… Binee… O să mă conformez… de dragul tău… Îmi pare rău că *Ei* nu vor să-mi spună direct, firește… firește, te cred…

Câinele schelălăia ușurel, băiatul oftă din adâncul inimii.

„Of, da, da… accept… Spune-le că n-am încotro, primesc… trebuie să te salvez și pe tine… nu?”

Apoi nu l-am mai auzit nici pe Rex schelălăind sau lătrând, nici pe Mihai. Nimic. Doar pașii băiatului, în urma mea, și țârâitul nepăsător, pașnic al greierilor și insectelor de câmp, sculate cu noaptea-n cap.

Ne-am oprit lângă B.M.W.-ul meu, masiv și ud de umezeala locului. Ceața se făcuse parcă și mai deasă. Mi-am aprins o țigară, apoi, cu un alt chibrit mi-am controlat ceasul. Arăta trei și jumătate. Mă pălise un somn necruțător. M-am ghemuit în ataș.

Călare pe scaunul din spatele vehiculului, Mihăiță își rodea unghiile. Am căscat, răzbit de oboseala și tensiunea prin care trecusem, pe urmă, oricât m-am luptat cu mine, fără vrerea mea, am adormit brusc.

M-am deșteptat, tot așa de brusc, după trei ore, în lumina unei dimineți însorite. Lângă motocicletă lătra Rex, jucându-se cu Mihai.

Băiatul ținea în mâna dreaptă, tot ferindu-și-o de câine, paftaua de argint. Rex se prefăcea că intenționează să i-o smulgă din mână, sau aștepta ca el s-o arunce - de fapt se ambiționa așa când se juca cu mine „de-a aportul”.

— Te-ai trezit? Privește, nene Laurențiu! E la mine! strigă bucuros Mihăiță și agită în soare paftaua de argint.

Am sărit din ataș și - în clipa aceea - Rex s-a și năpustit asupra mea, scâncind, tremurând, lingându-mă pe obraz, amușinându-mi pantofii, lătrând - într-o mare demonstrație de dragoste canină.

— Te recunoaște de stăpân! Vezi? se bucură puștiul.

Într-adevăr, câinele părea că-și revenise la comportamentul său de totdeauna față de mine; Rex, cel pe care-l crescusem eu, își manifesta mai ales dragostea dis-de-dimineață, la trezirea mea. Atunci făcea o mie de fițe, se arunca asupra mea, bucuros nevoie-mare că mă vede, în sfârșit, treaz, și de-abia după câteva minute de joacă, după ce-i trecea efuziunea lirică, se așeza cuminte, cu limba scoasă, dând frumușel din coadă. Ca ăsta. Ca acum. Nu-mi venea să cred. Mi-am dres glasul și l-am strigat:

— Rex!

A venit numaidecât, gudurându-se docil. S-a lăsat mângâiat, și-a cerșit impetuos mângâierile mele, așa cum făcea de obicei, vârându-și capul, botul, sub brațul meu, împingându-mi mâna în sus, tremurând, scâncind, forțându-mă, înduplecându-mă să-l mângâi, să-l răsfăț…

Acestui animal îi recunoșteam acum ticurile și pretențiile; nu se schimbase, era *Rex al meu,* dar, ciudat, deși identic cu *celălalt,* nu-mi venea să-i confund. Era *din nou Rex al meu.* L-am examinat cu toată luarea-aminte, capul, părul, labele, ținuta, urechile, pieptul… Nici o schimbare, nimic suspect… Doar ochiul stâng… mai deschis la culoare… sau… cine știe, poate Rex al meu avusese totdeauna un ochi ceva mai căprui, și eu nu observasem până de curând… dar nu, nu se poate… ochiul stâng nu era la fel ca înainte… Ca înainte de… istoria asta bizară cu O.Z.N.-ul și paftaua…

Puțin buimac, l-am privit pe Mihăiță. Băiatul țopăia de frig pe loc, lângă câmpul cu narcise (florile se trecuseră, nu se zăreau decât lujere și frunze înăltuțe)… Am bombănit:

— Ce ceață a fost… și acum, poftim, e soare!

— Și ceața, și somnul au fost *artificiale,* a râs băiatul. Mi-a spus mie Rex. Le-au trimis special pentru matale cei din O.Z.N.-ul invizibil. Ne urmărea, ne *survola* continuu… cât timp am fost în pădure și aici, pe deal…

— Ce tot băsnești tu acolo? m-am scuturat ca de un roi de furnici, nevrând să mai reintru în joc.

Rex se oprise în fața lui Mihăiță și lătra din nou, ca apucat, dornic de joacă.

— Ce vrea Rex? Ce-ți spune?

— Nimic… Latră, râse Mihăiță și oftă. Nu-mi mai transmite nimic. O.Z.N.-ul a plecat. Acum Rex latră, normal, ca toți câinii.

— Adică… nu mai vrea să vorbească nici *cu tine?* l-am iscodit.

— Nu mai *poate* vorbi decât… lătrând… pe limba lui de câine, ca oricare altul… zise băiatul și oftă.

— Ce mistere mai sunt și astea? am murmurat, șovăitor. Mi le divulgi și mie?

Mihai îl mângâie pe Rex care se gudură, cuminte.

— Aș fi dat oricât să-l mai *aud* pe Rex… Dar, la urma urmei, e mai bine așa! zise Mihai puțin întristat

Și cântărind în palmă paftaua de argint, adăugă râzând:

— Rex sau… *eu*… sau oricine ar fi fost *criptestezic*… vorba e că am descoperit comoara! Ce-o să se mire toți când le-om spune!

Deodată se opri din sporovăit și îmi vârî paftaua sub nas.

— Nene, privește-o bine, privește, nu mai e aceeași piatră ca aseară… E alta, nu?

Am cercetat „poarta aceea lunară" care unea cele două părți ale paftalei. Mi s-a părut și mie, acum, în lumina soarelui, că e *altfel,* e mult mai… banală. O încrustație de pietricele semiprețioase, lapis-lazuli, probabil, bleu cu focuri aurii, într-o montură veche de argint lucrat migălos. Nu l-am contrazis, am băgat paftaua în buzunar și am ridicat din umeri.

— Nu-mi explic să se fi putut schimba… Poate ne-am păcălit noi… Ne-a luat ochii, azi-noapte…

— Ba nu mai e aceeași piatră, se îmbufnă băiatul. E doar un lapis-lazuli pământean. De aceea mi-au cerut să las aici paftaua… Au schimbat piatra. *Ei* se bucură, probabil, că și-au regăsit-o pe a lor.

— *Ei?* Care *Ei?*

— Extratereștrii aceia, ți-am mai spus. Căutau paftaua. Pentru noi piatra era… malefică, avea niște radiații dăunătoare, în sfârșit, făceau rău la cap… Pentru *Ei* era neapărat necesar s-o recupereze, s-o schimbe, *Le* trebuia. *Lor* nu le făcea rău. Era făcută dintr-un element de-al lor… Părea piatră, dar era *altceva*…

— Ce zici că era? m-am mirat.

— Un fel de… n-am înțeles bine, ceva, o parte dintr-un aparat de-al *Lor*… O pierduseră acum 400 de ani, într-o misiune, aci, pe Terra… Semăna cu un lapis-lazuli, a găsit-o un meșter transilvan și a încrustat-o în paftaua aceea… demult… Și *Ei,* cei care au venit acum, au socotit că trebuie să și-o ia îndărăt, să șteargă orice dovadă a trecerii lor pe aici… Nu le place să lase urme… așa spunea Rex.

— Stai puțin, m-am precipitat spre puști, prinzându-l de mână… Crezi că… în fine că Extratereștrii au luat legătura cu tine prin… Rex? De ce prin câine și nu direct?

— N-am înțeles bine din relatarea lui Rex. *Ei* nu puteau altfel… sau nu voiau. Sau voiau să ne dea înapoi bijuteriile și paftaua… Stai, îmi amintesc că… pare-se - ziceau, la un moment dat - au făcut cu câinele tău un Experiment nou…

— Poate. Poate, mai știi? am murmurat confuz.

— Nene Laurențiu… Rex mi-a mai transmis ceva… ceva grav… înainte de a lăsa paftaua sus pe dâmb…

— Ce?

— Că trebuie să păstrăm secretul despre O.Z.N. Și eu, și matale.

— Deci să nu vorbim despre *Ei?*

— Exact. Trebuie. Altfel, vor interveni… Ne vor… *iradia*… de sus… Cu raze care tulbură creierul… Vom… înnebuni, dacă nu tăcem…

— O să tăcem! am oftat, nemaiștiind ce să cred. Mai țicnit decât sunt în clipa asta, n-aș vrea să mă creadă nici lumea, nici eu însumi!

— Paftaua aia faimoasă și comoara… o să spunem c-am găsit-o noi, în fag, urmă puștiul, evaziv.

— Mihai, Mihai, ce-ar fi să spui tu adevărul.

— Adevărul? râse băiatul. Dar ăsta e: am găsit paftaua, din întâmplare… Eu sunt… ăăă… cum ziceai malale că se cheamă cineva care vede obiecte de la distanță?

— Criptestezic…

— Criptestezic… admise, pe gânduri băiatul. Zici că, uneori, criptestezicii ăștia ghicesc și altceva decât obiecte de metal?

— S-ar părea, am citit despre unele întâmplări de acest fel. Poate o să dai și tu ajutor științei în această problemă, dac-ai să vrei să mai experimentăm… Eu cred că ești un fenomen *psi,* real, nimic rău, am urmat grăbit. Dac-am vorbi cu niște psihologi sau cu medici care…

— Nu, nu, te rog! se alarmă puștiul. Făgăduiește-mi că n-ai să vorbești cu nimeni, cu nici un doctor, cu nici un specialist! Mama s-ar întrista groaznic… și Irina… Și tata m-ar socoti mincinos, sau țicnit! Și colegii mei… și toți… Nu, te rog din suflet, nene Laurențiule, nu vreau s-aud de experiențe, dacă nu-mi făgăduiești că o să uiți totul, să știi că fug de acasă, îmi iau lumea în cap!

N-am avut încotro. I-am promis. M-am gândit că, poate, peste ani și ani de zile, când va fi matur, o să-și schimbe părerea. Până atunci… orice imprudență sau pălăvrăgeală de-a mea, orice tatonare și experiențe ale unor „specialști în cazuri Psi{6}” mai mult sau mai puțin dispuși să-l creadă pe cuvânt, orice rănire a sensibilității lui copilărești, i-ar putea dăuna și lui, și familiei sale. Familiei *mele*, din moment ce o iubeam pe Irina și Mihăiță devenea fratele meu mai mic…

Mi-am amintit de Irina și un val de duioșie și nerăbdare m-a cuprins. M-am uitat la ceas. Era cinci și patruzeci.

— Mihăiță, fuga, acasă! Ne așteaptă mama cu cafeaua! am strigat,

ambreind puternic motorul.

Băiatul a sărit în ataș, cu Rex lângă el.

Am pornit val-vârtej.

Dimineața era proaspătă, luminoasă. Pe cer strălucea clar soarele. Nu se zărea nici un nor. Nici măcar unul în formă de… minge de rugby sau… presupus O.Z.N.

Și totuși… dacă… dacă a fost un experiment al farfuriei zburătoare, și nu un caz straniu de *criptestezie?* Dacă *Ei* ne-au survolat locurile și acum 400 de ani? Dacă au coborât? Dacă ne-au cercetat? Dacă ne vor mai vizita? Dacă…

N-aveam dovezi clare, firește… Dar dacă puștiul are dreptate?… Dar dacă a mai găsit de mult, din întâmplare, comoara… și… s-a „jucat" de-a aventura cu mine, cu noi?

Motocicleta ne ducea ca vântul, zbârnâind infernal, spre orașul cu grădini înflorite. Era o zi de primăvară atât de reală și frumoasă, încât nu m-am mai întrebat nimic, nu rezolvam nimic îndoindu-mă mereu, m-am bucurat din toată inima că într-un sfert de ceas voi fi acasă, în bucătărioara Irinei, cu ceașca de cafea cu lapte pe masă, aducându-le în dar nu numai comoara senzațională, ci și pe Mihăiță al lor, bun, teafăr, ca înainte…

PILOTUL PE CARE L-AU SĂRUTAT IELELE

Vreo două ore mi-au trebuit să ajung la mica noastră stațiune temporară din Antarctica, mergând pe jos. Ultimii doi kilometri i-am parcurs însușindu-mi cu o totală lipsă de originalitate excelenta tehnică sportivă de înaintare pe gheață a pinguinilor. Și anume m-am târât pe burtă, pe coasta înclinată, vâslind conștiincios cu mâinile, ca să-mi țin direcția și să rezist totodată îndrăciților curenți antarctici, care suflă pe-aci, după cum bine se știe, cu o furie medie de patruzeci de metri pe secundă.

Ăștia sunt în stare, la o asemenea performanță, să pună cu botul pe labe pe oricine. Chiar și pe mine, Dan Prodan, supranumit „tartorul" ciclonilor și al anticiclonilor, renumitul as al loopingului fără vizibilitate, câștigător la trei concursuri internaționale de zbor acrobatic, aceste stihii albe și demente m-au preschimbat din șoim în broască. În sfârșit, bine că nici suporterii, nici admiratoarele mele de-acasă nu au prilejul să mă vadă în astfel de glorioase clipe de antrenament patruped sau ornitologic (ziceți-i oricum, dar încercați numai o dată și dumneavoastră să umblați așa, prin zăpadă, și-apoi o să mai stăm de vorbă…) De aerostadionul nostru din București mă despart, am impresia, un flecușteț de mai multe mii de kilometri; vreo 500 de kilometri sunt numai până la coasta oceanică, oarecum „civilizată", populată cu câteva stațiuni științifice, în care trăiesc două sau trei duzini de savanți bărboși, conviețuind pașnic în vecinătatea câtorva colonii de pinguini băștinași, în frac și barbetă, și a altor câteva zeci de foci durdulii. Apropos, cum se descurcă oare aceste veritabile campioane de înot, de reușesc să-și mențină „silueta"? Căci eu unul, în cele trei luni de când am sosit în Antarctica, am scăzut cu

10 kilograme, deși mănânc de sting… Dacă avansez în aceeași progresie aritmetică, în decursul splendidei nopți polare care mă așteaptă, din atletica mea carură nu va rămâne decât o jalnică și înfometată aparență… Simțind de aceea că trebuie să lupt cu această sumbră perspectivă, îndată ce am ajuns la cabana noastră, am deschis bâjbâind, dar hotărât, ușa de la „antreu”, mi-am scos obrăzarul de plexiglas și am urlat:

— *Ich bin hungring! Du auch?*{7}

Nu mi-a răspuns nimeni. Nu m-am mirat deloc. Știam doar că Nils, colegul meu de „iernat”, nu e un pinguin sociabil și vorbăreț, ci un autentic urs polar, din nord, căruia-i place mai mult să tacă decât să mormăie. Nedând, așadar, importanță amănuntelor, mi-am dezbrăcat cizmele de blană, mănușile și costumul de „scafandru alpin” în „antreu”, adică într-un fel de „igloou”, clădit de mine și de suedez, ca să câștigăm „spațiu locativ”, și apoi am intrat în locuința propriu-zisă, îngropată bineînțeles și ea în omăt, ca un cataif cu frișcă.

M-am repezit, după cum era de așteptat, la dulapul cu alimente, am înfulecat conținutul unei cutii de șuncă de Praga, o pâine cam deshidratată și nesărată și mi-am preparat niște lapte praf, cu ceai dulce și rom mult. Ceaiul l-am găsit pregătit pe o spirtieră. L-am băut, simțind cum mă moleșesc de plăcere, și tocmai voiam să-i mulțumesc tovarășului meu de odaie pentru delicata lui atenție când mi-am îndreptat ochii spre patul său de aluminiu și l-am văzut neatins.

„Să știi că Nils e la franțuji, să asculte telstarul” - mi-am spus liniștit, apoi m-am vârât în sacul meu de blană, trimițând un ultim surâs înspre mutrișoara drăguță a Roxanei, care mă privea din fotografia din perete, prinsă cu o pioneză pe harta cerească a constelațiilor australe.

„Dacă ți-ai fi pus în aplicare intenția lăudabilă de a mă însoți tocmai aci, aproape de polul frigului, în opt secunde precis, năsucul tău drăguț ar fi înghețat, și zău c-ar fi fost păcat”… i-am spus în gând fetei, regretând că nu mă aude. Apoi am adormit imediat, buștean.

A doua zi de dimineață iar nu l-am văzut pe Nils. Mica noastră sobă ermetică, pe care o încărcăm pe rând cu brichete, nu fusese pusă în funcțiune. Era frig.

„Când oi mai veni în Antarctica, mi-am zis furios trăgându-mi salopeta de blană la iuțeală pe mine, n-o să-mi mai împart locuința cu un savant, fie el și handbalist. O să cer să-mi dea tovarăș de cort un băiat cumsecade, vesel, un radiotelegrafist care să cânte la chitară sau un reporter care să nu uite când îi vine rândul la cărat cărbunii și la povestit anecdote. Data viitoare n-o să mai stau cu un geolog sau mineralog, distrat și glacial, ca să mă confunde cu un conglomerat căruia i-ai descoperit și i-ai fixat toate particularitățile științifice și apoi l-ai pus într-un săculeț și l-ai legat la gură. Nu, *lieber Nils*, regret

din suflet, dar în viitorul an geofizic internațional n-o să mai stau cu dumneata, dacă voi mai veni la Polul Sud în vizită.

La drept vorbind eram nedrept cu prietenul meu, suedezul. Nu excela el în istorioare picante, era chiar al dracului de ursuz, când făcea prospecțiuni sau pornea la vânătoare de roci și minereuri, dar îndată ce găsea ceva interesant, urme de huilă, cuarț alb sau turmalină{8} albastră, se entuziasma și era în stare să-ți țină o conferință, fără să te plictisească, despre orogeneză și evoluția continentelor, despre zăcămintele de uraniu și molibden, care, conform ipotezei lui, se află la sigur în cutare loc sub calota perenă de gheață a Antarctidei. Tot așa cum poate perora ore în șir despre iubitele lui comori de piatră, printre care și *cearnokitele,* cele mai vechi granite de pe pământ, din care a descoperit la începutul verii, pe coastă, câteva.

Recunosc cu modestie că acum patru luni nu știam mare lucru despre subsolul și trecutul geologic al celui de-al șaselea continent terestru, acest vitreg ținut asemenea unui astru înghețat, iar acum, datorită rarelor, dar entuziastelor pisălogeli ale lui Nils, știu tot soiul de lucruri savante și de ipoteze științifice îndrăznețe, care-mi redeșteaptă vechea mea pasiune din copilărie pentru uriașele reptile solzoase și pentru paleoastronautică.

Aș fi nedrept dacă n-aș recunoaște, de asemenea, că suedezul ăsta spelb și morocănos, excelent șahist și bucătar în orele neutre, reușea cu câteva mormăieli docte de-ale lui și cu câteva „mostre” de paleontologie (pe care le scotea cu zgârcenie din „tezaurul” său catalogat și mi le explica) să mă arunce într-o curiozitate aproape geamănă cu delirul științific și să mă facă să nu mai visez noaptea decât hărți străvechi și amirali turci, arhipelaguri în terase și glaciațiuni misterioase.

De altfel trebuie să spun că, din prima zi când l-am cunoscut pe Nils, m-am simțit atras de ideea lui fixă, care în paranteză fie zis era și a mea: amândoi credeam cu tărie în uluitoarele indicii aflate în portulanele{9} amiralului otoman Piri Reis{10}, abilul contemporan al lui Columb, ale cărui cărți le avea printr-un pilot spaniol de pe caravela Santa Maria, ajuns sclav la Istanbul.

Amândoi studiasem cu amănunțime comunicările făcute de specialiștii care se ocupaseră de Piri Reis și de singularele lui hărți, ce-și mențineau totuși și acum misterul inițial. Desigur, toată lumea știe azi, când s-a vorbit atâta despre Antarctida, despre concluziile seismologilor și glaciologilor congresiști, că acest pustiu de gheață, de unsprezece milioane de kilometri pătrați, e o carapace perfidă care ascunde un vast arhipelag de insule și rămășițe ale unui arhaic continent, metamorfozat acum într-un frigorifer blestemat și mirific. Toată lumea a aflat - la timpul potrivit - că multe lanțuri interioare de

munți, anumite formațiuni de coastă sau văi, pe care savanții noștri de pe acest *continent al științei* le-au detectat destul de recent, erau trecute în vechile hărți ale lui Piri Reis despre Antarctica și chiar cu altitudinea lor exactă. S-a spus de aceea că aceste extraordinare documente ale amiralului turc sunt niște copii ale unor hărți făcute probabil înainte de ultima perioadă a glaciațiunilor sudice și că, de asemenea, determinările topografice par a fi luate prin aerofotometrie, așadar „de sus", dintr-un vehicul zburător, contemporan cu Archeopterixul{11} și cu dinozaurii. S-au făcut atunci presupuneri îndrăznețe, s-a vorbit de extratereștri, de „farfuriile" lor zburătoare sau de alte asemenea nave cosmice cu care niște ființe superioare ar fi zburat deasupra Antarcticii cu vreo 200 000 de ani înaintea erei noastre. Dar nimic n-a fost încă dovedit în practică, prin găsirea unui „șurub" dintr-un motor extraterestru sau a vreunui prototip de hartă, așa că enigma planează și azi, încă ademenitoare, deasupra celui de al șaselea continent. Și tocmai misterul său devenise pentru Nils și pentru mine ideea fixă (și oarecum nemărturisită public) grație căreia ne aflăm aici, pe acest pământ… de gheață.

Suedezul visa să descifreze „taina" pe cale palpabilă, prin dovezi paleontologice, descoperind vreo „urmă cosmică" în rocile lui mute și înțelepte, iar eu, eu voiam să descurc, de asemenea, acest straniu rebus cartografic, dar nu prea știam prin ce mijloace.

Dar, în stațiunile Antarcticii - cum ar scrie un prieten al meu, reporter: - „sub pașnicul steag al cuceririi Polului Sud, pe acest tărâm imaculat… " uraganele cele mai turbate mătură însă neîncetat cu albele lor bărbi podișul uriaș, nelăsând nici o urmă.

Deocamdată, printre exploratorii de diferite naționalități și din diverse domenii ale științei, strânși laolaltă aici, cei câțiva membri ai expediției noastre temporare se bucură toți de o deosebită popularitate și apreciere. Poate că mulți alții or fi la fel de înzestrați ca noi, însă nouă, „temporarilor", ne-a surâs mereu norocul de când am venit și până azi. De pildă, numai la două zile după debarcarea noastră, Jolly, glaciologul elvețian, a descoperit, datorită unor microseisme înregistrate de aparatul său sub o punte înșelătoare de gheață, un gheizer de adâncime, primul gheizer dovedit pe coasta noastră. La două săptămâni după aceea, făcând o excursie de recunoaștere cu autoșenila în căutarea unui teren de decolare, eu am dat peste un cuib părăsit de pinguini. Cuibul era destul de economic construit, din câteva pietre, ca să-i apere de vânt pe domnii locatari. Am luat cu mine o pietricică mai vânătă și mai geometric scrijelită, pe care voiam s-o duc amintire Roxanei, să i-o port în gură și să i-o depun la picioare în semn de dragoste, așa cum se zice că fac pinguinii cu alesele lor, în vremea nunții. Și - culmea: când Nils a văzut pietricica, a descoperit că e, nici mai mult, nici mai puțin, nu o rocă oarecare, ci

una de tip „Gondwana{12}”, cu urme de *glossopteris{13}* pe ea, veche de circa două sute de milioane de ani. Apoi suedezul acesta devorat de ambiții nobile, mi-a confiscat cu amabile aprecieri „mesajul” meu amoros și l-a trecut în tezaurul său propriu, după ce mi-a înscris numele într-un catalog. Trebuie să mai spun, cu o satisfacție individualistă de care mă rușinez autocritic, că a doua zi, când Nils a vrut să exploreze mai departe cuibul pinguinilor, locul fusese îngropat definitiv în ninsoare. M-am simțit răzbunat. Geologul însă, inocent, a fost doar mâhnit de insucces, deși colecția lui de „Gondwana” găsită în expediția din anii precedenți și care i-a adus faima mondială încă de atunci era destul de bogată în pietricele din astea (cu urme gingașe de „aripioare vegetale”), cu formațiuni din era Permiană și chiar cu fragmente de trunchiuri pietrificate ale unor arbori ce-au respirat oxigenul, tot în urmă cu câteva sute de milioane de ani. Din arhaicul continent numit „Gondwana”, au rămas prețioase mărturii fosilizate găsite de obicei prin India și Africa, prin Brazilia, Australia și Madagascar. Și acum, așadar, și în Antarctica. Suedezul avea cu ce să se mândrească.

În sfârșit, la renumele restrânsului nostru grup expediționar s-au mai adăugat două „trofee” mai modeste: o hartă sinoptică admirabilă pentru lansarea sateliților (de cercetări atmosferice) făcută de Allan, precum și semnalarea unei aterizări forțate, efectuată de doi aviatori de la baza australiană David, care - grație radiotelegrafiștilor noștri francezi - au primit la timp indicații salvatoare pentru a se orienta în regiunea necunoscută de ei.

Sigur că toate aceste reușite ale noastre au fost sărbătorite cum se cuvine în sânul micii și altruistei noastre familii antarctice și s-au încheiat cu prietenii de neuitat. Australienii au trimis franțujilor un nostim pat-sanie din aluminiu pliabil, cu numele lor înscris pe bare, iar șmecherii de radiotelegrafiști francezi le-au expediat, prin avion, de la baza sovietică o sticlă de coniac vechi și o pereche de bretele cu turnul Eiffel ca emblemă.

Și colecția mea particulară de rarități sportive s-a îmbogățit în aceste trei luni cu niște patine din colți de morsă, dăruite de cei de la „Little America”, și cu un pui de câine de Alaska, pe care, din păcate, l-am lăsat pe coastă la stăpânii lui vechi (niște canadieni simpatici), până vom termina lucrările.

Plecând în căutarea colegului meu de cameră, m-am dus înainte de toate în cabana radiotelegrafiștilor. Cunoscuta mea generozitate românească m-a îmboldit să nu merg cu mâna goală, așa că am luat o cutie de tutun și o sticlă de Murfatlar și le-am băgat în buzunarele mari de la piept. Radiotelegrafiștii francezi ocupă cea mai mare cabană a micii noastre așezări științifice. E numai la douăzeci de pași - dar totuși, ca să fiu mai sigur că ajung în bună stare și nu cu nasul

degerat - m-am echipat ca un cosmonaut pe Marte și mi-am luat și o lopată. Cine știe, poate la întoarcere, o să fiu obligat să-mi sap pârtie până la ușă, ca o cârtiță vrednică. Afară, viscolul se mai potolise - astfel că am sosit în odaia franțujilor într-o excelentă dispoziție.

Mi-s tare dragi băieții ăștia vorbăreți, dintre care unul, Robert, mă întrece la slalom - e doar campion european de schi - iar pe celălalt, Gilbert, îl bat regulat la șah și-l las să-mi bea Murfatlarul ca să-l consolez.

— Ei, fraților, le-am zis, ați primit vreo veste pentru mine?

Robert își scoase casca și râse:

— Ce veste? De unde?

— De acasă. Din România. București, Bulevardul Păcii{14}, 287, apartamentul primit de zestre de la institut, telefonul…

Și zicând aceste, am scos sticla de sub pufoaică.

Gilbert îmi făcu prietenos cu ochiul, răsucindu-se pe taburetul din fața tabloului telefonic și-mi luă Murfatlarul din mână:

— O, la-la! Pentru asemenea băutură țin să-ți spun vestea cea mare: ai fost decorat și adineauri am primit un mesaj cifrat de la iubita ta din Bucarest, care-ți trimite sărutări.

— Nu cred, i-am răspuns cu părere de rău. Ea îmi trimite mai degrabă un papuc în cap decât un mesaj cifrat. Îi e tare lene la scris, la telegrafiat și la sărutat. Eu trebuie să fac totul pentru ea: să-i scriu, să-i telefonez și s-o sărut.

— Să bem totuși pentru Roxana! a zâmbit Gilbert.

Am turnat în trei pahare. Apoi mi-am amintit de suedez:

— Credeam că Nils, geologul, e la voi. Unde s-o fi dus cu noaptea în cap?

— Tu nu știi? A plecat de ieri de la prânz, pe schiuri, în direcția munților. Zicea că merge în tabăra topografilor cehi, să ia niște informații. Oricum, cred că de aseară a ajuns la destinație, e admirabil schior, și într-acolo n-a suflat vântul prea tare.

— Prea tare? m-am alarmat eu. Se vede că voi n-ați scos nasul afară ieri. A fost, cum ziceți voi, francezii, un „*chasse-neige*” teribil. Ce naiba o fi căutat Nils la topografi? Nu putea să se mulțumească doar cu o convorbire prin radio?

— Zicea că trebuie neapărat să verifice niște date pe o hartă nouă, întocmită de cehi. Îi venise o idee.

— Aha! am pufnit eu totuși îngrijorat. (Știam că geologul nostru e de neclintit când vânează o urmă și că e cam imprudent.) Semnalează, *mon vieux,* la topografi, m-am rugat de Robert. Nu voi putea închina liniștit un pahar cu voi, dacă nu știu cum a petrecut noaptea ursul nostru polar.

Robert apăsă pe unul dintre butoane și ascultă atent, calm, câtăva vreme. Apoi se întoarse și-mi spuse:

— Topografii zic că suedezul s-a înțeles cu un aviator de-al lor să-l ducă până sus, pe creastă. Sunt pe drum, prin văzduh. De acolo suedezul vrea să fie lansat cu parașuta, cică are ceva urgent și extraordinar de verificat și nu mai poate aștepta nici o clipă.

— Asta-i culmea! am strigat eu uimit. E nebun de-a binelea! Vrea să se sinucidă!

Robert îmi făcu semn să tac, că recepționează.

— Are aprobare de la centrul expediției, mormăi el. Stai, că topografii au prins chiar acum legătura cu avionul lor și am intrat și eu pe undă.

M-am repezit la tablou și mi-am pus o cască. Nebunul de Nils comunica imperturbabil:

— Am găsit în morena A-112 un fragment de tectită. *Tec-ti-ta*. Formație sticloasă, de origine necunoscută pe Pământ, exact ca în deșertul Libiei, da, însă de formatul 47x27 cm. O Tectită fragmentată.

— Ce mai vrea? A găsit-o, să-i trăiască! izbucnesc eu furios.

— Ssst! îmi făcu semn și Gilbert, care intrase și el pe recepție. Dacă e adevărat ce spune, atunci e un tip, suedezul ăsta!

Am ascultat mai departe, grozav de neliniștit.

— Aici Nils Larren. Comunic tuturor stațiunilor geologice că am descoperit la cota A-112 o tectită. Voi urmări în sus pe traiectul probabil al morenei, după un plan propriu, locul de unde par a proveni conglomeratele și tectita. Posibil să fie craterul 4 din lanțul muntos de nord. La întoarcere voi coborî probabil până la bază cu schiurile, dacă nu veți putea trimite după mine un alt avion.

— Un olandez zburător nu vrea să-i trimitem? a strigat Gilbert. Unde o fi vrând să aterizeze avionul care să-l ia? Pe buza stâncoasă a craterului, în prăpastie?! A înnebunit suedezul, asta e!

— Știe el ce spune, doar e unul dintre cei mai mari mineralogi din lume! a adăugat Robert.

— Și cel mai nerod! Să plece singur, indiferent de vreme, pentru o… tectită! am izbucnit, indignat - Pentru o *tectită!* Cu dracu vrea cu ea?

Cei doi francezi lăsară aparatele o clipă și mă priviră ca pe-un alienat mintal:

— Omule, nu pricepi ce descoperire epocală a făcut Nils Larren?

— Nu, nu pricep.

— N-ai auzit de munții Antilibanului, de tectite, de formațiunile misterioase cu o vechime de un milion de ani și în care s-au identificat urme slabe de izotopi ai beriliului și nu mai știu ce alți izotopi?

I-am privit, la rândul meu, furios:

— Am auzit, ei și? Nimic nu e sigur, totul e o ipoteză. Cine dovedește că aceste enigmatice „sticle” au fost azvârlite de eventuali paleocosmonauți din Marte și nu de Jupiter din Olimp? Și ce-i dacă a mai apărut o tectită chiar aici în Antarctica? Cine o să-i explice

originea și traiectoria?

— Poate că el, zise Gilbert, nesigur.

— Dacă va mai veni înapoi, am urmat, înfierbântat de-a binelea. Or, asta e iarăși doar o ipoteză. Cert e că la punctul *meteo* unde am făcut eu ieri controlul în locul lui Allan, care e bolnav, aparatele indică pentru următoarele trei zile: furtună, timp rău, furtună, vizibilitate redusă la minim, furtună și iar furtună. Trebuie să plec numaidecât după suedez, lua-l-ar… Iertați-mă că m-am înfuriat pe voi. Prindeți-mi și mie centrul și anunțați că plec cu avionul peste două ore. Nu-l putem lăsa să înghețe, fiindcă tectita n-o să-i țină de cald, cât ar fi ea de „specială", sunt sigur.

Grăbiți, francezii căutară din nou să stabilească radio-legătura.

……

Și iată-mă acum în fața hangarului de penoplast sub care e adăpostit avionul meu. Toți membrii expediției noastre restrânse au venit să-mi dea ajutor la încărcat. Cară în avion alimente, bidoane, tuburi cu oxigen lichid, foi de cort, lopeți, schiuri, truse medicale și diferite alte aparate mici, foarte utile în caz că voi rămâne blocat o vreme în zăpezi.

— Scândurile unse cu păcură le-ați încărcat?

— Pentru ce-ți trebuie scânduri? mă întrebă Gilbert.

— Ca să dau foc Romei, zic necăjit, gândindu-mă dacă Nils o să aibă putere și minte să așeze scândurile și să le aprindă spre a-mi semnaliza laturile unei eventuale piste de aterizare. Ori dacă nu cumva, distrat - cum îl știam când era vorba de treburi pământești și nu de pietroaie tainice, o să culeagă lemnele picate din cer și o să facă din ele un singur foc la care să-și prăjească slănina și pâinea?

Evident, îi exageram lipsa de prudență și de perspicacitate. Totuși, săJ pleci pe viscol, pe un versant necunoscut, rămânea o faptă de smintit, oricâte scuze paleografice și eroice ar fi avut el… Nu-mi intra în cap cum de s-au învoit piloții ceilalți să-l lanseze pe creastă? Dacă se va rătăci, pe furtună, și n-o să-l mai găsesc nici eu, nici vreun alt avion?

Dintre piloții antarctici, eu eram cel care cunoșteam ceva mai bine regiunea din jurul taberei noastre. În ultima lună făcusem dese zboruri de recunoaștere, singur ori cu colegii mei, dar hărți precise și explorări metodice urmau să fie efectuate pe munte de-abia în vara viitoare. Nu ne mai rămânea la dispoziție decât o lună până la căderea nopții polare și aveam alte misiuni urgente. Deocamdată, eu țineam legătura și cu stațiunile învecinate și cu cele permanente, de pe coastă, și mai trebuia să ajut la transportarea materialelor îndată ce tabăra noastră va fi părăsită. Nu ne surâdea deloc să facem iarna pe-aci, urma s-o petrecem liniștit pe litoralul mai blând sau, cum îi ziceau americanii, în „banana belt", unde frigul nu trecea de minus 40°, iar în cabane

aveai tot confortul „turistic” necesar unui trai plăcut. L-am scos pe „Bătrânul Emil”, cum îi spuneam avionului meu antarctic, în cinstea lui Racoviță, primul român care fusese la Polul Sud, și l-am manevrat afară din hangar. Aveam mare încredere în motorul lui de ultim tip, puternic, și în aparatura sensibilă de bord. Îl montasem singur aproape piesă cu piesă.

Îi adăugasem mici perfecționări la sistemul de aterizare, pe schiuri și roți. Aveam, de asemenea, mare încredere în mine, în calmul și norocul meu de totdeauna la pilotat. Ceea ce mă îngrijora serios era prognoza vremii și ciclonul care se apropia din vest. În răstimpul scurt până la declanșarea uraganului alb trebuia să-l caut pe geolog, printre colții de stâncă ori în căldări cu gheață și să-l pescuiesc grabnic din acea regiune aproape inaccesibilă pentru aterizare și zbor.

Înainte de a porni, am mai zvârlit o privire îndârjită spre „Mastodontul lunar”, cum botezasem eu înaltul ghețar nordic, la poalele căruia, ferită de vânturi turbate, era așezată mica noastră tabără.

Înaintea movilițelor de zăpadă, sub care se ascundeau corturile și cabanele noastre, fâlfâiau vesele câteva drapele, printre care și cel românesc. I-am surâs, ca unui frate. Peisajul familiar, cu podișul sclipitor de gheață, se deschidea larg pe două părți. Cerul părea o gresie străvezie, nesfârșită. Soarele era ascuns de nori, dar lumina sa difuză și totuși vie, de zi polară, ireală și durabilă, dădea ghețurilor tonuri delicate, schimbătoare, aurii și verzui, ivorii și transparente.

Doar masivul, în parte stâncos, în parte înghețat, arunca o umbră imensă, neagră ca smoala, pe platoul alb. Trebuia, așadar, să trec peste crestele lunare ale mastodontului acesta încruntat și vânăt.

Știam că imediat ce mă voi ridica în văzduh, în masa deasă și vânzolită a norilor, nu voi mai vedea aproape nimic. Singura posibilitate de a „privi” putea să-mi fie oferită doar de ecranul radiolocatorului.

— Să sperăm că-l voi găsi pe Nils, am mormăit mai mult pentru mine și am dat drumul fluxului termic.

Aparatul duduia plăcut și-n jurul câmpului de radiații infraroșii pe care-l răspândea bănuiam cum se ondulează aerul rece, brusc încălzit, și cum se topește ninsoarea ce cădea pe aripi și fuzelaj.

Am decolat apoi și am luat îndată înălțime, virând avionul în direcția munților.

Altimetrul urcă mereu. După cum mă așteptam, pe aci, în văzduh, e o furtună albă, grea, dar aparatul meu nu se sinchisește de viscole, trece prin norii denși ca prin coada unei comete de iaurt.

Dau drumul radioului și vreo jumătate de oră înaintez egal și fără emoții. De aceea îmi îngădui să ascult muzică și să visez. Oare ce-or

face ai mei, la ora asta? Mama, desigur, își prepară cursul sau lucrează la vreo comunicare despre bacterii. Sau poate ascultă și ea vreun concert… Tata e cu siguranță absorbit de un roman sau discută cu vreo „stea” pe care-o antrenează, despre greșelile ultimului meci. Ori poate că îmi scrie, cu slova lui mare, copilărească și energică - de sportiv ieșit la pensie - dându-mi raportul despre ceea ce s-a mai întâmplat la stadion, în cartier, în țară…

Ce departe și ce aproape suntem toți trei! Și ce noroc că el, fiecare în felul său, îmi înțeleg nebunia… Sunt singurul lor fiu - minunea și pacostea familiei! Desigur, îl înțeleg și eu: Nu e ușor să rămâi în sânul căminului, după treizeci de ani de chinuri și iluzii, fără unicul tău odor, ba pe de asupra și să tremuri pentru el în fiecare zi… Știu că mama ar fi dorit nespus să fiu ca ea, un biolog sobru. Iar tata s-ar fi mulțumit să fiu handbalist, ca el la 20 de ani (bineînțeles în echipa națională), să fac călătorii glorioase, dar scurte și să nu mă antrenez pentru zboruri pe alte planete… Iar aici, în Antarctica, unde am venit să mă „călesc”, e tot un fel de „planetă necunoscută”… Departe, prea departe de ei… Știu, și le sunt recunoscător că nu-mi spun prin vorbe toate astea… În schimb, Roxana ce-o fi vrând de la mine? Nu știa că sunt pilot de încercare, și încă unul de altitudine? Nu știa că sunt picat din Lună, mistuit de ambiția de a vedea cu ochii mei ceea ce alți ochi de oameni văd doar la cinema? De ce mi-a sucit capul tocmai mie?

Și-acum să se supere că am plecat la Polul Sud, că o „părăsesc”, preferând să stau cu pinguinii și cu focile, lângă niște sloiuri și nu lângă ea! Ah, zău, că nu știu dacă inima ei egoistă nu a devenit cumva un bulgăraș de gheață, prin simpatie cu Antarctica!… Nils ăsta are o nevastă și trei fetițe… Și foarte mulți exploratori sau cosmonauți au niște soții sau iubite răbdătoare, care-i văd o lună pe an, dar nu le scot ochii pentru asta… Roxana însă e autocrată ca și Ludovic al XIV-lea: ori ea, ori Antarctica!…

— Atenție, Prodan, răsună în cască vocea lui Gilbert. Cum merge? Te urmărim cu toții. Nu uita să transmiți din jumătate în jumătate de oră, cum decurge zborul.

— Chiar acu o să intru în horă, îi răspund, atent la norii care se reped spre botul avionului meu.

— Joci „Perinița” cu vreo zână de gheață? glumește el.

— Ești un franțuz neserios. Te gândești numai la sărutări.

— Bineînțeles.

— Eu însă, *mon ami,* mă gândesc să dansez hora cu Ielele{15} văzduhului, de aci din Antarctica.

— Cu-u-m? Iele? Ce-s astea?

— Sunt niște năluci mai grozave decât vrăjitoarele din Noaptea Walpurgiei. Niște zmeoaice. Vântoasele.

— Lasă prostiile și spune mai bine ce înălțime ai?

— Eu personal, un metru optzeci și patru, iar „Bătrânul Emil”, cu vreo trei mii mai mult, deocamdată. Dar curând o să-l reduc la câteva sute de metri și o să-l fac să treacă, razant, de-a lungul spinării muntoase, ca să-l admirăm pe geolog cum face schi. A comunicat ceva? Are cu el radio-emițătorul?

— Sigur. Îți dau îndată coordonatele la care se află.

— Slavă domnului că suedezul ăsta țicnit nu și-a uitat emițătorul în morenă și nu și-a pus în buzunar un cuarț banal. Poate că are și o rachetă de semnalizat?

— Are mai multe rachete. Verzi și mov. Ține minte: semnale *verzi* și *mov*.

— O să-i cer neapărat scuze. L-am subapreciat. Ar trebui să mai aibă la îndemână un teren de aterizare și, bineînțeles, o sticlă de whisky și aproape că plimbărica mea va fi răsplătită.

— Nu te grăbi. Larren ne-a transmis că a găsit chiar pe creastă urmele care-l interesau, dar că nu te sfătuiește să aterizezi. Propune să-ți dai întâlnire cu el pe versantul celălalt, unde crede că va descoperi o platformă mai netedă, bună pentru aterizaj.

— Bine. Eu ca eu, trec creasta călare pe Zmeu, dacă nu m-oi izbi de colții muntelui. Dar el, imbecilul, trece dincolo, pe-un covor zburător?

— A dat peste niște pante de gheață. Susține că le va folosi cum trebuie, grație performanțelor lui de schior.

— Și grație echipamentului, sper, am mormăit neliniștit.

— Da, dacă asta te interesează, află că are în rucsac până și tuburi de oxigen, și baterii solare termice, de rezervă, pentru cască și pentru costum.

— În regulă.

În clipa următoare l-am pierdut pe amicul meu Gilbert și în schimb am dat de dracu în carne și oase, sau măcar de capcana lui. Căzusem într-un gol de aer, apoi îndată mă zgâlțâiră niște walkirii vijelioase și năbădăioase. Din îmbrățișarea lor m-am smuls totuși cu abilitate și am stabilit deriva avionului la vântul din flancuri.

„Bătrânul Emil” s-a redresat imediat și a pornit din nou să ia cu asalt spinarea mastodontului.

Am mai zburat o jumătate de oră la mare înălțime, orientându-mă cu radiolocatorul meu credincios, căruia îi rămân recunoscător pentru acele clipe. După aceea am reluat legătura radio cu francezii și am aflat de la ei în ce punct sau mai bine-zis în ce perimetru de pe versantul celălalt trebuia să-l găsesc pe geolog.

În sfârșit, am escaladat muntele. Priveliștea pe care mi-a oferit-o necunoscuta pantă a ghețarului gigantic nu era mult deosebită de ceea ce mai văzusem în Antarctica și de ceea ce aveam să văd, poate, aiurea, pe alte planete. Atâta doar că avionul meu era primul care-și purta umbra-i lunecătoare peste vasta întindere desfășurată în terase,

imaculată și străpunsă din loc în loc de enormii dinți de piatră vânătă. Același relief stâncos și sclipitor, cu contraste de lumină izbitoare, ca pe Lună. Hăuri negre - prăpăstii și văi aride - alături de arene albe, neclintite, ca niște fantastice tipsii de sidef.

Am descris, deasupra lor, câteva viraje largi, îmbătat de sentimentul că planez printr-un văzduh pur, nestrăbătut până la mine decât de soare și de furtuni polare.

Rotindu-mă nebunește, m-am apropiat de sol, de acest necunoscut pământ, aproape complet tăinuit sub blocuri perene de zăpadă, care urcau spre mine vertiginos. Îi deosebeam acum crestele vinete, dăltuite de vânt, podișurile vălurite - și trei cratere, unul spre culme și două mai jos. În văi afunde, mici și rotunde ca niște bănuți, sclipeau safire albastre nenumărate. Poate erau lacuri de ghețari, poate erau doar oglindirea unor iluzorii lumini australe, atât de obișnuite pe meleagul ăsta.

„În vara următoare, mi-am făgăduit, voi veni din nou aci, ca să fac hărți și filme din avion”.

M-am rupt apoi din vraja polară și am început să-l caut pe Nils, cu amănunțime. Cercetam coasta în direcția indicată, aproape de tot de sol, apoi mă înălțăm brusc, întorceam, făcând un viraj larg spre vale, și o luam de la început. Din cinci în cinci minute lansam rachete luminoase. M-ar fi văzut, cred, și „puricii de zăpadă” în cazul în care s-ar fi aflat vreunul printre stânci. Numai suedezul nostru nu dădea semne că mă vede. Îngrijorat, m-am urcat iar deasupra muntelui și am făcut contactul prin radio cu Baza noastră, luând încă o dată coordonatele geografice ale locului. Din nou am început să cercetez terenul stâncos - din nou fără rezultat. Între timp, fusesem înștiințat că un ciclon cu o viteză de 60 m pe secundă bântuie cealaltă creastă și amenință să se prăvale și peste versantul meu. Am fost sfătuit ori să urc în straturi mai liniștite, ori să aterizez unde voi socoti că e prudent. Am ales ultima soluție, mai potrivită și cu misiunea mea. Continuam să fiu neliniștit de soarta lui Nils - și căutam locul cel mai apropiat de „pârtia lui de schi”. Din fericire, ochisem pe culme o platformă lucioasă, care după toate semnalmentele radarului părea să fie o pistă de gheață potrivită pentru aterizaj. Am coborât avionul cu bine, exact în clipa în care s-a pornit vijelia. Sus de tot, cerul era luminos, transparent, așa cum e el numai la poli ziua, dar în jurul meu, pe munte, vântul sufla cu furie, viscolind și măturând în trâmbe șfichiuitoare zăpada măruntă, ca un nisip orbitor.

Am stat în cabină, o vreme, chibzuind ce să fac. Îmi era teamă că ninsoarea deasă va acoperi limba de gheață și eventual și urmele lui Nils - și atunci nu-l voi mai vedea niciodată. M-am hotărât la iuțeală. Mi-am pus casca și am luat cu mine o sanie pe care am încărcat-o cu scânduri, o lopată, frânghii, trusa alpină și cea medicală, foi de cort și

alte lucruri, și am plecat în căutarea lui Nils. De „Bătrânul Emil” nu duceam grijă. I-am lăsat aprins un reflector și am lăsat să meargă în continuare caloriferul intern și instalația de raze infraroșii din exterior - ca să nu înghețe. M-am uitat la ceas. Era patru și un sfert. M-am înhămat la sanie și am pornit-o. Mergeam către fâșia de ghețar care cobora din vârful muntelui, luptându-mă cu vântul și zăpada. Cu tot echipamentul meu polar, simțeam suflarea înghețată a aerului până la oase și, ce era mai prost, înaintam foarte încet, orbit de viscol. Noroc că sunt rezistent ca un robot și hrănit ca un campion atletic. Am bâjbâit prin furtună aproape două ore, până am ajuns la locul unde se termina limba ghețarului, aproape de niște stânci mici. Geologul nu se vedea nicăieri. Nicăieri nu se zărea vreo ridicătură albă de omăt, sub care să poți bănui că zace vreun om ascuns sub ea. M-am învârtit nedumerit și foarte ostenit în jurul stâncilor. Pe urmă, mi-a dat prin minte că Nils, în cazul că ar fi sosit la locul întâlnirii, tot n-ar fi stat degeaba până la venirea mea și ar fi cercetat ceea ce i s-ar fi părut mai interesant sau și-ar fi căutat un adăpost care să-l apere de vânt.

Îndărăt spre platforma unde-mi lăsasem avionul nu se aflau pietroaie decât la mari depărtări. Știam după indicațiile radiolocatorului că relativ aproape de limba de gheață, ceva mai în vale, se găsea unul dintre craterele văzute de mine. Am socotit că pe suedez l-o fi interesat craterul. Am înfipt în zăpadă o antenă de aluminiu înaltă de 3 metri și terminată cu un glob cu baterie electronică, sclipitoare, ca să am un reper pe drum, la întoarcere. M-am urcat pe sanie și mi-am făcut vânt la vale, către crater. Câteva clipe, sau poate ceva mai mult, am lunecat fără stavile, orbit de viscol. Apoi deodată sania mi s-a înfundat în zăpadă, în mod surprinzător. Ceva trosni și eu am căzut pur și simplu printr-un horn de gheață, într-o grotă. Mă rostogolisem cu sanie și cu lucruri cu tot, ca într-o cădere de zăpadă, din fericire scurtă, fiindcă podul fals peste care picasem era boltit la mică înălțime. Costumul mă protejase în cădere, iar acum mă trezii la adăpost și de suflarea viscolului. Grota avea într-o latură o deschizătură în jos, ca un tunel de piatră sau de gheață. M-am târât pe burtă într-acolo, cu multă prudență, să văd ce e dedesubtul adăpostului meu. „Tunelul” ducea într-un alt etaj de grotă, imaculat, și nu mai adânc de doi metri. Nu se auzea nici un zgomot. De teamă să nu se surpe iarăși podul de zăpadă cu mine, respiram încet, prin tubul de oxigen. Și atunci *am văzut o* lumină verzuie, urcând din peștera de dedesubt către mine, în spirală. Dacă ar fi fost o lumină de altă culoare, poate că nu mi-aș fi pierdut capul și aventura mea uluitoare n-ar fi luat întorsătura pe care-a luat-o. Dar eu, zăpăcit de surpriza căderii și știind că Nils avea cu el rachete ce declanșau un semnal *verde,* am socotit că în grota aceea de dedesubt se găsește chiar el, Nils Larren, și că semnalizează la întâmplare. Lumina verzuie a durat trei

clipe, apoi s-a stins și, din nou peste alte trei clipe, a reapărut.

Atunci am desfășurat planul meu de salvare. Am înțepenit scara de frânghie într-un perete de stâncă și am coborât încet, luminându-mi calea cu o lanternă.

Când am ajuns jos, am auzit un ticăit slab, parcă metalic. Nu se vedea nimic clar. Lanterna mea scotea din haos, cu raza ei gălbuie, pereți de piatră vineți, cutați vertical. „Podeaua" grotei era de zăpadă, de gheață adică, și cobora lin, undeva. Am mers cu băgare de seamă, căutând cu lanterna pe jos un trup de om sau ceva, vreun semn că Nils a trecut sau se afla pe-acolo. Mi-era teamă să strig, să nu isc vreo surpare. După ecoul tot mai amplu pe care-l făceau pașii mei am bănuit, pe bună dreptate, că grota aceea se lărgește din ce în ce. Mergând astfel m-am pomenit într-un fel de peșteră cu pereții de stâncă și podeaua de gheață. Mi-era teamă că „podeaua" este un fel de pod fals și că de fapt „grota" e o prăpastie stâncoasă, umplută din loc în loc cu punți de gheață de diferite grosimi. Tot rătăcind și luminându-mi drumul, am văzut însă într-o latură a peșterii subterane o apă. Era cât o baltă micuță, perfect rotundă, poate o minusculă căldare glaciară umplută ochi. La fel de întunecate ca și pereții, undele lacului, în locul unde-mi proiectam eu fascicula de raze, deveneau de o culoare verde-închisă și atât de neclintite că m-am înfiorat. Câștigasem însă un indiciu de preț. În jurul lacului cel puțin „podeaua" nu poate fi „falsă", ci solidă, fie că-i de piatră, fie că-i de gheață.

„Așadar, am apă la îndemână - mi-am spus. Cum de nu e măcar acoperită cu o pojghiță de gheață?"

În mod automat mi-am aruncat ochii pe termometrul-brățară pe care-l purtam. Arăta +8°. M-am mirat, dar nu din cale-afară. Chiar aci, în Antarctida, în diferite locuri pe litoral și chiar pe „continent", fuseseră descoperite „oaze" cu climă mai dulce. Iată că mie îmi revenise cinstea să descopăr o „oază" *subglaciară.* Stăpânit de curiozitate, mi-am scos termometrul-brățară și cu ajutorul unei frânghiuțe am coborât instrumentul în apă. Când l-am controlat, mercurul arăta +28°, iar metalul inoxidabil în care era încastrat termometrul fusese oxidat. În clipa aceea mi-a trecut prin minte să-mi verific ceasul: acele lui de oțel, cele mari, se învârteau fără rost, într-o mișcare tembelă.

Atunci a reapărut raza verzuie, pe care o atribuisem în mod greșit rachetei lui Nils. Am văzut-o *precis*, ondulând pe pereții vineți ai grotei, fulgurantă, stranie și luminoasă, descriind aproape un cerc perfect în jurul meu. Urmărindu-i traiectoria lentă, n-am putut la început să-mi dau seama de unde izvorăște. Eram uluit, vrăjit, parcă intrasem într-un basm. Deși simțeam o neliniște gravă, nu m-aș fi smuls din locul acela nici dacă aș fi fost sigur că voi fi iradiat ori ucis

de o forță sau de niște factori încă nedeterminați, dar nocivi. Am avut intuiția că voi vedea *ceva ce nu a văzut nimeni până la mine*, că voi fi pus în legătură cu o altă lume. Precizia matematică a succesiunii și mai ales a ondulării acelei raze verzui (de care nu mă mai îndoiam că e un semnal, indiferent de unde provenea) îmi pricinuia o surexcitare cum nu mai trăisem până atunci. Am stins lanterna. Ceasul nu-mi mai era de folos. Îmi auzeam doar pulsul bătând în tâmple ori auzeam un alt ticăit, abia perceptibil.

Și deodată fulgerul-semnal țâșni chiar din spatele meu, parcă de pe țărmul lacului.

Lumina a descris același drum circular, pornind cam de pe la mijlocul pereților și urcând în sus, apoi descrescând și rotindu-se până jos, unde se stingea.

Am numărat în gând - ca să am senzația exactă a timpului scurs - și din nou, după vreo trei minute, raza verde reapăru.

Atunci, cu o infinită precauție, m-am răsucit cu fața spre lac și mi-am aprins lanterna, trimițând fasciculul electric, palid, înspre punctul de unde o văzusem pornind.

Marginea lacului mi s-a deslușit a fi asemenea unei buze de crater - vulcanic ori meteoritic, nu știam bine. Pe jos era presărat grohotiș sticlos și opac, și mulți bolovani negri, acoperiți pe alocuri de o pulbere cenușie sau poate de niște licheni sau oxizi necunoscuți. Toate lecțiile de geologie, pe care mi le ținuse Nils sau pe care le învățasem cândva, îmi zburaseră din minte și n-aș putea să spun că am recunoscut, în jurul lacului, vreo rocă anumită. O clipă am avut intenția să fug din această „oază de piatră” și să-l caut pe suedez, să-l aduc neapărat aci, să vadă el însuși grota. Însă picioarele îmi erau ca de plumb și nu m-am mișcat din loc.

Pe jos, prin această masă de pietre mici, nu reușeam să descopăr ceva deosebit, care să constituie pentru mine revelația „sursei”.

Semnalul irumpse apoi din nou, foarte aproape de mine, tot ca din pământ, din niște pietre mărunte, pe care le vedeam distinct. „Așadar, sub ele se ascunde, în mod precis, „masa” misterioasă - mi-am spus. Îmi părea rău că nu-mi luasem din avion contorul Geiger să detectez și să măsor cu el eventualele radiații. Dar nu-mi păsa de pericolul lor. Curiozitatea mi-a fost mai tare. Și apoi nu simțeam nimic, nici o amețeală, nici o greutate în cap, nimic deci care să fie o alarmă organică.

Am făcut doi pași, cu cizmele mele moi de focă, și am răscolit puțin, cu oarecare teamă, grohotișul acela. La suprafață se aflau doar niște pietre negre și cenușii. Dedesubtul lor am găsit însă o puzderie de cristale ca de sare - albe, unele sparte. Printre ele se vedea ceva ca un poliedru ciudat, părând abia mai mare decât o palmă de-a mea. L-am atins, ștergându-i cu mănușa mea groasă praful (era praf din

sfărâmături sau poate microorganisme ori un strat izolator?), dar nici atunci nu am simțit nimic.

În aceeași clipă însă, raza verzuie a țâșnit din nou în sus. De rândul ăsta vedeam perfect cum izvorăște dintr-o muchie a poliedrului transparent, de aceea, instinctiv, mi-am retras mâna, deși nu mă curentase nimic.

Raza a început apoi să onduleze, trecând lent peste pereții dimprejur. Avea, în mersul ei ritmic, ceva halucinant, fantastic. Simțeam că trebuie să-i descifrez „semnalul" ca să curm această obsesie. Poate că nu era, la urma urmei, decât un mineral cu însușiri pe care nu le puteam intui eu, dar voiam să le cunoască neapărat Nils, savanții ceilalți, ori alți oameni ca și mine. În tot cazul, părea un mineral „magic", dacă nu cumva era chiar pur și simplu un fel de laser necunoscut.

„Fie ce-o fi - m-am decis - face să-mi risc pielea pentru o astfel de minunăție. O să-l iau cu mine chiar acum."

Am încercat să-l ridic. Nu era mare. În schimb era atât de greu, sau era atât de „lipit" de locul său, că abia-abia l-am putut clinti de-acolo. În momentul, însă, în care i-am schimbat poziția - un șuvoi luminos verzui, așa de orbitor și de larg, a irupt din el, încât mi-am pierdut cumpătul și m-am dat înapoi doi pași, împiedicându-mă de ceva și căzând cu zgomot, pe spate, printre pietre. Probabil că m-am lovit și am leșinat o vreme. Când am redeschis ochii, nu mă mai aflam în același loc - cel puțin așa am crezut la început.

Jur-împrejurul meu erau niște păduri imense, tropicale, cu trunchiul solzos, roșcat ca un chihlimbar, și cu numai două frunze drept coroană, două frunze ca două elice enorme, de-un verde fraged, cărnos. Copacii nu mișcau, păreau împietriți. Și totuși, întreg peisajul, de o profunzime și amploare uluitoare, era însuflețit, dădea senzația vieții.

Lianele, tufele și ierburile, aflate între înalții arbori, se îndoiau și se agitau, sub niște mase străvezii, argintate și săgetătoare, care se prăvăleau de sus, peste ele. Ploua. Nu se deslușea vuietul sau plesnetul lichid al apei, nu-i simțeam picăturile sau răceala, dar fără îndoială *ploua,* iar vegetația aceea colorată și luxuriantă *exista* aievea și respira cu nesaț atmosfera umedă.

Buimăcit, mi-am întors privirile în toate părțile.

Mii găseam, după toate aparențele, în mijlocul unei poiene, în plină junglă. M-am pipăit. Eram eu, Dan Prodan. Aveam pe mine costumul *meu* de pilot polar. În preajmă, pe o suprafață redusă la atât cât puteam cerceta eu cu mâinile înmănușate, pământul era înghețat, zgrunțuros, pietros.

Dar *eram* totodată transportat și în plină junglă fremătătoare; nu părea vis ceea ce vedeam la doi pași de mine, deși o tăcere de moarte

umplea spațiul…

Mi-am întors capul spre stânga: aceeași pădure gigantică, în care privirile mi se pierdeau în desișurile verzi dintre trunchiuri.

Încet, m-am răsucit spre dreapta: aci pădurea se oprea și o vastă câmpie se desfășura până departe, la linia albastră ce putea închipui oceanul sau zenitul.

Involuntar am cercetat cerul - sau spațiul de peste mine, de deasupra pădurii și a câmpiei. Am descoperit o cupolă alburie, pe care dansau și pâlpâiau mii de lumini spectrale, desfăcute în evantaie și jerbe, ca o aurora boreală. Văzusem aci, la Pol, destule fenomene de acest fel, dar totdeauna arcul lor strălucitor își răsfrângea culorile - e drept ceva mai palide, mai diafane - asupra peisajului înconjurător. Zăpezile luau și ele tonuri violete sau zmeurii, pastelate, care piereau odată cu dispariția aurorelor de pe cer. Spre deosebire de ele, acest „spectacol" străluminos nu se integra deloc cu restul perspectivei. Nici o nuanță portocalie, albastră intens sau purpurie, din cerul strălucitor de lumini nu se reflecta, în peisajul tropical, atât de real.

Pretutindeni era mișcare - în țesătura de raze orbitoare, în oblicele și tremurătoarele perdele de apă, în vegetația vie din jurul meu, care se unduia neîncetat. Priveam fascinat și aproape paralizat de emoție… Am văzut apoi cum ploaia s-a rărit și cum - deși „aurora polară" de peste pădure nu-și schimbase deloc jocul de lumini - jungla începu să se rumenească, iar mișcarea ierburilor încetini. O lumină solară, pământească și foarte intensă, învăpăie brusc trunchiurile înalte. Am întors capul și am văzut, la marginea câmpiei, un răsărit de soare maiestuos. Era atât de ciudat să-l văd în această atmosferă saturată de liniște, dar plină de viață, încât l-am admirat câtva timp, uitând aproape unde sunt.

Când mi-am întors privirile, am zărit chiar în fața mea, la pândă, o reptilă uriașă, ireală, totuși înspăimântătoare, cu o gură enormă cu dinți și cu niște ochi bulbucați ca de broască și roșii ca jarul. Deschisese larg botul, fără să scoată nici un sunet. Numai gușa-i mare și solzoasă, cenușie și verde, palpita, palpita…

Monstrul a sărit apoi drept către mine.

Am strigat și am făcut o mișcare instinctivă de apărare, cu brațul. Lanterna mi-a scăpat din mână, s-a rostogolit și s-a izbit cu zgomot sec de pietre. În aceeași clipă dinozaurul, copacii imenși, jungla, totul dispăru în negură și rămăsei înconjurat doar de pereții „grotei" ca de un ecran circular, luminat slab în cenușiu.

Nu mai eram, așadar, în întuneric, ca în primul moment al sosirii mele în peșteră. Deasupra, fulgurantul joc de culori continua totuși să se desfășoare. Îmi dădeam perfect de bine seama că „aurora" și „cerul" erau de fapt o proiecție de lumini mirifice pe plafonul înghețat și înalt de vreo 2-3 metri al grotei. Îmi revenisem din surpriză, însă aveam,

alături de acest sentiment de triumf al rațiunii, un regret nesfârșit că sfâșiasem, brutal, spectacolul „cineramic” atât de uluitor, pe care mi-l oferise misteriosul poliedru. Acesta era deci un fel de aparat de proiecție a unor imagini, poale reale… pus în funcțiune întâmplător de mine… Dar, prima oară, ce anume a „declanșat” raza verzuie, tainică? Rostogolirea mea pe gheață, căderea de sus de la „etajul” celălalt să o fi declanșat? Sau mă aflam în fața unei forțe necunoscute și atât de extraordinare, închise în poliedrul translucid, încât să nu-și fi epuizat energia în decursul milioanelor de ani pământești de când ciudatul aparat fusese închis în acea grotă?

Așteptam, înfrigurat de curiozitate, să văd ce va urma. Dar, în afara jocului boreal de pe cupola de zăpadă, nu mai apăru nici o imagine și nici snopul de raze verzui…

Eram încredințat că „peisajul tropical” pe care-l văzusem mai înainte fusese „prins” ca într-un aparat de filmat, pe planeta noastră, însă în era mezozoică, poate chiar în acest loc, în Antarctida, unde se întindea pe atunci faimosul și caldul continent al „Gondwanei”, cum presupuneau geologii. Planta numită „Glossopteris”, fosilă specifică acestor formațiuni arhaice, era asemănătoare arborilor pe care-i zărisem, numai că părea pitică, degenerată colosal față de ei. Dacă nu mă înșelam, atunci sudicul continent terestru dinainte de glaciațiile vechi fusese într-adevăr vizitat de niște ființe gânditoare, evoluate, venite desigur din alte planete. Poate acele ființe ori altele mai cercetaseră Terra și în alte epoci și lăsaseră, întâmplător sau nu, *mesaje* pe care noi nu reușeam să le identificăm încă… Ce era acest misterios poliedru decât un *mesaj,* real, inimaginabil de tangibil? Declanșasem, prin încercarea mea de a-l muta din locul său o reverberație de imagini, vechi de milioane de ani, și care puteau fi înțelese prin simplul și tulburătorul lor spectacol real…

Mi se părea, deci, firesc *să aștept* continuarea „mesajului” sau să încerc, indiferent de urmări, să-l mai provoc o dată, să silesc poliedrul să-și mai arunce lumina lui tulburătoare peste pereții din jurul meu.

Ce întâmplare de necrezut să dau peste el!

Razele spectrale, boltite peste capul meu, îmi indicau că „emisia” nu e total întreruptă. Dar, de data asta, șovăiam să ating miraculosul poliedru, dintr-un sentiment tulbure de extaz și de teamă. Ce aveam să văd în continuare dacă îi voi schimba poziția încă o dată? Aveam să văd *chipul* și poate povestea acelor navigatori stelari, planeta lor îndepărtată, drumul lor spre Terra, imagini ale unei lumi nepământești, lume în care totuși aveam dovada că rațiunea înaltă e conducătoare? Sau trebuia să văd doar simple „înregistrări” ale vieții arhaice de pe planeta noastră, pe care probabil extratereștrii o studiaseră cu sonde speciale înainte de a pogorî? Cum arătau oare rachetele lor, vehiculele lor? Era posibil ca acești „călători cosmici” să

fi revenit și în epoci mai apropiate, în timpul Babilonului, al faraonilor sau chiar mai de curând, în deceniile trecute? Poate că *ei* sunt misterioșii vizitatori din „farfuriile zburătoare” presupuse a circula chiar și acum, în vremea noastră?

Tectitele găsite în deșertul Libiei și chiar aici la Pol pot fi, așadar, rămășițele unor aparate de-ale lor, asemenea poliedrului, sau sunt doar urme topite, metamorfozate, din vreun corp ceresc necunoscut?

Oricum, și descoperirea unei tectite în Antarctica, și intuiția lui Nils păreau legate de prezența acestui cristal ciudat din grotă, care se afla sub ochii mei.

De aceea ardeam de nerăbdare să-l fac din nou să-și proiecteze lumina și tainele, dar mi-era frică să nu-l descarc din greșeală sau să dezlănțui din el energia necunoscută, desigur foarte primejdioasă, pe care o conținea.

Cu mult mai mare grijă decât întâia oară, m-am târât spre poliedru. Ochii mi se obișnuiseră cu fluorescența boreală de sus, care lumina slab, în cenușiu, pereții peșterii. Am așteptat mult timp, socotind că raza verzuie va țâșni din nou. În zadar.

Nu puteam aștepta însă la infinit, trebuia să intervin, să repun eu însumi în funcțiune poliedrul, să-l silesc să-și continue „filmul”.

M-am târât pe burtă, încercându-mi drumul cu prudență, și am orbecăit așa, lungă vreme.

Mi-am scos și mănușile ca să pot pipăi cu grijă pietrele și cristalele din jurul meu. Toate erau înghețate.

Poliedrul meu nu le încălzise deloc în timpul „emisiunii” recente… Dar atunci lacul cald… Și căldura din peșteră, cum se explicau?

Mă nelinișteau aceste probleme, fiindcă nu le puteam găsi un răspuns imediat. Poate că lacul își datora căldura - ca și alte oaze antarctice - unor factori obișnuiți în aceste locuri, de pildă: căldura puternicelor raze solare din timpul verii pe care el le păstrase. Ori poate avea pe fund un gheizer, așadar un izvor termic? Sau poate, în adâncul lui, se afla o altă sursă radiantă, fie naturală, fie… Era posibil ca lacul să fi fost creat de sfărâmarea unor aparate încărcate cu o energie necunoscută pe Terra?

Dar nu, nimic nu părea îndeajuns de primejdios ca să mă oprească. Și orice ar fi fost *înăuntrul* poliedrului eram hotărât să-i forțez taina. Viața mea nu făcea două parale față de experiența pe care o trăiam.

Mâinile îmi tremurau și pipăiam pietrele și gheața cu o nerăbdare îngrozitoare, în timp ce mintea-mi mergea mai departe, cu luciditate.

În sfârșit, am recunoscut poliedrul după muchiile multiple și lungi. Ca și prima oară, părea sudat cu locul și cu pietrele din jurul său. Am scobit grohotișul de sub el și mi-am făcut loc mâinii drepte. Era o gravă imprudență, dar nu mai puteam da înapoi. Degetele îmi erau amorțite sau ușor înghețate… La pipăit, straniul aparat era rece, dur și

oarecum tăios. L-am întors cu abia o jumătate de centimetru… Și, brusc, o rază verzuie, îngustă, izvorî dintr-o muchie și își începu rondul, pe pereți, cam de la jumătate de metru în sus de mine.

Așteptam, surescitat.

Când lumina verde ajunse la latura de sus a grotei și întâlni o fulguire din țesătura de lumini irizate și boreale de pe plafonul alb, pereții deveniră deodată luminiscenți într-o culoare gri-verzuie, uniformă, apoi se făcură albi ca un ecran cineramic, orbitori de albi, orbindu-mă.

Mi-am acoperit ochii, și de-abia după un timp am putut să privesc din nou. Deasupra mea continuau să se interfereze jerbele multicolore, ca o boltă stabilă de unde.

Pereții străvezii, printr-o iluzie grandioasă, cedară locul unor imagini nemaivăzute, copleșitoare. Ca și la prima „proiecție", când m-am trezit în plină junglă, spectator al unei stranii „emisiuni", și acum m-am pomenit într-alt loc decât cel real.

Eram parcă în centrul unui ocean violet-pal, limpede, legănător și deocamdată pustiu. Însă sugestia vizuală *de mișcare,* de balans, de ritm, de flux și reflux, devenise așa de puternică și de liniștitoare totodată, încât mi se părea că eu însumi sunt o moleculă de apă, perfect integrată acelui univers lichid, și în același timp simțeam că sunt *eu însumi,* cu voința și rațiunea mea proprie. Imaginea tăcută și unduitoare a oceanului violet a durat indefinit pe „ecranul" din jurul meu. Atât pot să spun că, în tot acest răstimp, m-am simțit invadat de un sentiment poetic și pașnic, greu de tălmăcit în cuvinte. Nu știam dacă e un simplu reflex odihnitor al peisajului, poate real, poate imaginat de cei care mi-l făcuseră sensibil, sau dacă, pe acest „ecran", încărcat de forțe materiale necunoscute, mi se crea și o sugestie, un fel de comunicare de idei, de sentimente… Oricum, trăiam o stare psihică pe care n-o mai simțisem decât în vis.

M-am gândit atunci ce-ar fi făcut hazardul dacă poliedrul ar fi căzut nu în centrul acestei mici grote ascunse în zăpezi, ci în mijlocul unui adevărat crater antarctic înghețat, cu munți albi drept ecran natural, și cu cerul Pământului drept boltă. Mă gândeam ce spectacol unic s-ar fi desfășurat pe vastul ecran geologic și ce-ar fi putut vedea acel pământean care, din întâmplare, ar fi nimerit acolo, cum am nimerit eu aci.

Îmi treceau prin minte tot soiul de gânduri, pe când stăm în mijlocul grotei subterane, pierdut în contemplarea acelui ocean mov, nesfârșit…

După o vreme, apele oceanului s-au tălăzuit în sens contrar, de parcă ceva, o navă, mă purta prin adâncul valurilor. Urmărindu-i mersul, peisajul își schimba perspectiva cu repeziciune.

O presimțire vagă, bucuroasă, îmi urcă în piept. Priveam acum

oceanul și simțeam că, în direcția în care imaginile se derulează sub ochii mei, în jurul meu, va apărea un indiciu real și tulburător al legăturii între poliedru, ființele care l-au construit și între mine, ca spectator de pe Terra…

Într-adevăr, nu mult după aceea, o lumină fusiformă neprecisă a fulgerat prin apele violete și legănate. Apoi „ecranul” s-a modificat; pe trei laturi închipuia desigur oceanul. Într-o parte, însă, apăruse un fel de polip de mărgean răspândind o dulce lumină trandafirie, ca un fel de satelit luminiscent.

Polipul uriaș creștea ca și cum mă apropiam de el. Imaginea lui părea luată de la o distanță sau de la o înălțime pe care n-aș putea-o aprecia, dar pe care o bănuiam uriașă (ca de altfel orice noțiune de spațiu sau de timp legată de universul și ființele care au construit poliedrul). Deodată am priceput că de fapt ceea ce luasem eu drept un polip marin era un oraș de o construcție nemaivăzută, ca un imens strugure de cristale suprapuse, albe și trandafirii. Era un oraș suboceanic, construit, probabil, dintr-o materie silicioasă, scânteietoare. Privindu-l (rămăsese pe un loc fix și nu se mai apropia ca imagine) am început să mă îndoiesc că oceanul violet ar putea fi lichid. Tot așa de bine putea fi un *văzduh* altfel colorat, iar orașul putea fi foarte bine un soi de continent sau megapolis.

Precizia geometrică a construcției lui, dispunerea cuburilor strălucitoare în raze într-o ordine aproape cristalină, îmi săreau în ochi. Nu se vedea clar arhitectura internă a imensei metropole, ci doar ansamblul ei unic, de o perfecțiune studiată. Cei care o construiseră trebuiau să fie niște matematicieni neîntrecuți. Cuburile - pe care mi le imaginam fiind blocuri, cu ziduri transparente, ca să absoarbă cât mai mult din lumina violetă și cam difuză a oceanului cosmic - semănau într-un fel cu niște faguri minerali, iluminați în alb și în roz. Din cuburile albe ieșeau din când în când săgeți roșii, care se pierdeau în valurile pale-ivorii ale oceanului înconjurător.

O asemenea săgeată a parcurs circular de trei ori „ecranul” ivit în grotă. Și apoi imaginea s-a modificat din nou.

Urmăream acum zborul acelei „săgeți roșii”, pe deplin convins că *văd* o rachetă sau o navă a acelei lumi. Într-adevăr, prin dâra luminoasă pe care o lăsa și datorită vitezei cu care străbătea oceanul, părea un vehicul grăbit să ajungă la o necunoscută, dar precisă destinație.

Din când în când, în afara valurilor și a traiectoriei „săgeții” pe ecran, într-o parte apărea din nou orașul mirific, răspândind în masa lichidă - violetă și ușor legănătoare - lumina lui irizată, trandafirie.

Poate că astronauții de pe „Săgeata roșie” iubeau acea imagine, o considerau patria lor și voiau să o fixeze pe strania „peliculă”, pentru a ne-o transmite nouă, altor ființe rațională, din alte lumi…

De ce apăruse *numai* acest oraș suboceanic? Era poate singurul? Era *unica* așezare a ființelor raționale din adâncul oceanului violet? Era un *oraș* construit ca un gigantic polip mineral - sau era un soi de continent natural, ciudat, de cuarț și cristale, în care se dezvoltase viața în forme superioare?…

Când aveam să aflu răspunsul?…

Drumul „Săgeții" se schimbă. Ea ieși din oceanul mov și se pierdu într-un fel de înveliș gazos, dens, gălbui. Și curând, după ce descrise câteva volute, se ridică deasupra atmosferei joase, care ascundea globul de pe ape violete și continentul acela unic…

Pe urmă „Săgeata roșie" nu mai apăru și pereții grotei mele se întunecară brusc. Din loc în loc, la mari depărtări, sclipeau niște puncte fixe, strălucitoare… Cerul… Desigur - cerul… „Săgeata roșie" zbura, așadar, prin Cosmos. Oare ce energie o mâna și cu ce scop zbura spre alte planete? Cât putea dura acest zbor al ei, în ore, zile, și ani de-ai noștri?

Deocamdată, cerul negru scânteind de constelații (ce-mi păreau cunoscute, deși foarte depărtate) rămânea neschimbător… „Săgeata" zbura… Încotro? Cât timp? Deodată mi-a fulgerat un gând fantastic. Nu cumva „lumea rațională" de pe acea planetă trăiește într-un altfel de timp decât al nostru? Nu cumva ceea ce înseamnă pentru noi, pământenii, o desfășurare în milioane de ani, în cicluri geologice, întrerupte de glaciațiuni, punctate cu evoluții istorice vaste, cu apariții și dispariții ale continentelor și popoarelor de pe Terra, formează abia un ciclu scurt pentru acele ființe gânditoare care au construit poliedrul, metropola suboceanică „Săgeata"?

Nu se putea ști nimic. Mi se părea că sunt sugestionat să raționez astfel.

Telesugestie - mi-am spus - ceva din cauza ecranului…

Mi-am dat seama la un moment dat, mai târziu, că imaginea din jurul meu se făcuse imobilă și reală.

Eram prins ca într-o sferă de cărbune, ici-colo înstelată, și senzația de imensitate opacă mă strivea aproape fizic. „Săgeata roșie" nu se mai vedea. Se defectase ceva înăuntrul poliedrului sau pur și simplu eram condamnat să aștept reluarea transmisiei, după un timp nedefinit. Îmi pierdusem răbdarea. Mă durea capul. Am acționat iar la întâmplare, stăpânit de curiozitate, și am atins iarăși geometricul obiect misterios. De rândul acesta am simțit cum se afundă el singur, încet, ca și cum avea o mișcare proprie, abia perceptibilă, de alunecare, în grohotișul din jurul său.

Pe „ecran" cerul negru dispăru lent. Nu se stabili nici un semnal verzui, ci - tot pe-ncetul - pereții se opalizară și în jurul meu se derulă peisajul polar real, de parcă pereții greoi se făcuseră transparenți cu adevărat.

Vedeam acum pante înzăpezite, albe, pustii - peste care vântul mâna vârtejuri iuți de zăpadă. În zare se înălța masiv un vârf stâncos, aproape negru. Apoi am recunoscut locul. Era platoul pe care coborâsem. Prin imensitatea înghețată am deslușit un punct mișcându-se, mărindu-se până ce se centră pe ecran. O siluetă umană. Se apropia de mine. O emoție puternică mă zgudui: era cu siguranță un om, îmbrăcat într-un costum foarte asemănător cu cel al exploratorilor polari, și plutea sau luneca deasupra orizontului… Pe urmă am înțeles că un schior venea iute spre mine. Era Nils, îl vedeam acum lămurit, în bluza roșie, cu trusa alpină în spinare. Din când în când se oprea și cerceta locurile prin viziera căștii.

Deși mă simțeam în parte decepționat, totuși emoția nu-mi descrescu. Într-o clipă am înțeles că poliedrul „meu" translucid își continua „programul" său tainic. Am înțeles că putea fixa și retransmite chiar în prezent ceea ce se afla în jurul său. Prin ce tehnică? Undele lui necunoscute răzbăteau prin pereții grotei, prin stratul de gheață și „sorbeau" imaginile reale? Ori nu cumva se stabilea un contact surprinzător între poliedrul din grotă și tectita pe care probabil Nils o avea cu el în rucsac sau în buzunar?

L-am văzut pe suedez oprit în zăpadă și cercetând vârful antenei de aluminiu înfiptă de mine în gheață. Și, probabil, urmele mele. Găsise, așadar, reperul meu de întoarcere. L-am văzut apoi zburând pe schiuri la vale. Luase același drum cu cel pe care-l făcusem și eu mai înainte de a pica în grotă. Apoi Nils se opri pe marginea unei crevase. Poate era chiar deasupra mea. Mă zbuciumam, pradă celor mai felurite sentimente. Cum să-i dau de știre că sunt aci? Cum să-mi părăsesc „postul"? Suedezul însă, neștiutor, se învârtea pe loc, prin zăpadă. Scoase ceva din buzunarul de la piept.

Dumnezeule, era pistolul declanșator al rachetelor lui de semnalizare! Nu, să nu tragă! Să nu facă nici un zgomot! M-am repezit spre tunelul de gheață prin care coborâsem. Când să urc pe frânghie, mă fulgeră un gând: va trebui să străbat cupola de gheață, peste care era întinsă aurora luminoasă, ca o barieră stranie. Cu cât mă apropiam de ea, simțeam ceva dureros zvâcnindu-mi în tâmple. Luminițe mici, electrice, alergau spre mine. M-am dat înapoi, înspăimântat. Nu puteam ieși din grotă. Atunci am auzit o bubuitură groaznică și, în clipa următoare, m-am aruncat pe jos. Tavanul de gheață a căzut peste mine, dur și înțepător. Mi-am pierdut cunoștința.

……

Când mi-am revenit din comoție, mă aflam la punctul sanitar al Centrului nostru antarctic. Lângă mine era un doctor și Nils. Eram agitat și știu că adesea săream din pat și-i zgâlțâiam pe cei de față, rugându-i, aproape plângând, să caute sub gheață poliedrul transparent, să mă ducă înapoi pe munte, ca să le arăt locul și ecranul

misterios ce mă punea în legătură cu extratereștrii. Mă priveau ca pe un smintit…

Mai târziu am aflat totul. Când Nils trăsese semnalul, din cauza zgomotului sau poate din alte pricini, podul de gheață al peșterii se surpase iarăși. Nils mă găsise sub zăpadă și pietre, aproape sufocat, și cu o comoție violentă. Cu multă greutate (și el se lovise de stânci, în cădere) m-a târât și m-a dus spre avionul pe care-l văzuse mai demult, datorită reflectoarelor sale aprinse.

Se adăpostise împreună cu mine în cabina „Bătrânului Emil" și mă pansase. Mi-a povestit că i se păruse că am pe față pete albe, pe care le luase drept arsuri de ger, specifice. Mâna, fără mănușă, îmi era degerată. În plus, cădeam din leșin în leșin și pierdeam sânge fiindcă mă lovisem și la cap. Zăpăcit, Nils stabilise din avion legătura cu radiotelegrafiștii noștri și ceruse urgent ajutor. Fuseserăm salvați de o echipă de piloți și medici cehi și transportați la Bază. Eu avusesem - se pare - o congestie cerebrală. În clipele când mă trezeam, eram furios pe cei din jurul meu, care mă țineau în pat, și înjuram și plângeam, și povesteam fel de fel de năzbâtii despre un poliedru misterios și despre o planetă oceanică, despre tectite și aurore polare. Nu m-au crezut, firește. Iar când medicii au stabilit că „degerăturile" mele nu reacționau în mod normal, ci păreau mai degrabă a se tămădui ca niște arsuri superficiale - totul a fost în zadar. Deasupra taberei noastre, pe munte și pe platouri, se dezlănțuise din nou uraganul de zăpadă și toți râmaserăm câteva zile prizonieri în barăcile noastre troienite de viscole.

I-am povestit apoi lui Nils aventura mea. El singur m-a crezut și mi-a făgăduit că ne vom întoarce în primăvara viitoare în Antarctica să cercetăm locurile. E drept, și lui i se păruse foarte interesantă peștera și apa, dar cum pereții de gheață căzuseră acoperind pe trei sferturi grota, nu observase mare lucru, iar grohotișul sticlos și poliedrul nu le văzuse nicidecum. Ba mai mult: în cădere pierduse și tectita.

O amărăciune imensă, ca o boală, m-a cuprins de atunci.

Eram sigur că totul e pierdut, că viscolul a sculptat și a construit ca de obicei pe munte un alt peisaj polar, și că peștera mea stranie e pierdută, pierdută pentru totdeauna…

Fusesem un băiat vesel. Sunt acum un ins morocănos, nervos și devorat de niște nostalgii fără leac. „Pilotul pe care l-au sărutat Ielele" - mi se spune, în glumă, cu prietenie. O să mă vindec, o să aștept până la vară… până la următoarea zi polară… Și poate că voi redescoperi poliedrul, sau alte urme lăsate de acei vizitatori cosmici… Eu sau altul, un explorator antarctic ori un arheolog african, un oceanograf din Pacific ori un cosmonaut pământean, care se va opri în curând pe altă planetă… Poate că totul nu e pierdut… Poate…

SĂ NU AFLE ALADIN

Vacanța, ireversibila vacanță din vara asta superbă a anului 2014, e pe sfârșite! Mai sunt doar câteva zile și gata! Am atât de multe de făcut până la întoarcerea în Capitală, și totuși trebuie, TREBUIE să-mi fac și tema la Română. O compoziție liberă, un *screenplay,* un scheci, un radio-scenariu, ceva, orice, la alegere - numai să mă încadrez în subiectul dat la școală. Auziți, ce mai titlu! UN FAPT ADEVĂRAT PETRECUT ÎN VACANȚA! Banal, răsuflat și etern, de când există școală și compoziții obligatorii pe subiecte de vacanță. Buun. N-ai încotro. Asta ți se cere - asta faci! Totul e să cauți și să găsești ceva trăsnet, ca să-i lași pe colegi cu gura căscată. Și fără ciupeli din alții sau invenții proprii. Ceva „pe viu", în direct, văzut și făcut, trăit și transpus, respectând însă minuțios CONVENȚIA LITERARĂ, adică în cazul nostru adevărul gol-goluț, sau o FELIE din pepenele ăsta gustos care se cheamă viață și vacanță.

Pentru mine convenția de mai sus e un fleac. Vreau să zic, n-am nevoie de nici o invenție: mi se întâmplă mereu, zilnic aproape, atâtea lucruri fantastice, nostime, neprevăzute, TRĂSNETE de-astea la propriu, că n-aș mai isprăvi dacă mi-aș pune mintea cu ele, transpunându-le în povestiri.

Acum însă trebuie să mă rezum doar la un singur fapt. Cel mai… cum să zic, înțelegeți voi, ESENȚIAL pentru vacanța pe care am trăit-o. (Ah! Ce păcat că trece așa iute…)

Am ales o întâmplare cu Aladin. Prima. Cea cu care a debutat vacanța mea aici, în IMPERIUL lui Aladin, celebrul meu bunic.

M-am gândit mult CUM s-o transpun din real în convenție, ce și cât să povestesc. Am stat ore întregi înaintea mașinuței mele automate de scris - ultimul tip *Alfa Pionier* - meditând îndelung, neștiind CE să-i dictez prin dictafon. Nu e simplu să începi. O compoziție are legile ei,

mai fixe sau mai suple - dar LEGI.

După cum am învățat la orele de estetică, poți începe cu sfârșitul, cu mijlocul, cu orice, sau - clasic - de la cap la coadă, cum dorești și cum te pricepi, numai să reușești să-ți ții auditorii cu sufletul la gură, până la ultima frază imprimată pe bandă. Uneori - inconștient - inovezi și începi cu niște paranteze. Așa proceda și străbunica mea, scriitoare de povești, mama ilustrului meu bunic Aladin și - credeți-mă - știa ea ce făcea, că doar era în temă! Te ținea, adeseori, până la ultimul cuvințel, cu sufletul la gură.

Eu nu prea știu încă șmecheria asta. De-abia am învățat tehnica dictafonului și a compoziției unui audio-scenariu. Am doar paisprezece ani. (Pentru o „scriitoare" minoră, e o scuză majoră, nu?)

Deși toți ai mei mă încurajează la compoziții, zicând că am talent cu caru' și că am moștenit-o pe străbunica, nu sunt sigură dacă e vorba de „Caru' Mare" sau „caru' mic" - asta în privința scenariilor, fiindcă ALTFEL, de moștenit am moștenit-o grozav. La GENE, la caracter vreau să zic, și la unele chestii importante cum ar fi: Iubirea noastră pentru mare și animăluțe de tot felul, acvatice și terestre. Pasiunea pentru citit (da, da, auziți bine, CITIT, adică parcurgerea unor istorii SCRISE în diferite genuri, limbi, volume și chiar terfeloage antice), pe urmă încăpățânarea, fantezia, gustul pentru farse și plăcinte cu dovleac, talentul la înot și la pilotaj maritim (străbunica, Aladin și noi toți suntem din spiță de corăbieri de aci, de la Pontul Euxin, alias Portul nou al Constanței). Și multe, multe alte trăsături de temperament și morale mi-a dăruit prin ADN, cu mărinimie, străbunica mea dragă și micuță, care m-a crescut, dar - stop - nu le mai înșir, ca să nu mă acuzați de lipsă de modestie. Și apoi, niciodată nu poți fi sigur în ce direcție vor evolua moștenirile astea alambicate (căci, firește, în unele laturi semăn și cu alți membri ai clanului nostru, chiar și cu soția lui Aladin, Rosamunda, pe care n-am cunoscut-o, a murit foarte demult, într-un accident de avion, era suedeză și cântăreață de operă). De la ea am luat imposibilul meu nume… posibila înălțime și vocea „blondă"… Uneori visez că aș putea deveni, ca și necunoscuta și tânăra mea bunică suedeză, o mare cântăreață… Alteori, ca mama și ca tata, biolog sau chimist într-un Centru Mondial… Dar atunci n-aș avea timp - ca ei de altfel - decât pentru analize și cercetări minuțioase în laboratoare speciale și strălucitoare, însă îmbibate de mirosuri medicinale și de clondire etichetate… Nu, nu-mi prea surâde mediul lor de lucru… Și, chiar atunci când nu stau neclintiți, la datorie, în laboratoare, sunt ocupați până peste cap cu conferințe și cursuri la facultate.

Nu-i invidiez. Îi iubesc, totuși n-aș vrea să le calc pe urme. Mult mai nostim ar fi să mă fac dresoare de delfini, ca Aladin, în prima lui tinerețe. Dar nu mă lasă. Zice că, pentru un om al secolului 21, asta nu

e o meserie serioasă, ci doar un HOBBY. Sau doar o anexă la o viitoare profesiune pasionantă, legată de Mare, fiindcă Marea e pasiunea mea, și atunci ar trebui să aleg oceanografia, bionica și ciberartele. Sau, cum a făcut el însuși, pe rând și pe toate laolaltă. Hm! Îmi pare nespus de rău că-l decepționez, nearătând până în prezent înclinații speciale (nici măcar medii) pentru matematică, bionică și ciberartele lui. Le admir însă cu entuziasm în persoana și în rezultatele la care ajunge persoana sa nemaipomenită. Personalitatea, ar fi mai bine zis. Geniul său, e chiar corect spus. De altfel, nu mai e nevoie s-o spun și eu: știe oricine, o lume întreagă, iubitul meu bunic, Aladin, e un geniu! Am mare noroc că, din milioane de bunici, a căror nepoată virtuală m-aș fi putut nimeri să fiu, am fost - adică SUNT nepoata lui. Singura. Ultima descendentă a „Vrăjitorului de pe țărmul Mării Negre", cum l-a numit, inspirat, un reporter de la Televiziune, anul trecut, consacrându-i o emisiune internațională.

Bunicul n-a prea gustat nici filmul, nici epitetul de „vrăjitor". În schimb, străbunica, micuța și draga noastră Lia, cum îi spuneam noi toți din familie, l-a savurat. L-a felicitat chiar personal pe reporterul în cauză, a ciocnit cu el o șampanie din anul 1999 și i-a făcut și niște confesiuni literare, „strict secrete", pe care șmecherul s-a și grăbit apoi să le lanseze, exact cum prevăzuse scumpa noastră Lia, mare iubitoare de farse, sub blânda ei aparență de bunicuță inofensivă și sentimentală.

A fost, de altfel, ultima ei farsă. La vreo trei luni după aceea, a făcut o pneumonie rebelă, și am pierdut-o. Oh… ce dor mi-e… ce grozav dor mi-e de dânsa!… Dar nu, nu vreau să plâng. Ei nu-i plăceau lacrimile. Zicea că nu-s bune nici pentru șoricei.

Să revin, așadar, la mărturisirile „strict secrete" ale străbunicei mele. Îi declarase reporterului că, vreme de șase luni înainte de nașterea celebrului său fiu, ea s-a pasionat de scrisul unei cărți științifico-fantastice, în care era vorba de un extraterestru, aterizat în secolul XV în Europa, și considerat, desigur, în acea vreme înapoiată, un vrăjitor sadea. Care vrăjitor - ca și Merlin - vorbea limba tuturor vietăților și deținea taine oculte. Pe urmă, tot pe acest ton confesiv, l-a mai informat pe reporter că toate cărțile ei de anticipație (apărute înainte de anul 2000 și socotite de critici drept niște fantezii à la Jules Verne) sunt niște „*dicté*-uri automate" fiind scrise de ea „în transă", de fapt dictate prin „codul Psi" de niște ființe extraterestre, probabil Venusieni sau Marțieni, nu știe bine nici azi, deoarece „Ei" nu-și atribuiau un nume ci un număr sau o ecuație dar, pe limba pământeană, îngăduiau să fie numiți „frați Galactici" sau cam așa ceva…

Și acum urmează bomba, versiunea cea mai „trăsnet" a străbunicii:

Cică, atât ea, în tinerețe, cât și bravul său soț - un înzestrat

tehnician din Marina Comercială Română - l-au considerat în taină și cu uluire pe micuțul lor Aladin un veritabil extraterestru, strecurat în mod clandestin în familia lor get-beget geto-dacă.

De ce l-au „suspectat" de una ca asta? Păi, fiindcă de mic, Aladin rezolva la iuțeală, ca un computer, probleme de matematică pe care nici taică-său, nici prietenii lor, onorabili ingineri și tehnicieni din Constanța, și mai apoi nici profesorii din școală, nu le puteau rezolva decât cu calculatoarele de buzunar. El, Aladin, poseda o asemenea „jucărie supermatematică" direct în căpșorul său blond (pe atunci) și buclat (pe dinafară). Și mai deținea și alte calități, neobișnuite la alți băieți de seama lui: înțelegea codul secret al florilor, al șerpilor, păsărilor, și mai ales al cățeilor de orice rasă și al delfinilor TURSIOPS TRUNCATUS, pe care-i socotea „frații săi acvatici" și-i iubea la nebunie, îi pupa chiar în bot.

Bunica Lia ar mai fi putut continua cu acest soi de mărturisiri epatante, însă reporterul se grăbea și le-a pus punct.

Teleemisiunea lui s-a bucurat de aprecieri multe și contradictorii. Străbunica ne-a declarat că s-a amuzat copios, Aladin s-a cam supărat, pe urmă i-a trecut, totuși de atunci sau din cine știe ce alte motive, nu-i prea are la inimă pe teleziariști.

Acu' de curând, din vara asta, le-a interzis chiar de tot să intre în Centrul său de Cercetări. A zis că dacă prinde pe vreunul dând târcoale Rezervației și Laboratoarelor sale, îi rupe picioarele. Ține să-și pregătească noile sale experimente într-un cadru închis și într-un mister absolut.

Colaboratorii săi sunt la fel de ahtiați de mistere. Și nu numai ca să nu afle străinii vreun „secret de fabricație" înainte de vreme, ci și așa, din pură ambiție competitivă, și din spirit de echipă. Nimeni nu suflă o vorbuliță, până ce nu-i gata EXPERIMENTUL, „Minunea cea nouă", născocită de Aladin, și care, totdeauna, lasă publicul și chiar pe specialiști, cu gura căscată.

Asta e, de altfel, dorința cea mai fierbinte a ilustrului meu bunic. Să-i lase pe toți cu gura căscată. Nu numai când lucrează serios. Ci și atunci când face o farsă. Căci, am uitat să vă spun lucrul principal: Aladin, ca și străbunica mea, adoră farsele. E mereu glumeț și chiar trăsnit. De-aia și eu îl iubesc nespus. Cred că-l iubesc fiindcă-i și semăn un pic, sau invers. Cum vreți. Noi doi ne-am înțeles până acum nemaipomenit de bine. PÂNĂ ACUM. Acum, de când cu Experimentul U.14 abisal, de când cu ultima sa invenție, era cât pe ce să se ivească între noi o primă fisură… abisală. Firește, eu sunt de vină. Recunosc. Îmi pun cenușă în cap. Am și plâns, cum n-am mai plâns de la moartea micuței noastre Lia.

N-am vrut să fac nici un rău, n-am vrut să-i joc nicio farsă. În vreme ce el a vrut să mă lase CHIAR ȘI PE MINE cu gura căscată.

E momentul să închid însă parantezele și să încep cu începutul.

Începutul a fost cât se poate de inofensiv și nici o secundă n-am bănuit c-o să ajungem la ceartă.

E drept, când am plecat val-vârtej din tabăra internațională de la Prinkipo, m-am gândit c-o să se supere un pic pentru că nu l-am anunțat printr-un telex că vin, înainte de termenul fixat, la noi acasă, la Agigea.

N-aveam de unde visa că, în cursă către Portul Istanbulul, un pickpocket, un călător foarte serviabil, o să-mi fure toți banii din buzunar (nu erau prea mulți, totuși…) și că voi fi nevoită să mă îmbarc clandestin, fără bilet deci, pe vasul românesc Dunărea XXI, aflat din fericire în Cornul de Aur, la întoarcerea dintr-o croazieră făcută pe Mediterana. Toți compatrioții mei de pe vas au fost nemaipomenit de drăguți și amabili cu mine, minus căpitanul, care mi-a făcut un proces-verbal kilometric și o morală așijderea. Ba mi-a mai dat și o amendă cam sărată și m-a „predat" cu destul tămbălău poliției din Constanța.

Noroc că la Pontul Euxin mă cunoșteau toți - sunt doar nepoata celebrului „vrăjitor" Aladin! - și m-au expediat delicat cu o șalupă ultrarapidă și ultraelegantă, cu o sirenă să-i bage-n draci pe toți turiștii din ambarcațiunile de pe litoral - drept la vila bunicului meu.

Aici, chiar de la sosirea mea, s-a declanșat drama. În prima clipă nu mi-am dat seama că se va isca o dramă.

Totul demarase atât de perfect și avea inițial alura unei comedii scrise de micuța mea străbunică. Mai ales din pricina lui Alibaba, cel mai destoinic „secund" al bunicului meu. „Secund" și la propriu, fiindcă fusese cel de-al doilea robot casnic creat pentru uz intern de Aladin în anul 2000. Din dragoste pentru micuța Lia și pentru poveștile ei, îl botezase Alibaba și-i alesese cu grijă o carcasă plastică originală, demnă de personajul oriental cu același nume din Halima.

Harnicul nostru robot menajer avea cam tot ce-i trebuie unui personaj de operetă: turban, șalvari, papuci, seleaf, mustăți comice și voce hârâită. El îndeplinea - și, după cum veți constata cu puțină răbdare voi înșivă - îndeplinește și azi funcții multiple: de valet, bucătar, secretar, recitator, portar, sclav, paratrăsnet (la furiile lui Aladin), calculator mediu etc. Pentru mine, special, a mai jucat și rolul de dădacă și educator, la vârsta potrivită, firește, și numai sub ordinele străbunicei, care uneori uita că e un simpatic robot și-l considera o rudă ciudată, jumătate geniu, jumătate înapoiat mintal. Și mie îmi vine ades să-l cred tot așa. Jumătate Edison, jumătate Vineri. Câteodată îi admir reflexele, memoria prodigioasă și conexiunile, alteori mă umflă râsul, auzindu-i judecățile copilărești. Acu' s-a cam învechit, totuși, străinii, prietenele mele și cei care-l văd pentru prima oară fără să-i cunoască antecedentele rămân trăsniți în fața lui și abia

treptat-treptat se dezmeticesc și își dau seama cu cine au de-a face.

Exact așa i s-a întâmplat și locotenentului Andrieș, în ziua când am sosit eu de la Istanbul, cu șalupa aia rapidă.

Căpitanul șalupei m-a lăsat pe digul nostru în formă de T, eu mi-am luat valijoara și m-am îndreptat tiptil spre vila bunicului, scurtând drumul prin grădina noastră în trepte, așadar ocolind Rezervația și bazinele de cercetări. Am picat cu vreo zece minute înainte de apariția personajului ăsta enervant numit Andrieș care, uf, mi-a călcat pe nervi la început, și m-a făcut apoi să mă simt tare prost… pe urmă, ne-am împrietenit oarecum…

Dar să vă povestesc „gradat".

Am sunat la ușă de două ori, lung, ca de obicei. Spre surpriza mea, în loc să aud lătratul vesel al soneriei, am auzit acum un ciripit armonios, deși cam banal. „Hm, mi-am zis, Aladin a schimbat circuitele alea de la ușă. Să vedem ce-a mai schimbat… "

Am privit cu atenție clanța, ivărul în formă de ciocan medieval, ușa. Buun. Erau ca și înainte, neschimbate.

Lângă butonul soneriei, același dreptunghi știut, cu literele lui fosforescente: „Prof. Doctor Doc. Cibernetician" și dedesubt: „Al. A. Dinu". Prin vizorul ușii m-a privit atent o pupilă de ochi colorată fascinant, ca la feline, în roșu. Era Alibaba. Mi-a deschis apoi, imediat, și-a rotit vesel ochii săi enormi (două bile comice, castanii, cu pupile electronice, în trei faze color: fază roșie: *atenție;* fază verde: *umor*; fază mov: *meditație)* și a hârâit, impasibil și familiar:

— Hello, Unda, ce mai faci?

Pe urmă m-a informat cu un glas monoton, distins, ca și cum ar fi vorbit unei străine sau unei ziariste:

— Profesorul Al-a-din vă roagă să-l iertați. Lucrează. Nu poate primi pe nimeni. Până poimâine. Strict.

I-am dat ușor un brânci, în glumă. A alunecat frumușel pe rulmenții ascunși sub tălpile papucilor săi somptuoși, orientali, ca un elefănțel pe schetinguri, până în capătul vestiarului.

— Hei, Alibaba, dragul meu, sunt eu. Nu te bucuri că mă vezi? i-am strigat, nerăbdătoare, intrând în casă și trântind ușa după mine.

— Ba da. Mă bucur foarte - *foarrte* mult, a accentuat el. Dar Aladin nu poate primi pe nimeni. Nu insista. Nu intra. E oprit. Strict. E nervos. *Foarrte*!

Am început să râd (Alibaba îmi părea intrat pe față de sclav fără minte).

— Ei bine, scumpul meu Alibaba, ai uitat cine sunt eu?

— Cum să uit? a clipit el verde. Chiar dacă nu te-am văzut de 354 zile, știu. Știu tot. Eu te-am crescut. Ești Un-da. Nepoata lui Al-a-din. Iar eu - strict - te-am crescut.

— Bravo, Alibaba, i-am zis, cam teatral. Mă bucur că nu ți-ai ars

nici un fir din prodigioasa ta memorie. Acum, fiindcă mi-ai amintit cine sunt, spune-mi, scumpule, eu sunt *Nimeni,* ori *Nimeni* e una și aceeași persoană cu Unda?

A răspuns sec:

— Dă-mi voie să mă gândesc. (Și-a aprins în mov pupilele electronice.) Da. E logic. Tu ești Unda. Totuși, *nimeni,* nici chiar *tu,* n-ai voie să intri în biroul Profesorului nostru. E strict oprit. Mi-a ordonat așa (și a repetat, cu glasul lui Aladin): Alibaba, eu lucrez. Nu lași pe nimeni să intre. Nici dacă vine Papa de la Roma. Strict. Până poimâine nu primesc pe nimeni. Până termin cu afurisitul ăsta de Experiment 14. Ai înțeles?

Am schițat câțiva pași de dans prin vestibul, învârtindu-mă cu valiza în brațe.

— Uf, Alibaba… Fie, n-o să mă duc la bunicu' în birou. Dar ia-mi măcar bagajul și pune-l în odaia mea.

S-a lăsat convins să-mi ia valiza, bombănind și dând din cap, înainte și înapoi, în mod comic.

— Da. Îl duc. Logic. Dar tu să nu te duci sus. Aladin e supărat pe Un-da. Așteaptă să-i treacă supărarea. E supărat fooarrte rrău…

— De ce? m-am prefăcut neștiutoare. Ce-am făcut?

În secunda aceea ciripitul soneriei a anunțat un alt nou-venit. Alibaba a deschis ușa glisantă a imensului dulap din peretele vestiarului, a lăsat valiza acolo, s-a dus spre ușă și a întrebat prin microfon:

— Cine e?

În vizorul de sus, ca într-un mini-ecran, a apărut o siluetă de ofițer, cât un greiere. Evident, efect optic! Era un vlăjgan de locotenent, spilcuit și politicos la culme. A tușit diplomatic și ne-a informat de afară:

— Sunt locotenentul Andrieș. Am venit să-i fac profesorului Aladin două comunicări oficiale. Urgent.

— Nu e acasă pentru *Nimeni,* a articulat amabil și hotărât Alibaba. Poți să revii poimâine. Sau să dai un telex.

— S-a vorbit prin telex cu Profesorul, și mă așteaptă, a insistat Andrieș.

N-ar fi avut probabil nici un succes, dacă nu s-ar fi auzit, de sus, din capul scării interioare, glasul lui Aladin:

— Alibaba, deschide-i locotenentului. Cobor și eu imediat.

Vrând să evit o primă scenă cu public, m-am ascuns, prudentă, în dulap, și-am închis aproape total ușa glisantă. Prin dunga rămasă deschisă respiram, vedeam și auzeam însă perfect, ca un spectator fără bilet de intrare, strecurat în culisele unui teatru.

Ușa s-a deschis. În pragul ei, locotenentul Andrieș rămase tablou - cât mi ți-i lunganul! - căscând ochii la Alibaba, care-l privea roșu.

— Aăă… a bâlbâit el, fericit și intimidat. Sunteți… adică ești robotul domnului Profesor?

— Sunt Alibaba, a hârâit acesta, nazal. (Nu-i plăcea să i se spună „robot”.)

Andrieș a râs stânjenit, admirativ, ca un puști:

— De necrezut! Nemaipomenit. Ești cu totul inimaginabil!

— Ba nu-s încrezut. Așa m-am pomenit. Imaginează-ți! a clipit Alibaba, pus pe faza lui veselă și ușor confuză. Dacă nu, întreabă-l pe Profesorul Aladin. Uite-l. A sosit.

Într-adevăr, s-au auzit pașii, apoi vocea iubitului meu bunic. (Nu-l vedeam, nu ieșisem din dulap ca să nu mă demasc.)

— Salut, domnule locotenent. Tocmai plecam de acasă. Ai ceva urgent să-mi spui, nu-i așa? M-a anunțat Mihuț. Dă-i drumu’ și nu te supăra. Sunt cam grăbit. M-a chemat ministrul meu.

Andrieș s-a bâlbâit din nou, zăpăcit. Din unghiul meu nu-i vedeam chipul, dar *precis* că se zăpăcise, ca un student nepregătit la un examen.

— Mă scuzați, domnule profesor… ăăă… N-o să vă deranjez decât un minut. După o clipă de tăcere, a reluat: Aș fi putut… ăăă… să vă spun și prin telefon, dar… știți… sunt aici, în Agigea, de abia de o lună, transferat… și m-am bucurat că am prilejul să vă cunosc personal… Sunteți un savant de renume mondial, așa că…

— Lasă asta, a râs bunicul. Mi-a spus Mihuț că l-ai convins să te trimită personal. Dă-i drumu’…

Iarăși, glasul locotenentului, ezitând:

— Hm… mă scuzați. Îmi pare rău că vă supăr cu prezența și știrile mele… Vaai… Dar ce robot excepțional ați construit! Ca în *O mie și una de nopți*! Dacă nu l-aș vedea cu ochii mei, aș fi crezut că lumea exagerează.

— Lumea? Hm… a protestat Aladin.

Andrieș s-a însuflețit brusc:

— Adică, desigur, lumea, specialiștii, publicul, ziarele, televiziunea… Toți vă admiră enorm… Și așteaptă cu nerăbdare justificată ultima dumneavoastră invenție. Toți sunt cu… ochii ațintiți asupra dumneavoastră… asupra Centrului nostru de Cercetări.

— Ei bine, domnule locotenent, tocmai asta e! s-a enervat bunicul. De o lună, presa e saturată cu povești despre experimentul meu U.14 abisal. Ziariștii și admiratorii, și alți flaneuri, mă agasează cu fel de fel de întrebări și presupuneri. Rolul dumitale e să păzești Centrul nostru de asemenea plictiseli. Să mă ajuți să mențin Secretul.

— Dar asta și facem - eu și căpitanul Mihuț, s-a justificat Andrieș. Vă rog să mă credeți: *nimeni,* nici măcar șefii noștri, nu cunosc amănunte despre locul *exact* al experienței și despre desfășurarea ei și altele. Cât despre calitățile și *natura,* ca să zic așa, a lui 14 Abisal al

dumneavoastră, nici eu n-am aflat nimic… Poate căpitanul Mihuț dacă l-ați pus dumneavoastră la curent cu…

— Nu, nici Mihuț nu știe exact… Dar… despre ce *prilej* vorbeați?

Locotenentul tuși discret, în falset:

— Pentru mine destul de feri… mă scuzați, destul de *delicat*. Îmi pare rău că… Pentru dumneavoastră…

— Dă-i drumu' odată, tinere, nu mă mai enerva! râse Aladin.

Andrieș continuă mai degajat:

— Știți… Poliția din Istanbul ne-a informat despre dispariția nepoatei dumneavoastră din tabăra internațională de copii de la Prinkipo.

— Am aflat… Și… mai departe? a întrebat calm Aladin.

— Căpitănia portului Constanța ne-a trimis chitanța amenzii… Cu vasul Dunărea XXI… Aăă… Nepoțica dumneavoastră a călătorit, fără bilet, spre țară…

— Da… Hm… Și asta știam. La ce oră a acostat yachtul?

— Acum o jumătate de oră, în portul turistic, Euxin 2.

— Hm, făcu Aladin, menținându-și același ton calm, care mă îngrijora… Înseamnă că, logic, *acum* ar trebui să fie aci, la Agigea. E sau nu aici?

— Mă scuzați… nu știu… N-am escortat-o eu… a bâlbâit locotenentul. Eu doar am fost trimis pentru ăăă… amendă. Pentru *amenzi*.

— *Amenzi?* Ce-a mai făcut? s-a mirat de data asta bunicul. A călătorit *clandestin* cu metroul prin Constanța? Ce contabili experți și scrupuloși mai au și cel din Constanța!

— Nu cei din Constanța, l-a informat Andrieș. Cei din Yalta.

— Yalta? Nu înțeleg. Absurd. Unda n-a fost acolo.

— Nepoțica dumneavoastră nu a fost, desigur în Yalta. Amenda nu se referă la dânsa, ci la… încă un… nici ei nu știu cum să-l treacă în acte… cineva adoptat… care-și spunea *„copilul"* dumneavoastră, deși nu era…

— Aha! Explică-mi, te rog, logic, șirul faptelor. Sau ești și dumneata adeptul logicii aberante, ca nepoata mea?

Andrieș a tușit (cred că și-a camuflat un râs secret) și a urmat, amuzat:

— Dați-mi voie: Acest „copil" a fost găsit *după* ce a spart, sau mai bine-zis, *din pricină că* a spart o ladă cu piersici. N-am înțeles prea bine, eu știu cu aproximație limba rusă… Totuși, se pare că era un copil „dresat"… sau un roboțel… sau, în fine, se declara *cineva* din „familia" dumneavoastră și spunea că-l cheamă… Lică… sau Păsărilă… Vedeți că…

Aici, Andrieș s-a întrerupt, fiind luat în brațe de Aladin și învârtit prin vestiar, în pași de vals.

— Urra, urra, bravo domnule Andrieș! Mi-ai dat o veste grozavă!

Pe urmă bunicul l-a lăsat din brațe să cadă într-un fotoliu și… (am tras bine cu coada ochiului și am văzut) l-a luat în brațe pe Alibaba:

— Ali, Alibaba, scumpul nostru delfin a fost regăsit. L-am regăsit pe Lică! Dă iute un telex la Yalta sau la Constanța și spune-le să-l îmbarce… Ba, nu, mă duc chiar eu la Pontul Euxin. Anunță-i pe Ticu și pe Grigore să pregătească șalupa. Plecăm tustrei în port după Lică, dragul nostru Păsărilă! Sunt teribil de curios ce-o să facă în clipa când mă va vedea!…

Andrieș privea acest dans exploziv cu mult respect și cu tot atât interes oficial. A spus chiar, mirat (îi pierise oarecum stânjeneala):

— Vă rog să-mi explicați, domnule Profesor… Hm… Dacă vreți, firește… nu întreb, ci doar din pură curiozitate, în particular…

— Te rog, poftim, a gâfâit vesel bunicul, așezându-se și el pe un fotoliu, și eliberându-l pe bietul Alibaba, care s-a învârtit de două ori pe papuci, apoi a lunecat rapid spre hol, unde se afla Telex-ul.

— Am înțeles adineauri că Păsărilă sau Lică al dumneavoastră e un delfin. Adoptat și dresat de dumneavoastră.

— Exact. Și…?

— Hm… Regăsirea lui v-a bucurat mai mult - mă iertați - decât regăsirea fetiței… Vă interesează mai mult… ăăă… munca, experimentul dumneavoastră, decât…? E drept că și eu m-aș supăra pe ea. Merită și o bătaie. Sau o admonestare.

Aladin începu să râdă:

— Se vede că ești nou aici, locotenente! Dacă ai fi cunoscut-o pe Unda, ai fi știut că o fată ca ea se poate descurca și în Antarctica, darămite la Istanbul sau Constanța! În vreme ce Lică, micuțul, deși are 80 de kile și se comportă minunat în apă, e încă tare prostuț pe uscat. Vezi… cum să-ți explic. Are un creier bine dezvoltat și câțiva centri „activați” de noi, biochimic, în plus, totuși are abia 4 ani, ceea ce în limba noastră înseamnă că este încă un „copil”. Pe când Unda a depășit de mult vârsta delfinilor-copii. Are 14 ani.

Andrieș s-a mirat ca un prost:

— Paisprezece? Credeam că vreo zece… (De ce o fi crezând junele detectiv că am zece ani și nu doi sau douăzeci? Absurd, nu-i așa? Din moment ce nu mă văzuse…)

— Totuși… n-am înțeles… În legătură cu delfinul, a reluat locotenentul discuția. E violent? De ce a spart o ladă cu piersici?

Aladin râdea în continuare:

— Din cauza nepoatei mele, Unda. Ea l-a învățat să mănânce piersici… Lică le ține o clipă pe bot, le aruncă în sus apoi le prinde cu îndemânare și le înfulecă. E stupid de lacom.

— Interesant, foarte interesant! a exclamat Andrieș.

Pe urmă, nemaiavând ce să întrebe și cum să mai întârzie, s-a

ridicat din fotoliu:

— Mă scuzați că v-am deranjat.

— Nu-i nimic. Amenzile o să le plătesc imediat prin telex. Prin CEC, logic, nu? Mă scuzi acum. Mă grăbesc. La revedere.

— Să trăiți. Vă mulțumesc!

Și salutând din nou, intimidat pesemne de brusca schimbare de ton și de dispoziție a lui Aladin, (străinii nu-l cunosc bine, și-l iau totdeauna *în serios,* nedeslușind când se amuză și când se face că se supără) locotenentul a deschis ușa și a plecat.

De-abia a răsunat pocnetul ușii, că s-a și auzit glasul bunicului. (Făcea pe supăratul, dar *atunci* nu era. N-avea de ce să fie. Știam eu.)

— Hai, Unda… acum, fiindcă am rămas numai noi doi, „noi-în-de-noi", cum zicea Lia, ieși din dulap și justifică-te!

Ce era să fac? Am glisat frumușel ușa, mi-am compus o mutră pocăită și m-am pisicit:

— Iubitule… scumpul meu Aladin… mă ierți? Vorba locotenentului… îmi *explici* de ce pe Lică l-ai iertat atât de iute, iar la vederea mea, zău, bunicule, nu pari să te bucuri grozav?…

Aladin se ținea demn și sever:

— Explică-mi tu. Cum ai ajuns aici?

— Țțț! m-am împotrivit. Ți-a spus doar locotenentul ăla… ăăă… cu vaporașul *Dunărea*… Apoi cu șalupa… Ai ghicit - logic - am venit de vreo zece minute.

— Bine, bine… Văd că ai venit. Dar *de ce* ai fugit din tabără cu două zile mai înainte? Săraca directoare, se pare că era de tot desperată. M-ai făcut de râs! De ce ai șters-o din tabără? Nu, nu, nu-ți dau voie să mă săruți până nu te justifici.

Am scos și eu din buzunarul de la giacă gazeta aceea franțuzească, (un „*Figaro*"), mototolită, și i-am pus-o sub nas.

— Uite de ce! Citește! Francezii scriu despre noul tău experiment, la modul entuziast și *docu-men-tat*! (I-am bătut cu palma în ziar) Scrie aici, că… în ziua de 15 august, anul 2014, etc. etc… vei face prima probă cu public restrâns. *Ça y est!*

Aladin și-a aprins o țigară. Fumează *„Ovidiene",* aromate și netoxice. Tutun bun, patent tot românesc - adică *tutun,* e un fel arhaic de a zice. Țigările sunt făcute din niște alge marine care oxigenează plămânii și nu-i intoxică, precum „iarba dracului" de proveniență americană, „Kent", sau cam așa ceva, preferate de străbunica mea, în tinerețea ei.

În timp ce Aladin își fuma tăcut Ovidienele, prefăcându-se nepăsător, i-am admirat costumul alb, tăietură „*dernier cri*", în ton cu părul său splendid, foarte des și buclat, apoi bronzul feței, ochii săi orientali, negri ca de brahman sau guru, mâinile suple și frumoase, atât de talentate la sculptură în plastic și la multe arte… Simțeam că *le* iubesc, că *îl* iubesc foarte mult… dar nu i-am spus nici un cuvințel.

Știe el și fără vorbe. E doar un mare maestru în „codul Psi”, cum zicea micuța noastră Lia.

Sunt foarte mândră de bunicul meu. Nu numai fiindcă e genial - ci și fiindcă arată grozav. Pentru cei șaizeci de ani ai săi, pare bătrân doar de vreo treizeci și cinci - și destul de sportiv. E chiar polisportiv. A fost și campion. Înoată și azi ca un sălbatic Wu, navighează ca un Viking, și joacă tenis ca un senior român de mondiale. Celelalte distincții nu le mai enumăr. Sunt, oricum, multe. Mi-am amintit de experimentul U.14. I-am reproșat, bosumflată:

— La 15 august deci… Adică la data când eu ar mai fi trebuit să fiu în tabăra din Prinkipo.

— Ei și ce e cu asta? a râs bunicul.

Am luat foc:

— Cum? Adică pe cinșpe, în lipsa mea, când mi-ai spus de atâtea ori că noul tău „abisal” îmi e dedicat mie? Ai spus sau ba?

— Am spus, a afirmat Aladin râzând. Vreau să fie însă o surpriză. Chiar și pentru tine… Deși nu prea meriți…

A întins brațele. Cunoșteam codul. M-am aruncat în brațele lui, l-am sărutat, apoi l-am implorat.

— Iartă-mă, bunicule… Nu pleca înainte de a mi-l arăta pe U.14… Sau ia-mă și pe mine în port, să-l văd pe Lică. Mi-e tare dor de el!

— Ba nu! s-a încăpățânat Aladin. Te voi pedepsi. E cazul să înțelegi că n-ai voie să faci orice îți trece prin cap!

— Dar… eram nerăbdătoare… mi-am pledat cauza, volubilă. Aveam dreptul să vin, să asist și eu la lansarea noului tău experiment. La urma urmei, *eu* sunt singurul tău urmaș legitim, nu adoptat, ca delfinii tăi. Și… după cum tu singur ai declarat oficial ziariștilor de toate națiile, eu te-am inspirat în crearea acestui ultim abisal, deci aș avea dreptul să-l văd înaintea „oficialilor”. E sau nu dreptul meu?

Sincer vorbind și azi cred că aveam dreptate. Aladin s-a încăpățânat însă mai departe. La început, de formă, în joacă… Pe urmă, după catastrofa declanșată fără voia mea, s-a încăpățânat de-a binelea, și nu m-a lăsat să asist în ziua de 15 august la marea lui demonstrație cu publicul. (Pe cinșpe august însă, nu mai ardeam de curiozitate ca în clipa sosirii mele acasă. Am suferit doar moral și nu efectiv)…

— Nu mă face să mă înfurii, m-a amenințat bunicul. Am zis că te voi pedepsi - și așa voi face! Alibaba, Ali, unde naiba ești? a urlat el, gata de plecare, *atunci,* în vestiar, făcând pe supăratul cu mine. (Dar nu era *atunci* nici pe departe supărat cum avea să fie… pe cuvântul meu!)

Alibaba s-a înființat, lunecând pe tălpile lui „vrăjite”.

— Aici sunt, profesore…

— Unde naiba mi-e pălăria? a urlat din nou Aladin.

— Aici, i-a arătat Alibaba borsalina albă, pusă frumușel pe etajeră,

foarte la vezeală. Nu o vezi? Ești distrat, logic, strict. Când vii?

— Te voi anunța printr-un telex, a murmurat misterios Aladin.

— Și eu?… Pe mine cui mă lași? m-am miorlăit.

— Dădacei și sclavului tău, Ali - a ripostat bine dispus bunicul.

— Biine, a hârâit vesel Alibaba. Dar de ce plânge fetița?

— Nu plâng, m-am smiorcăit, ofensată. Sunt lacrimi de ciudă.

— De ciudă? s-a mirat Ali.

— Așa? s-a mai burzuluit o dată - formal - bunicul. Faci pe supărata cu mine?

— Mi-am cerut o dată iertare.

— Și eu te-am iertat, dar tot te-am pedepsit. *Dixit!* Am zis: Alibaba, fii atent! Unda e pedepsită. Până la venirea mea, sau până la noi ordine, nu are voie să plece din vilă. S-a înțeles?

— Da. Țeles… a mormăit Alibaba, aprinzându-și pupilele intens roșii.

Aladin și-a pus pălăria, s-a privit în oglindă, a ocolit privirea mea încărcată de reproșuri și mi-a făcut cu mâna o bezea.

— Pa… Să fii cuminte. Alibaba, ai grijă de ea. Am zis. E pedepsită. *Au revoir!*

Și a ieșit, trântind ușa cu energie.

Nu vă mai spun în ce toane m-a lăsat. Eram furioasă. Nu-mi venea să cred că mă tratează astfel. Speram să fie o farsă de-a lui. Și, peste cinci minute, să mă cheme. Dar nu, a șters-o englezește. Și nu s-a întors decât a doua zi după amiază.

După ce Aladin a plecat, m-am dus sus, în camera mea, și mi-am aranjat lucrurile din valiză în dulapul din perete. Cu ocazia asta, mi-am probat și rochiile de vară, lăsate acolo, pe umerașe, din anul trecut. Urra! Ce bine-mi pare! Aproape toate mi-au rămas mici. Au devenit chiar ULTRAMINI, iar eu, în schimb, vlăjgană. Și moda e acum MAXI, peste genunchi adică. Nici măcar costumul de tenis nu-l mai pot îmbrăca; e scandalos de scurt și mă strânge la piept. O.K.! Tot se poartă altă croială! O să-mi iau altul. Peste vreo două zile, când Aladin va uita că m-a pedepsit, o să-l rog să mă salveze și să-mi cumpere niște țoale festive, în care să arăt cuviincios îmbrăcată, ca o nepoată de savant mondial, nu ca un pui de bogdaproste care nu-și mai încape în vechiturile moștenite eventual de la o soră mai mică și mai pricăjită. Până atunci voi recurge la ținuta mea preferată, cea de voiaj: blugi și maiou marinăresc, plus, la nevoie, sweter cu glugă. Singura mea rochie nouă, și șalvarii cumpărați la Istanbul în Bazarul Central, îmi vin binișor. Mai grav e că nu mai intru în costumul meu de scafandru autonom. O să mă împrumute, poate, vreo asistentă de aici, de la Centrul de Cercetări Maritime, până o să-mi procure unul, lux a-ntâia, ori mama, ori Aladin. Anul acesta au apărut în magazine scafandre moderne, PNEOPLASTICE, o nebunie! Sunt de culoarea

pielii, nu gri sau negricioase ca burțile și spinările de delfin, cum se confecționează în serie pentru scufundările de agrement.

Amintindu-mi de delfini și de costumul meu de protecție, datorită căruia, fără să-mi fie frig, vacanța trecută mă scufundam ore întregi în bazinul de experiențe, antrenându-l pe Lică (preferatul meu dintre ODONTOCEII pe care cercetătorii maritimi de aici, de la noi, îi dresează și îi educă științific), mi-am adus aminte iarăși de *celălalt* experiment al lui Aladin: de U.14.

Ardeam de nerăbdare să-l văd, să fac cunoștință cu el, măcar de la distanță. Nu mă resemnasem să-l ascult pe Aladin. Trebuie să mărturisesc că nu sunt obișnuită să fiu tratată astfel de el. Totdeauna mă răsfățase enorm, iar când mă pedepsea, o făcea mai mult de formă, ca să arate celor din jurul nostru și - pare-se și mie - că e intransigent și nu poate fi dus de nas de nimeni, nici măcar de unica și iubita lui nepoată.

E adevărat că niciodată nu-l supărasem din cale-afară.

Nu-mi trecuse prin cap nici *atunci,* în ziua când m-am întors din excursie, că, dac-o să-l văd de departe de la oarecare distanță, pe acel faimos U. 14 abisal, se va face gaură-n cer.

Poate nici Aladin n-ar fi avut motive să fie cine-știe-ce supărat, dacă m-aș fi mulțumit doar să-i admir EXPERIMENTUL, de la distanța cuvenită, și nu să intru în vorbă cu ABISALUL lui, ba chiar să-i sugerez niște… cum să zic, EXERCIȚII DE MEMORIZARE ȘI COMPORTARE, destul de ingenioase. Căci, susțin și acum, abisalul era NESĂRAT, deși perfect în felul său, iar eu l-am făcut „genial genuin”… cum avea să se exprime mai târziu un cineva, reporter de meserie.

Din păcate nu asta a fost și părerea lui Aladin. Abisului a fost gata-gata să creeze între noi doi un abis adevărat, așa cum o „genuină” ninsoare se poate transforma uneori pe neașteptate într-o albă genune perfidă.

Nu mi-am dat seama din primele momente ce avalanșă avea să dezlănțuie mica mea nesupunere, pe cuvânt de onoare!

Totul a început așa de frumos și de inofensiv!… Să vedeți cum…

Terminasem, așadar, cu probatul rochiilor și mă cam plictiseam. Cu ce să mă distrez? mi-am zis. Nu, vă rog să mă credeți, nici o secundă nu m-am gândit să-mi nesocotesc pedeapsa și s-o șterg la plimbare, pe afară, ori măcar să iau legătura cu vila vecină, unde locuia asistenta lui Aladin, Ina, cea care mă înțelege atât de bine!… (E o fată foarte drăguță, campioană de înot și specialistă în biocibernetică.) Nu, nici vorbă! Trebuia să găsesc *altceva,* să-mi treacă totuși în zbor vremea hărăzită „arestului”. Rămăsesem de vreo două săptămâni în urmă cu niște seriale la Tele. Aladin nu-mi interzisese să mă uit la televizoare. Era normal, deci să mă duc în Camera ecranelor, unde se găsesc instalate panoramic o mulțime de pupitre audio-video, câteva

televizoare minunate, niște aparate electronice de control și, firește ecranele în cauză… (Pe vremuri, când eram mică și bunicul mă lua cu el în această încăpere de lucru, o numisem CAMERA CU LĂMPILE VRĂJITE ALE LUI ALADIN. Și într-un fel, chiar și azi, locul ăsta mi se pare un Sesam fermecător, deși m-am obișnuit de mult cu farmecele strict științifice din acest locaș tăinuit străinilor).

De-abia am intrat în acel tărâm sesamic, că Alibaba, robotul nostru ultra-super-vigilent, din bucătărie, unde trebăluia, m-a reperat grație minunatului său ochi electronic din perla turbanului (tot așa de clarvăzător ca și ochiul din ceafă al mumei zmeilor, care-i servise pesemne lui Aladin drept model). Alibaba a venit imediat în camera ecranelor, s-a postat greoi și categoric în fața mea, și-a rostogolit ochișorii lui miopi care văd mai bine prin ultrasunete și mi-a zumzăit prin microfonul în formă de gură zâmbitoare:

— Ce faci a-ici, dragă… Un-da?

— Vreau să văd serialul cu Atlantida. Pe ce ecran îl pot urmări?

Dulcele meu paznic m-a privit cu atenție maximă și a mormăit, automat.

— Atlanti-da… Da, da… Tele 2, rețeaua 3… canalul 5, cel pentru Star-Mediteranian. Dar de ce nu te uiți la minitele? Ai în camera ta unul. Portativ.

Știam. Aveam. Dar aici, între „lămpile vrăjite ale lui Aladin", erau multe lucruri mult mai interesante de văzut și auzit. L-am informat și pe Alibaba, volubilă:

— Știu, dragul meu, mersi. Minitele-ul nu e panoramic. Și vorba ta, LOGIC, aici pot să urmăresc ca și Napoleon mai multe emisiuni deodată: Și Atlantida. Și meciul de volei de la Praga. Și peisajul marin de afară.

Alibaba m-a privit fix. Așa făcea când era nemulțumit.

Am continuat, insinuantă:

— Aladin n-a zis că n-am voie să mă uit la tele. Nu m-a oprit să stau AICI, în camera ecranelor. N-a zis, nu-i așa?

— Nu. Strict. Logic… a zâmbit binevoitor robotul, dar a rămas la ușă, ca o santinelă la postul său.

Mă suspecta. M-am prefăcut că nu-i observ suspiciunea. Aveam antrenament vechi, de pe când eram fetiță și el, adică Alibaba, îmi era doică și dascăl. Și pe atunci îmi vedeam de treburi, fără să-l privesc, ca și cum, vorba bunicului, usturoi am mâncat, dar gura nu-mi miroase. Am procedat tot astfel și acum: M-am dus la pupitrul de comenzi și-am dat drumul întâi serialului cu Atlantida. Filmul era cam pe isprăvite. Se derula o luptă; nu înțelegeam cine cu cine se bate, fiindcă sărisem episoadele ultime, dar - oricum - mă enervau bătăliile, iar eroii, altmintrelea simpatici, purtau niște tunici, fustanele, zale și cuirase oribile. Am conectat și postul cu meciul de la Praga. Apoi,

prefăcându-mă plictisită, am apăsat și clapa albă - de la tabloul central de comenzi - pe care scria cu roșu REZERVAȚIE (și dedesubt, mărunțel, DIG).

Pe urmă m-am instalat într-un fotoliu din care puteam privi comod, pe rând sau oarecum simultan, cele trei ecrane.

Atlanții se luptau pare-se, cu incașii, pe Star-Mediteranian; englezii se întreceau cu germanii, pe stadionul praghezilor. Și, în fine, pe televideofonul nr. 4, ce ARĂTA realele și albastrele unde ale Mării Negre, o iolă micuță, cu pânzele întinse pașnic, lupta curios de lin cu valurile din apropierea digului rezervației noastre. Nu bătea vântul către dig, totuși iola înainta rapid și, acum, înăuntrul ei se zăreau bine de tot două siluete bronzate. Doi tineri. Nu m-am putut stăpâni să nu exclam:

— Ah, ce interesant! O bărcuță cu doi pasageri! Ce-or fi căutând în zona noastră? Alibaba, așteptăm niscai musafiri?

— Nici un musafir, mârâi robotul. Un mo-ment. Să le spun prin megafon să se depărteze. Poate sunt de la ziar. Ziariști. N-au voie. E zonă interzisă.

— Stai, nu par ziariști, am râs, după ce le-am studiat mutrele în prim-plan. Sunt foarte tineri. Sunt doi băieți, cam de vârsta mea.

Alibaba clipi, pupila neagră a ochilor lui rotunzi se făcu o clipă verde, (de fapt sus-zisa pupilă e o „celulă" specială care „analizează" rapid imaginile, iar când se face VERDE, v-am mai spus, e semn că robotul RÂDE). Așadar Alibaba aprecia situația și „emitea" umor.

— Dacă sunt ca tine, trăncăni el vesel, atunci - o să ne bată la cap. Trebuie să le spun că debarcarea pe digul numărul patru e INTERZISĂ! Strict!

— Lasă-i în pace. Poate n-o să acosteze, i-am răspuns, amuzată. Și, oricum, în zona aceea există telemicroreceptoarele de control. Mi-ar plăcea să aud ce-și spun.

— Mai e destul până să intre în sfera de acțiune a hidrovideofoanelor de acolo. Deci, normal, nu-i poți auzi încă, preciză robotul nostru după ce aruncase o privire pe ecranul 4.

— Și „spionii" marini sunt cuplați la ecran? m-am interesat, cu voce neutră.

— Nu. Intră în acțiune automat, la momentul potrivit - mă informă îndatoritor Alibaba, pe urmă mă privi grijuliu (ochii i s-au făcut negri, avizi, ca o cameră fotografică). Unda, de ce nu te uiți la celelalte ecrane?

Am sărit din fotoliu și m-am plimbat, nervoasă, prin încăperea cu multe aparaturi, ale căror comenzi îmi erau parțial cunoscute. Nu-mi plăcea să tot fiu supravegheată ca pe vremea când eram mică. Cu atât mai mult cu cât meditam niște șmecherii ca să-l derutez pe Alibaba și să-l îndepărtez din apropierea mea. Mă călca pe nervi - deși dialogul

lui specific și carcasa lui comică (înfățișarea lui de „caraghioz” și sclav oriental) mi-erau tare dragi, mă distrau.

— Versiunea asta grecească a Atlantidei e o prostie, am zis, și - demonstrativ - am închis Star-Mediteranianul. Meciul de la Praga e banal, dar o să-l las. O să sting și ecranul 4 - cu siguranță băieții o să plece de lângă dig. Mai bine deschid ecranul ce arată bazinul lui U. 14 abisal.

Am apăsat butonul pe care scria „U. 14 Ab.” Și, repede, am închis clapa televideofonului din zona Digului. Am avut grijă însă, ca măsură de supercontrol „particular” pentru sufletelul meu curios, să blochez, cu o mică apăsare pe trei butoane de lângă clapa principală, orice posibilitate a altor „controlori” științifici de la Centrul Marin din afara vilei noastre, de a privi, de la distanță, ce se petrece lângă digul în formă de T.

Am făcu asta automat, prostește - și Alibaba, printr-o minune, n-a dat atenție manevrei mele, concentrat fiind asupra imaginii ce se luminase albăstrui-deschis la televideofonul central. Imaginea înfățișa interiorul bazinului 14 de experiențe. Un bazin imens, după cum ați ghicit, reproducând desigur fidel condițiile acvatice ale zonei FOARTE ADÂNCI a Mării Negre. Însă fără alt „locuitor” abisal decât faimosul U. 14. Plutea într-un echilibru straniu și perfect, nici la suprafață, nici la adâncime. În repaos total, deocamdată. Poate DORMEA. Nu mi-am dat seama ce e.

La început, n-am deslușit decât că e un corp fusiform, aidoma unui pui de delfin… Dar… Nu… Nu era delfin! Sfinte Sisoie (cum ar fi zis Aladin)… era un… un experiment nemaipomenit!

Era o… o minune a științei, nu numai a bioștiinței și a altor ramuri cibernetice, dar și o culme a artei NEOPLASTICE la care ajunsese talentatul meu Aladin! Ce mai! Mă zăpăcise de tot. Mi se tăiase respirația. U. 14 era o adevărată capodoperă! Străbunica ar fi plâns de bucurie, văzând-o. Fiul ei savant se întrecuse pe el însuși, de data asta! Fără să vreau am exclamat „Bravo, Aladin!”

Alibaba mi-a făcut semn să tac. Gesticula ca un smintit surdo-mut. Pesemne voia să-mi interzică să vorbesc. Prea târziu.

„Minunea” din Bazinul 14 avea un auz foarte fin. Mă auzise. Se deșteptase din letargia sau „odihna” ei și, cu o unduire suplă și rapidă, extrem de elegantă, se așezase *vertical,* precum delfinii ce stau uneori în propria lor coadă. Pe-acolo era instalată, firește, și o telecelulă de transmisie. Iat-o, plutea ca o meduză, de aceea și teleecranul din camera noastră reproducea acum în prim-plan „natural” chipul „minunăției abisale”. Dumneaei deschisese ochii și mă privea. O… cu ce ochi!… Limpezi, naivi, puțin cam prea… prea luminoși și albaștri!… De ce „albaștri”? m-am mirat, revoltată. De ce nu-i făcuse Aladin ochii verzi?

După ce ne-am privit astfel cu stupoare, una pe alta, „capodopera abisală” a emis niște sunete stranii, ca un râs. De ce „ca un râs”? Râdea cu adevărat, puteți să mă credeți. Și - auzind-o - m-am simțit deodată nedreptățită, enervată și trasă chiar pe sfoară! Poftim! ȘTIAM acum de ce se ascunsese de mine Aladin! El care îmi arăta, pe vremea când eram cu mult mai mică, fiecare EXPERIMENT al său, în diverse stadii, înainte de finisare, acum, TOCMAI ACUM, mă păcălise, ba mai mult, MĂ TRĂDASE! „Trădare, trădare, dar să o știm cu toții”, cum zicea Caragiale… În cazul meu probabil că TOȚI ȘTIAU - vorbesc de colaboratorii apropiați ai lui Aladin, firește, și asistenta lui, Ina - poate chiar alții, și… Alibaba, NUMAI EU NU! Mă înfuriasem cumplit. Îmi pierise o clipă și glasul, de furie. Aveam motivele mele, vă asigur. Îmi venea să plâng. Am râs însă, nervoasă.

Alibaba mă atinse pe umăr, dojenitor.

— Unda, Un-da, ce-ai făcut! Ce-o să zică Aladin?

Mă exaspera cu tonul lui de educatoare blândă. Am strigat, scoasă din țâțâni:

— Ce-am făcut? Uită-te mai bine ce-a făcut el, constructorul și demiurgul tău!

Alibaba și-a rotit ochișorii spre ecranul lui U. 14 (unde „minunea” rămăsese curat tablou) a clipit verde, cu umor, (nesuferitul!) și a comentat, neutru:

— Mă uit. E o capodoperă. Cu totul origi-nală. Spectacu-loasă. Și foarte perfecționată, față de primii abisali.

— Ăia erau aparent niște delfini originali, am strigat. Pe când U. 14 e o copie, oricât ar fi ea de perfectă.

— Inexact, a hârâit robotul nostru, în timp ce clipea verde, malițios. Inex-act! E mult mai perfectă decât originalul.

Am suflat ca o focă înfuriată:

— Cu-u-um? Și tu, Brutus?

— Nu sunt brută… Sunt un robot rațional. Fii calmă. Nu înțeleg de ce te-ai înfuriat. Mai bine ai întrerupe contactul cu U. 14. Are-nevoie de odihnă. Strict. Logic.

— Eroare, replică, amabilă „minunea” din Bazinul 4, cu o voce… (Ah… Sfinte Sisoie, ce voce!) N-am nevoie de odihnă. Creierul meu nu obosește. Sunt gata să continui preluarea oricăror informații.

— Atenție, U. 14. Numai Aladin are voie să te prelucreze.

— Sper însă că U. 14 are voie să *converseze* cu mine, am zis, descoperind un fir al Ariadnei. Conversația cu mine e un fel de exercițiu oral pentru această capodoperă. Cred că ești de acord, Alibaba?

Robotul a tăcut. Am continuat, persuasivă:

— Alibaba, iubitule, Aladin a zis să stau în casă până vine el. A zis că nu mă acceptă la probe împreună cu el, în bazinul 14 -

deocamdată. Dar, recunoaște, N-A ZIS SĂ NU IAU LEGĂTURA PRIN TELEVIDEOFON, cu U. 14. N-a zis, amintește-ți.

— A uitat să zică, logic - a hârâit Alibaba.

— Aladin nu uită nimic, m-am încăpățânat să-i demonstrez. N-A ZIS, deci - logic - NU mi-a interzis. Am voie să mă uit la U. 14, să fac conversație cu el, adică ea, și… să schimbăm impresii. Impresii unice. Originale.

— De acord. Analizorii mei sunt pregătiți pentru a recepta impresii noi -, a gungurit capodopera abisală, cu o voce ce-mi dădea frisoane.

Simpaticul meu robot-dădacă s-a dat repede bătut. Cred că nu prea avea circuitele în regulă. Nu mă așteptam la atâta larghețe din partea lui. Logica sa era strictă - chiar prea strictă, în ultima vreme. Îmbătrânise. Mormăi:

— Logic, strict, n-a zis Aladin, n-a zis. Unda are voie. U. 14 la fel. E logic. E strict.

Îmi venea să-i sar de gât și să-l sărut. Devenise atât de drăguț, de uman. Își clătina tărtăcuța cam măricică pentru corpul său rotofei și scurt - și clipea - mov de data asta (movul era semn că se gândea intens, delibera „el în de el", cum se zice în vechile compoziții ale băsmuitorilor celebri).

— Deci… îmi dai voie să discut cu U. 14? Nu mă voi mișca de aici, din camera ecranelor, îți jur.

— Nu mai ți-e foame? se miră Alibaba. Parcă ziceai că ți-e foame.

— Deocamdată, nu. O să mănânc mai târziu. Dac-o să vrei tu, Alibaba, iubitule, să-mi pregătești ceva grozav… O capodoperă culinară… Te rog mult…

Dragul nostru robot nu rezista la rugăminți de felul ăsta. De altminteri, așa și fusese programat mai demult: să fie sensibil când îl rugai ceva, mai cu seamă CEVA de folos „din domeniul lui de creație".

— Fetița vrea o capodoperă culinară… hârâi el, satisfăcut. Logic. Îi e foame. Voi pregăti - strict - ceva original. Un banchet.

— Mulțumesc, Alibaba! Ești o comoară! am strigat înveselită.

El a clătinat turbanul și s-a rostogolit spre ușă, pe papucii săi cu rotițe bine unse, fără a face nici un zgomot. Eram în culmea fericirii! Scăpasem da el! M-am întors spre *Minunea Abisală.* Mă privea atentă.

Am râs, destinsă:

— Și acum, fiindcă am rămas numai noi, să stăm de povești!

— Poveștile sunt niște aberații științifice, mi-a răspuns cu același surâs U. 14. Exprimă-te mai științific. Aparent, te exprimi ca un pui de delfin. Copilărește. Ce-i aia „povești"?

— Științific, logic și strict, poveștile sunt, sau mai bine-zis au fost izvoarele fanteziei omenești. Și fără fantezie nici o minunăție științifică, aidoma ție, sau (poftim, un alt exemplu din anturajul nostru imediat!) să zicem o „minunăție" ca Alibaba, n-ar fi putut exista. Încă

un exemplu (mi-am continuat eu pledoaria, zâmbind). Poftim. Să discutăm despre delfini. Dacă omul n-ar fi avut fantezia să-și închipuie că DELFINII VORBESC, așa cum în basmele străvechi și universale și în istoriile mai noi ale lui Disney vorbesc toate animalele, de fapt necuvântătoare, nici unui cercetător de pe planeta asta nu i-ar fi trecut prin minte să caute și să născocească un COD, un limbaj logic, potrivit pentru delfini. Și delfinii ar fi rămas în veci, pentru noi, oamenii, niște odontocei drăguți, prostuți și nefolositori. De ce? Fiindcă nu știau să cuvânteze, precum toate celelalte animale vorbitoare din povești. Pricepi?

U. 14 a dat grațios din cap. Pricepuse oarecum. A susurat apoi, pe un ton foarte savant:

— Totuși, de ce zici SĂ STĂM DE POVEȘTI? Te exprimi aberant, ilogic. Poveștile… stau? Credeam că evoluează, ca toate fenomenele, ca toate speciile din afara și dinăuntrul Oceanului-Mamă… La urma urmei ce e aceea O POVESTE? Din ce categorie științifică face parte?

Am zâmbit la rându-mi, savant și ocult:

— Din categoria basmului. Iar basmul aparține speciei etern-umane a fantasticului, care reproduce într-o formă aparte, specifică, diversificată, concepția omului despre el și Univers. Concepție evolutivă, desigur. Logic. Strict. Ai dreptate.

Mă amuza să-i imit modul pedant de a vorbi, deși, în fond, mă și călca pe… coadă (la figurat, că altfel, n-am).

— Basmologia reproduce cumva Noologia? Ca și Ontologia, Filogenia? Explică-mi, te rog, îmi ceru U. 14, plutind grațios în unde și în abstracții.

Nu mă pricep deocamdată să înot bine în filozofie, așa că m-am gândit să-i sugerez niște exemple mai concrete, mai din lumea noastră.

— Hm… Ca să înțelegi, dragă U. 14, evoluția și rolul basmelor și-al miturilor etern-umane, al utopiei și fanteziei, ar trebui să cunoști măcar acele povești care ți se potrivesc ție, speciei tale, rolului tău de experiment în abisul… Oceanului, în fine, mituri și multe, multe basme despre Mare, și despre… (am făcut înadins o pauză) MINUNĂȚIILE din adâncul ei albastru…

— Știu foarte multe despre Mare, a râs U. 14. Lucruri precise. Folositoare. Exacte. Logice. Milioane de date și noțiuni.

— Nu mă îndoiesc. Te-a făcut doar Aladin, bunicul meu, am admis, cu mândrie de clan.

— La ce mi-ar folosi, oare, miturile și poveștile despre care tu te exprimi atât de ambiguu? Mi-ar sluji la ceva în zona abisală pentru care m-a creat creatorul meu? Mi-ar sluji la lucrul meu *specios?*

Să vă spun drept, mă încuiase. Nu i-ar fi folosit, desigur, în abisul Mării, nici cât negru sub unghie (apropo, o fi având unghii? Nu vedeam clar *finisajul,* dar bănuiam că da: unghiile sunt unelte de preț

pentru multe viețuitoare infra și extra-oceanice).

— Ți-ar folosi să-ți perfecționezi limbajul… am murmurat. Te exprimi prea… *strict,* adică *stricto sensu.* Ar trebui să ai mai multă fantezie, ceva mai mult… farmec. Ca Marea… Ea e plină de farmec… Tu n-ai nici măcar prea multă sare.

— Ai dreptate, murmură la rându-i, pe gânduri, U. 14. Marea are farmec, am auzit deseori această sintagmă. Marea are și sare, în proporții variabile. Eu n-am sare. E adevărat. E logic. Crezi că, dacă aș cunoaște câteva povești și basme, aș avea mai mult farmec:?

Am sărit în sus, entuziasmată:

— Exact! Ai intuit exact! Ești un geniu! Asta voiam și eu să-ți propun! Dacă m-ai asculta, ai dobândi nespus de mult farmec. Mult, ca și Marea… Ai câștiga enorm. Din punctul meu de vedere. Și, crede-mă, e un punct de vedere logic și sută la sută uman.

U. 14 raționa însă nu încă uman:

— Și la ce mi-ar folosi, oare, farmecul pe care-l au poveștile? Tot nu înțeleg.

— Dar Mării, la ce-i folosește farmecul ei?

— Poate că ai dreptate… Da… E logic, admise U. 14 șovăind totuși și legănându-se frumușel în bazinul său. Vrei, așadar, să-mi imprimi în informatica și memoria mea și un număr de povești?

Avea geniu, ce mai tura-vura! Exact asta voiam, fără să fi îndrăznit să-i propun de la început. U. 14, „minunea lui Aladin”, singură-singurică, își programa astfel prin mine *Soarta* ei strălucită, mai strălucită decât a oricărui alt experiment abisal de până azi.

Am spus febril, râzând:

— U. 14, știi cumva care e butonul prin care Aladin îți toarnă în cap… scuză-mă… îți imprimă noțiuni noi în memorie?

— Știu. Mă conectează prin cablul 5 al bazinului meu cu dulapul 22 al bibliotecii centrale din vila lui. Dar, înainte de a începe, răspunde-mi, repet… e *important*… după ce voi memora povești, îmi vor folosi și la experiențe noi? Sau farmecul dobândit va fi inutil din punctul meu de vedere?

— Deloc, am râs încântată. Din punctul *tău* de vedere va fi o nouă experiență. Strict personală. Și deci, ca orice experiență, utilă. Iar nouă, oamenilor, ne va folosi la…

M-am oprit, din scrupule științifice. Trebuia să fiu sinceră, precisă, corectă cu U. 14. Trebuia să-i explic. Am șovăit, dar până la urmă, tot i-am spus:

— Vezi, e greu de explicat… când un savant sau creator face o experiență, nu știe uneori exact la ce-i va folosi în bagajul său enorm de experiențe. De-abia după un timp, dialectic vorbind, după multe acumulări succesive, apare *saltul, noul,* schimbarea, descoperirea… finalul creator.

U. 14 m-a privit cu ochii aceia ciudați ai săi. Nu mai îmi păreau enervanți, ci de-a dreptul fascinanți. A glăsuit:

— E logic. E strict. O.K. De acord cu experiența ta. Conectează-mă la Telefonobibliotecă.

M-am executat, rapid. Îmi bătea inima nebunește, de încântare. Era o mică, o inofensivă nebunie (credeam eu *inofensivă)* prin care mă răzbunam pe savantul meu bunic, fiindcă și el mă *trădase.* Am lăsat „minunea" să-și asculte singură benzile. Pe urmă m-am dus în sufragerie, am mâncat și - toată după-amiaza - mi-am rezolvat corespondența. Îmi sosiseră 14 scrisori de la 14 prieteni. Am avut de lucru enorm ca să le răspund.

Alibaba era mulțumit fiindcă mă vedea la treabă, cuminte. Eu eram mulțumită fiindcă aflasem taina misterioasei „minuni abisale". La rândul ei și ea ar fi trebuit să fie, logic, în culmea mulțumirii, fiindcă își completa informatica, plonjând într-un tărâm maritim până acum inexistent.

Dictându-mi corespondența, am uitat de toate, chiar și de U. 14, chiar și de iolă.

Noroc că, spre seară, mi-am adus aminte în sfârșit, de cei doi contravenienți, surprinși de mine în drumul lor spre rezervația aflată dincolo de digul în formă de T.

Norocul meu, altfel, dacă uitam și mai întârziam o zi… Noroc? Hm… Retractez: Belea curată, ghinion, nu noroc! Ar trebui să dau imediat banda îndărăt, să șterg cuvântul „noroc", să-mi mușc limba că l-am rostit și să mă întreb cum de n-am intrat în pământ sau cum de n-am leșinat de ciudă când am văzut și-am auzit ce conținea faimoasa înregistrare de la pupitrul 4 pe care o programasem cu atât calm și inconștiență, de dimineață, eu însămi.

Ah, dac-aș fi știut ce-o să se întâmple și prin câte emoții o să trec! Dar, la urma urmei, n-am fost principala vinovată. Sau nu singura. Eu n-am avut deloc intenția să divulg secretul lui Aladin, nici să provoc aiureala care a survenit și din care… Vă rog să mă credeți. Aiureala aceea a fost opera fostului meu elev de canto, Lică. Doar el e vinovat. Trebuie să vă mai lămuresc cine e Lică, alias Monstrulică, zis și Păsărilă? E lesne de ghicit. E același personaj cu cel rătăcit și întors din vagabondaj acasă, odată cu mine. Deși nu e încă matur - abia are 4 ani - Lică, haimanaua, ștrengarul și răsfățatul de Lică, a fost și cred că este delfinul cel mai mâncău și mai șmecher dintre toți „clienții" Centrului nostru de cercetări maritime și cel mai dificil la dresaj. Reacțiile lui sunt atât de neprevăzute, că-ți vine uneori să turbezi. Nimeni nu poate prevedea ce-o să-i treacă lui Lică prin cap. Nici chiar Aladin. Nici chiar eu, care mă număr printre prietenii lui cei mai buni. De pildă, în vacanța trecută, când mă căzneam cu atâta bunăvoință să-l învăț să fluiere și să cânte concomitent, la două registre sonore, o

scurtă compoziție cu flaute și voce, special aranjată pentru talentul lui muzical (căci are talent, ca orice delfin ce se respectă, afurisitul de Lică!) ei bine, ce mi-a făcut?! În loc să asculte și să reproducă mica lecție pe care i-o dădeam, dumnealui, monstrul *odontoceu*{16}, a fluierat mirat, a scârțâit, a măcăit și a ciripit anapoda ore întregi, ba chiar a râs în variante de triluri de efortul meu - iar în final s-a repezit și mi-a înghițit, tam-nesam, minicasetofonul. Apoi l-a „scuipat" în farfuria pe care nenea Ticu, îngrijitorul său, îi adusese scrumbiile la dejun. Bineînțeles, în prealabil îl măcinase în dinți. N-am înțeles atunci ce i s-a năzărit cu casetofonul. Fiindcă, la drept vorbind, Lică iubește muzica și, de vreo câteva ori, după acea lecție ratată, când l-am rugat să-mi cânte ceva, mi-a reprodus fără multe fasoane exact compoziția respectivă pentru flaut și voce, demonstrând că o memorase cu atenție și plăcere. Aladin îl crede nedisciplinat dar plin de umor. După el, chestia cu casetofonul a fost un fel de răspuns ca la rebus: Iată, mi-ai dat o „porție" de muzică, am înghițit-o, am digerat-o, și ți-o întorc, când și cum cred eu de cuviință.

Tălmăcirea mea e mai aproape de adevăr: Lică e într-o ureche. Pe cuvântul meu. O să vă convingeți, dac-o să-l cunoașteți. Exemplul cel mai ilustrativ e amestecul lui idiot în această poveste senzațională, pe care încerc s-o pun în ordine acum, pentru dumneavoastră.

Așadar, să recapitulăm. Am intrat în camera ecranelor, seara, obosită și totuși nerăbdătoare să știu cum se descurcaseră intrușii cu iola. Televideofonul cu numărul 4 arăta doar marea. Liniștită, întunecată, abia ondulând câte un val depărtat, alb. În prim-planul ecranului - digul „de hotar", cu brațele lui de piatră fosforescentă. Nimic altceva pe imagine. Apă. Cer. Câte o stea, sus. Jos, nici o iolă. Nici un vas. Nici un om. Nici o vietate acvatică. Doar marea, clipocind, zbătându-se molcom pe umerii în formă de T ai digului nostru, aici, la limita inferioară a ecranului 4. Și dincolo de barajul de piatră - în perspectiva orizontului - de asemenea numai Marea, înghițind Spațiul tot. Imensă. Frumoasă. Mă uitam fascinată. Îi ascultam respirația amplă și foșnitoare. O iubesc. Aș privi-o, aș asculta-o mereu… mereu… E marea *mea,* Marea Neagră… Pe urmă, brusc, mi-am dat seama că e târziu. Imaginea de pe ecranul 4 stătea ca o fereastră le veghe în noapte.

Ca să aflu însă ce se petrecuse acolo în timpul zilei, trebuia să scot din videofon, de la locul lor, „spionii științifici pe ore". Așa se numesc casetele puse în legătură cu hidrovideofoanele noastre fixate în dig și sub apă și care înregistrează, oră de oră, continuu, tainic, imagini și sunete din lumea mării, din zona digului mai exact. Și apoi trebuia să cuplez „spionii" cu alt ecran. Și să-i pun în funcție, oră cu oră. Simplu dar cam plicticos. Am verificat câteva casete la întâmplare, până ce-am nimerit prima secvență cu iola. Vai, ce m-am bucurat! (Cât p-aci să

zic „ce noroc!”). Pe ecran, iola venea, venea spre Dig. Era soare. După socoteala unea, cam ora patru-cinci după-amiază. Marea nu făcea nici un val, vântul nu bătea. Bărcuța se apropia în mod misterios, lin, ca trasă pe sub apă. Aha! Cei doi iolmani au înzestrat ambarcația lor cu vele și un motoraș foarte silențios. Pricepuți băieții! De ce nu s-or fi priceput însă și la indicațiile de navigație? Ele arătau clar la ieșirea din porturi că, în spre digul rezervației noastre, spre Agigea, nu e voie să te apropii. Decât cu permis. Hm! Deci - puștii scăpaseră din raza vizuală a portului lor de vacanță și eu întrerupsesem prostește legătura cu ecranele ce i-ar fi făcut vizibili *din exteriorul* Centrului de Cercetări. Trecerea, prezența lor se înscrisese așadar numai pe „spionii” tabloului 4. Eram curioasă foc să văd ce-au făcut contravenienții odată ajunși la dig. Buun. Au acostat… Au legat bărcuța lor de un belciug aflat în parapet. Nu li se deslușeau bine figurile. Le vedeam doar siluetele (Imaginea era puțin ștearsă, unghiul defectuos). În schimb, hidrofoanele înadins fixate pe piatră și în apă pentru a capta semnalele, fluierăturile și glasurile simpaticilor noștri delfini hoinari prin acea zonă, funcționau ireproșabil, izolând sunetele demne de un înțeles uman de simfonia, mai bine-zis de polifonia valurilor, a mării. Cu ajutorul acestor misterioase și deștepte „urechiușe” marine, chiar dacă nu i-am zărit pe băieți decât vag, le-am auzit distinct vocile - una mai șovăielnică, mai nuanțată, mai… emotivă, cealaltă ironică, repezită și cam caraghioasă, când groscioară, când subțire, în plină schimbare de registru… masculin.

Le-am ascultat - cuvânt cu cuvânt - conversația. La început, m-am amuzat. Pe urmă am intrat în panică… Ca să povestesc însă cât mai exact ce a urmat m-am gândit c-ar fi bine să intercalez acum și aici *vocile lor* și ale altora, așa cum au fost înregistrate pe benzile respective. N-am inventat nimic. Le-am transcris doar ca într-o piesă de teatru și m-am mulțumit să pun între paranteze comentariile mele.

Și acum, iată ce a ieșit. (Închipuiți-vă zgomotul valurilor. Pe urmă vocea 1, cea a lui Ion *unu*. Așa îl cheamă pe cel cu glas emotiv. Nu mă întrebați de ce. O să aflați curând.)

> Ion 1: Încet… ssst… căpitane… Aici a dispărut (visător). Mi se pare că aci, după digul ăsta începe Rezervația Specială din Agigea… Paradisul cercetătorilor și al vietăților marine de pe litoral…
> Ion 2: (Lui îi aparține glasul zeflemitor, luând parcă în bătaie de joc și propriile sale „inspirații” și ale celorlalți.)
> Mă întâiule, în paradisul ăsta, ca în toate edenurile de după Adam și Eva, nu poți intra decât cu pașaport special. Ai văzut anunțul… Iar noi (fluieră vesel) n-avem nici un fel de *ausweiss*. (Alt ton, ironic) Mă mir ce te-a apucat (râde). Cine ar fi crezut?

Tocmai tu, Ion Popescuîntâiul, premiantul școlii nr. 136 din Craiova, faima grupei de pionieri zoo-ento-bio-cosmonauți, și viitor posibil savant, mă împingi pe mine, biet nătâng căpitan de flibustieri{17} *in spe,* să acostez clandestin lângă un dig - *interzis* - și pe deasupra primejdios, sub pretextul descoperirii unui inofensiv monstru marin, care răspunde la numele de *Truncatus,* e drăgălaș, mănâncă piersici, precum calul ovăz și maimuța nuci… și vorbește ca papagalul. (Oftând teatral.) E prea de tot! Te-ai scrântit! Am spus eu că prea multă carte strică…

Ion 1: (în șoaptă) Ssst… Și totuși așa e… În timp ce tu te-ai uitat să vezi dacă în dig e vreun pinten sau vreo verigă de care să legăm barca, Tursiops truncatus (ton savant) îți repet, sunt sigur că e un truncatus și nu un delfin obișnuit (revenind la șoaptă) a răsărit iarăși din apă, ca și azi dimineață, în larg, unde tu i-ai zvârlit piersicile. Mi-a făcut o tumbă și a dispărut.

Ion 2: (mormăie) Hm! Apare, dispare, mă rog, parcă-i la circ! Și ne-a înghițit piersicile fără să zică „mersi”. Ce fel de Tursiops vegetarian e ăsta? Și de ce ne-a atras spre locuința lui secretă?

Ion 1: Ne-a tras, nu ne-a atras! (neliniștit) Dacă nu-i azvârleai frânghia aceea legată de pupa iolei, poate că nu ne trăgea. Tu ești de vină.

Ion 2: (râde) Eu? El ne-a adus aci. (arată spre dig) Dacă e așa de isteț cum zici tu că sunt monștrii ăștia marini de pe la Agigea, bănuiesc că nu ne-a adus degeaba.

Ion 1: (gesturi disperate) Sst! Taci! Vine iar!

Stop vocile. M-am uitat pe ecranul 4. Am dat banda un pic îndărăt și mi-am fixat atenția și pe imagine. Într-adevăr, dinspre bazinele Centrului de Cercetări, se zărea o dungă albă prin valuri. E semn că acolo gonește un delfin. Dunga albă s-a apropiat de dig - a trecut pe sub el - știu că pe acolo, în peretele de piatră se află o trapă pe care delfinii noștri dresați o manevrează în voie - și iată, *dincolo* de dig, a răsărit capul unui delfin, exact în secunda când Ion 1 strigă „*Vine iar!*” Firește, cel venit e blestematul de Lică, îi văd capul bombat și-l aud gungurind păsărește cu dezinvoltură (așa cum n-ar avea voie să facă *decât în prezența mea*).

Lică: (pițigăiat, și gros, concomitent) Sa-cip-lut-cirip-a-cip-mici-cirip-bi-cip-tte-cirip-pier-cip-sici-cirip!

Ion 1: (emoționat, gata-gata să cadă de pe dig) Ioane, auzi?

Ion 2: (calm) Aud. (Îi face semn monstrului trădător) Salve.

Lică: (se bâțâie în poziția „lumânare”, cerșind mereu) Bi-cip-tte-cirip-pier-cip-sici-cirip-cip-cip!

Ion 1: Colosal! O specie vorbitoare de Truncatus.

Ion 2: Da. *Truncatus* papagalus.

Lică: (scârțâie șmecherește) Pa-cip-pa-cirip!

(Dispare în apă)

Ion I: (cu ochii după el) Formidabil! Cine l-o fi învățat să vorbească? Așadar, Delfinul vorbește?

Ion 2: Ascultă, savantule! Te afli aci, în preajma Stațiunii-minune din Agigea și te mai întrebi ca un copil (îl imită): Delfinul vorbește? Parcă n-ai fi aflat mai demult, din presă, de la tele, din filme, despre cercetările de la Agigea?

Ion 1: (nu-i dă atenție, pe gânduri) E ciudat - Am vrut să spun cine l-o fi învățat să vorbească așa, ciudat…

Ion 2: (afurisit) Curat ciudat: pe păsărește - Cred că vreo rara avis… de-aci, din stațiune.

(Din cât am învățat eu la latină *rara avis* e ceva rarisim, dar Ion al doilea a spus-o de parc-ar fi rostit *rarisimă gâscă*… nepoliticos personaj!)

Ion 1: (căutând în tașca pe care-o are spânzurată de umăr) Oricum e ciudat… Un delfin care știe păsăreasca…

Ion 2: Ce cauți?

Ion 1: Piersici. Nu mai am. (oftând) Când te gândești că dincolo, în această faimoasă rezervație, există desigur și alte minuni.

Ion 2: Mai știi? (râzând) Dac-o să semene cu Truncatus trucat al tău, o să ne pomenim cu o ceată de Foce dansând conga, cu niscai Hidre care să ne stropească, nu cu cerneală ci cu suc de trandafiri, și cu vreun morun care să ceară singur să fie prăjit și să umble cu lămâia străpunsă gata în vârful nasului…

Ion 1: (râde) Ai o fantezie, băiete, mai potrivită pentru un bucătar decât pentru un așa-zis romantic căpitan de pirați.

Ion 2: Flibustieri, nu uita… (râde) E drept, la ora asta mi-e o foame grozavă. Ce-ar fi să mâncăm ceva înainte de noi descoperiri sau expediții? În afară de piersici, mai avem ceva în rucsac?

Ion 1: Da. Poftim. Sandviciuri, suc de roșii, pește.

(În timp ce băieții s-au așezat să mănânce, eu îi priveam calmă. Nu intrasem încă în alarmă. Lică, Păsărilă, cerșetorul veșnic flămând ca Flămânzilă din poveste - în prima clipă mă supărase, dar nu grav. Nu înțelegeam de ce îi adusese de hăț pe băieți, aci în Agigea, dar nici prin gând nu-mi trecea cum se vor complica lucrurile din pricina trapei aceleia pe care o lăsase deschisă. Mai bine-zis a celor două trape. Cea din și cea din… Dar să povestesc pe rând, exact cum a fost. Băieții au mâncat și au aruncat resturile în apă, uitându-se după Lică.

Nici urmă de delfin. În schimb, pe ecran, în dreptul digului, acolo unde era trapa de deschidere-închidere, apa fierbea alburie, fără zgomot. Dincolo de dig, șuvoiul de bășicuțe albe se continua la suprafața mării până departe. L-au văzut și cei doi intruși. Din clipa aceea a început aiureala.)

Ion 1: (nervos) Dă-mi binoclul tău, căpitane.
Ion 2: Poftim.
Ion 1: (exclamă) Căpitane, ciupește-mă!
Ion 2: (mirat) Ce, ai înnebunit, întâiule?
Ion 1: Ciupește-mă. Au, nu așa tare… Deci, sunt treaz. Nu visez… E totuși (uimit, uluit) adevărat ce văd?
Ion 2: Ce? Dă-mi și mie binoclul… (I-l smulge din mâna lui Ion 1)
Ion 1: (arată spre larg) Uită-te. Acolo, în mijlocul mării, acolo unde curentul cel ciudat ca o dâră de vapor se oprește brusc, acolo… la capătul lui, născută parcă din spuma mării… văd… înoată parcă… o fată…
Ion 2: (mormăie, interesat) Măi, măi… ce romantic… S-ar părea că ții să-mi uzurpi domnia mea, savantule… Până acum doar eu aveam dreptul la viziuni romantice, la fantasmagorii, eu, Popescu Ion al doilea, visătorul, nătângul căpitan fără vas și fără flibustieri… Ia să văd ce-ai binoclat tu acolo, întâiule?
Ion 1: (vrăjit) Nu-s viziuni… E o fată… Privește… (Spinarea lui Ion 2 mi-a luat ecranul. Pauză - valuri, de departe se aude ceva ca un cântec. M-am neliniștit teribil. Cunoaștem cântecul…)
Ion 2: (cu glas groscior) Ei da, e o sportivă… Ce vezi deosebit în asta? înoată și - pare-se - cântă… sau ea înoată și vreun casetofon cântă prin apropiere pe o geamandură… (ton zeflemitor). Nu știi cum sunt unele fete? Nu se despart de muzicuță nici în baie nici la ștrand, nici când dorm…
Ion 1: (vrăjit) Dar… căpitane… nu înțelegi? E ciudat cum a răsărit fata asta așa, deodată… și apa, uite, scânteiază în jurul ei, de parcă ar fi de argint… De unde vine?
Ion 2: (râzând) Poate că din unde… S-o întrebăm. (Face semne și strigă) Heei, vino-ncoace, he-e-ei!
Ion 1: (uimit) Vine! înoată extraordinar! Vine cu iuțeală, de parcă ar fi un delfin!
Ion 2: (mormăie) Mda… Se vede că s-a antrenat strașnic…

(Nu se antrenase până atunci decât în bazine speciale, jur. Era prima ei incursiune în largul mării și primul „bal cu public”. Mamă-mamă, ce-o să zică Aladin când o să afle? M-am îngrozit, pe bună dreptate. Dar cum de scăpase *minunea* din bazinul ei? Prin ce miracol? De emoție mi se tăiaseră picioarele. Am căzut într-un fotoliu și mă

holbam disperată la ecranul 4. Ca și băieții *la ea.* Fiindcă, în numai câteva secunde, din punctul îndepărtat unde înota în larg, *minunea* a și fost lângă dig, a dat să se salte pe piatră, pe urmă s-a răzgândit și s-a sprijinit doar cu coatele pe parapet. Părul îi cădea ca o pelerină pe umeri, nedezvelind din valuri decât capul. Îmi puteam închipui lesne surpriza băieților văzând-o. Și mai ales auzind-o. Întâi a bâlbâit ceva Ion 1. Pe urmă…)

Ion 2: (răgușit de emoție) Cine… cine ești dumneata?
Ion 1: (zăpăcit la culme, repede) Cine… cine v-a învățat să înotați așa de… așa de… ca un delfin? Sau… ca o… (suflă inspirat) ca o… sirenă?

(O brodise savantul… *Minunea* înota ca un delfin și părea o sirenă. De altfel, cu cel mai suav și inconștient glas din lume, ea însăși, trădătoarea, a șoptit deslușit:

Firește, înot ca un delfin, deoarece sunt o mică sirenă. Dar voi cine sunteți?

(Și tot încerca să se cațere pe dig, însă luneca în apă de fiecare dată, iar băieții - din fericire - nu se grăbeau s-o ajute.)

Ion 1: (speriat la culme) Duduie… (în șoaptă) Căpitane, spune-i să nu se urce pe dig… (foarte alarmat) Spune-i… Dumnezeule, e cam nebună!
Ion 2: (distrat) Da… e cam… cam nebună… (șovăie) Heei, duduiță, mi se pare că ți-ai pierdut costumul în larg… Așa că… înțelegi? Nu te urca pe dig.
Mica sirenă: (suavă) Ce costum?
Ion 2: (pe nerăsuflate) De baie, ce dracu! Degeaba îți învelești umerii în părul tău lung…
Mica sirenă: (râzând melodios) Aa… înțeleg… Dar mie nu-mi trebuie costum de baie… Mă învelesc atât de bine în părul meu (ton visător) de culoarea soarelui (spune în franceză) *Couleur du soleil* - cum scria Apollinaire.
Ion 2: (grăbit) Firește, firește… Dar nu te grăbi să te urci pe dig… Chiar dacă e bălai cum spunea Apollinaire… nu cred că e lung până la călcâie… Așa că… înțelegi?
Mica sirenă: (mirată) Până la călcâie?… Ce să fac cu călcâiele în apă? (râde din nou, prostește) Aha… am înțeles… voi credeți că am călcâie… Un moment (Și un pleoscăit) Așa! Vedeți, părul mi-e lung până la aripioarele inferioare…
Ion 1: (uimit, în șoaptă) Căpitane, ciupește-mă… E o… o… o

sirenă, jur că e o sirenă!… O vezi?
Ion 2: (tot în șoaptă) O văd, fii liniștit… dar… îmi vine să cred că e o fată costumată așa, ca să-și bată joc de noi… Fii atent… Ssst…
Mica sirenă: (mirată) Ce e? De ce v-ați întors? (gânditoare) Vă înspăimânt eu, cumva? Arăt ca un monstru marin? Ca un *Monachus albiventer* încă nedomesticit? Semăn cu Husso-Husso, sau cu vreun alt sturion, agil, dar așa de înzăuat și aspru la piele că ar pune pe fugă și pe cel mai blând îmblânzitor?

(Rămăsesem tablou și eu și băieții. Din pricini deosebite, firește. Eu mă îngrozeam cu fiece replică pe care *minunea* o scotea la lumină. Mă gândeam ce o să-mi facă Aladin *când va afla.*)

Ion 1: (emoționat) Ești… (șoptind) ești o… o sirenă? O sirenă ca în legende? Sau o ființă din alt ocean cosmic? Cine ești? Cum te numești? Care e taina ta?
Mica sirenă: (cu glas dulce) Sunt o sirenă… așa ca în toate legendele la un loc… Nu-s născută pe altă planetă, ci aci, pe țărmul Helespontic… Sunt o sirenă… firește… (repetând, ca într-un rol) Am 14 ani… și m-am născut de veacuri… Și n-o să mor nicicând… Vă rog să nu mă confundați cu Loreley… aceea era o vrăjitoare din Rin. (recită iarăși) *„Une sorcière blonde / qui laissait mourir d'amour tous les hommes, à la ronde."* (alt ton). Eu sunt din undele Mării Negre… o Undă… Care e taina mea? (visătoare) Taina oricărei mici sirene… (în glumă) din secolul al 21-lea, firește… (Râse în mod foarte… special, cu un râs care pe mine personal m-a enervat la culme. Aveam motivele mele).
Ion 2: (în șoaptă) O auzi? Îți spun că își bate joc de noi… E o fată… De la brâu în jos s-a vârât într-un fel de acvalang…
Ion 1: (încet) Uită-te la ea bine de tot… Seamănă la chip cu o fată, e drept… dar… dar… (răpit) Părul ei are ceva extraordinar, o culoare de aur palid… de metal, e făcut parcă din fire luminoase… și trupul… se termină cu o coadă de pește… Nu pare un acvalang - ci o… coadă de pește veritabilă… coadă sclipitoare, ca un veșmânt artificial, de bal… și ochii… ochii au de asemenea ceva nelumesc…

(În acest timp minunea s-a aruncat în apă, s-a depărtat câțiva metri, apoi de acolo a scos capul și a râs către băieți.)

Ion 2: (nemulțumit) Hm! Bravo, n-am ce zice… O idee născută dintr-o farsă, desigur, și tu, întâiule, mi-ai suflat rolul de vântură-lume romantic… (revoltat) Eu nu cred că e sirenă! Basta!
Mica sirenă: (din locul ei - din apă) Dar tu, tu cine ești?

Ion 1: (se bâlbâie) E-eu? Eu?
Ion 2: (încet) Las' pe mine. Dacă e vorba de farse, mă pricep (tare) Cine sunt? Sunt un căpitan de corabie… un căpitan de corsari sau de flibustieri, dacă vrei, mică sirenă.
Mica sirenă: (rămâne pe loc, șovăind) Nu știu prea bine… flibustierii și căpitanii aceia erau un fel de cavaleri rătăcitori de pe mări și oceane?
Ion 2: (mulțumit) Exact. Un fel de cavaleri rătăcitori, câteodată, când nu erau niște rătăciți la minte de-a binelea ca tine, mică sirenă… Înțelegi?
Mica sirenă: (visătoare, intrând în rolul Ondinei) Așadar, tu ești cavalerul meu rătăcitor… Te cheamă Hans, nu-i așa?
Ion 2: (râzând) Mă cheamă Ion, adică tot Hans, da' pe românește…
Mica sirenă: (visătoare) Cât ești de frumos…
Ion 2: (tare) Ce spui? (încet) O auzi, savantule?
Mica sirenă: Spun (repetând, cu tonul dinainte cam teatral…) Cât ești de frumos! (Pe urmă, râse) Te cheamă Ion. Ion… și mai cum?
Ion 2: Ion Popescu.
Mica sirenă: (dezamăgită) Nu se poate. Nu e un nume de cavaler, nici de flibustier, desigur. E un nume fără ecou, fără poezie… De ce te cheamă așa?
Ion 2: (înțepat) Aăă… Mă cheamă Ion De Popescu, așa, simplu, fără poezie… Ce importanță are numele? Ce? Poezia e în el? (Cu zel) E în mine, să știi, în noi, în oricare dintre cei ce o iubesc… Și eu, fetițo, voi fi poet. Eu îmi voi crea singur un ecou. Al poeziei mele (emfatic) pe care încă n-am scris-o… pe care o voi scrie…
Mica sirenă: (absentă, urmărindu-și doar ideile din căpșorul ei romantic) Păcat că nu ai totuși un nume potrivit cu al meu… Ion, ar mai merge… dar restul (oftează), oricâtă poezie ar avea…
Ion 1: (se vâră în vorbă, timid) Și pe mine mă cheamă Ion, mică sirenă. (Devine volubil) Și, din întâmplare, tot Popescu. Sunt înaintea lui Ion Căpitanul la catalog, din pură întâmplare… E drept că mă mai cheamă de aceea și Ion Popescu întâiul (modest) zis și *ZoEntBi*, pentru că vreau să ajung zoolog, entomolog și biolog totodată… E visul meu…
Mica sirenă: (serioasă) ZoEntBi… (visătoare) Da… Are ecou… s-ar potrivi… (râde) E așa de ciudat… Acum, tu pari a fi cavalerul meu… (amuzată) De obicei, în legende, e vorba de o singură sirenă și de un singur cavaler… Iar voi sunteți doi. Ion al doilea și Ion întâiul. Ion Căpitanul și Ion ZoEntBi. (râde) Ce să fac eu oare cu doi eroi?
Ion 2: (ironic) Doar n-o să-ți închipui, fetițo, că din cauza ta unul din noi își va pierde mințile și se va omorî? Sau că ne vom duela

ca să vedem care-i învingătorul?
Mica sirenă: (râde) Nici prin cap nu-mi trece! Creatorul meu s-ar supăra grozav. El nu e crud ca Giraudoux, ci mai curând copilăros ca Andersen.
Ion 2: (încet) Zoentbi - să aflăm cine e tatăl ei… Desigur, vreun cercetător de aci, de la Rezervație, (tare) Ei, micuță sirenă, în loc să ne spui atâtea… hm… povești, n-ai vrea să ne mărturisești cine ți-e tatăl?

(Înghețasem. Dar mica sirenă s-a arătat a fi la înălțimea situației, oricâte încurcături făcea și oricâte îndruga.)

Mica sirenă: (râzând) Nu pot. E secret, deocamdată. Vă spun poimâine.
Ion 2: (ironic) Până atunci, poate ești bună să ne spui, totuși, de ce ți-a făcut (accentuat) creatorul tău *coadă*?
Mica sirenă: (naivă) N-o să spuneți nimănui? Jurați?
Ion 2: (ironic) Jurăm. Pe ce?
Mica sirenă: Pe Posseidon și pe cele 50 de fiice ale lui Nereus. Pe Naiade și pe Oceanide. Și pe toate cele 180 de milioane de viețuitoare care înoată, plutesc și mișună în Oceanul-mamă al Planetei noastre!
Ion 2: (încet) E nebună! (tare) Jur!
Ion 1: (în șoaptă) Și eu… Jur…
Mica sirenă: (drăgălaș) Creatorul meu mi-a făcut coadă ca să pot înota.
Ion 2: (zeflemitor) Hm! Atât?
Mica sirenă: (revoltată) Doar n-oi fi vrând să-ți spun secretul principiului hidroreactor care mă face să înaintez, dacă vreau, contra curenților mării și cu zece km pe oră? (Bravo, mică sirenă!)
Ion 2: (neîncrezător) Ce spui! Tțțț! (ton de ze flemea) Dar brațele? De ce ți-a făcut brațe, mâini?
Mica sirenă: (râde suav) Ca să mă pot folosi de ele - normal - să pot cântări o algă sau o scoică, să mângâi o floare, să alung un cârd de răpitori… da… și să lupt… nu te uita așa mirat, frumosule ZoEntBi… dacă m-ar apuca în brațe o caracatiță? (râde) Ei bine, n-ar fi nimic… Pe orice dușman, de l-aș atinge doar cu degetele mâinii mele stângi, l-aș furnica abia… dar de l-aș lovi cu palma dreaptă, fulgerul morții l-ar lovi prin mine. Palma mea e o armă, ca și la voi, oamenii.
Ion 1: (transportat) Dar părul? Dar ochii? De ce par așa de nepământești?
Mica sirenă: (râde) Fiindcă sunt eu însămi nepământeană. (râde)

V-am spus. Sunt o ființă din unde, un fel de sirenă… Părul meu nu e făcut să-mi acopere doar umerii, să fluture în vânt, să strălucească în soare… (misterios) Cu el, de fapt, eu *aud*…
Ion 2: (ironic) Zău? Spune-i să vină aci, biologule. Studiaz-o. N-o crede pe cuvânt. Sirenele, ca toate ființele seducătoare, mint… e lucru clar. Și nu te mai uita la ea ca un viței la poarta nouă…
Ion 1: (șoptind) Taci. (tare) Auzi? Și ce auzi, mică sirenă?
Mica sirenă: Aud glasurile a mii de pești, șuieratul lacom al răpitorilor marini, vuietul curenților care trec ca niște fluvii sau râuri clocotitoare prin mare, aud ceea ce voi nu auziți decât prin căștile speciale de hidroacustică… Și nu numai că aud… Firele de păr îmi dau de veste și ce grad de salinitate are apa, și ce furtuni se pregătesc în larg, și cum e relieful submarin, și unde se află concrețiuni metalifere, în ce nisip e aur, și în ce scoici cresc, vibrând spre desăvârșire, perlele…
Ion 2: (ironic) Da? Păi dacă părul tău vede, atunci ochii ce rost mai au?
Mica sirenă: (simplu) Luminează. Despică bezna din adâncul Mării Negre și scot la iveală culorile nemaivăzute ale reliefului submarin, ale algelor și vietăților. Ca doi sori, în noaptea abisului, ochii mei *cercetează,* se uită, se umplu de imagini ce nu se vor șterge și nici altera, niciodată. E simplu. Cu ochii *privesc* și ce se vede și ce nu se vede deocamdată.
Ion 2: (mormăie) Hm! Recunosc că vorbele tale au oarecare… ecou poetic.
Ion 1: (transpus) Dar prin ce ne auzi, mică sirenă? Prin urechi, nu-i așa? Prin aceste mici și trandafirii scoici?
Ion 2: (șuieră sarcastic în șoaptă) Ce stil e ăsta, ZoEntBi? Vino-ți în fire! Ai înnebunit, zău așa!
Mica sirenă: Mă tem că te voi dezamăgi, ZoEntBi. Eu nu aud cu urechile, ci prin toți solzii… Și prin pori, desigur, prin porii epidermei mele.
Ion 2: (vesel) Atunci urechile sunt doar așa, niște… cercei?
Mica sirenă: (râde) Nu. Sunt pentru echilibru. În larg, pe furtună, ca să nu mă răstorn… Să nu mă lovesc de stânci…
Ion 2: (forțat) Ha, ha, ce minciuni „poetice”!
Mica sirenă: (suav) De ce râzi? Nu-ți pot lămuri taina urechiușelor mele, îți pot spune doar că se aseamănă cu anumiți centri nervoși pe care îi are orice delfin, de exemplu, și care îl fac pe acesta să se orienteze perfect în apă prin ecolocație… pe furtună sau chiar orbit de ceva…
Ion 2: (răutăcios, pițigăiat) Ca să facem o investigație completă a anatomiei sirenelor, răspunde-ne de ce ți-a făcut… hm… creatorul tău și un nas? (ironic) Un năsuc destul de nostim.

Mica sirenă: Mersi. Îți spun imediat. Ca să aflu cu el temperatura zonei supra-acvatice și bineînțeles și subacvatice.

Ion 2: (vesel) M-ai dat gata! Cum? Cu nasul nu afli ce parfum au crinii de mare?

Mica sirenă: O, nu! (râde) Ești cam ignorant, Ion Popescu al doilea. Orice căpitan de corsari ar trebui să știe că un crin de mare nu e o floare cu parfum, ci un animal rapace, cu tentacule urzicătoare.

Ion 1: (grăbit) Dar glasul? Gura? (șovăie) Dinții… ca niște mărgăritare și buzele tale ca niște petale de culoarea coralilor? Pentru ce arată așa?

Ion 2: (încet, persiflant) Ca să te îndrăgostești tu mai iute, savantule!

Mica sirenă: Ei bine, dragul meu ZoEntBi, gura e… Nu știu cum să spun… e doar, așa, de frumusețe… Ca să mimeze uimirea, râsul, răsfățul, - frumusețea… Științific vorbind, mi-e oarecum inutilă, deoarece eu nu mănânc nimic, nu beau nimic…

Ion 2: (râde) Dar vorbești… maică, măiculița mea!

Mica sirenă: (calmă) Nu vorbesc cu gura, ci cu capul.

Ion 2: Omagiile mele, ești cineva atunci!

Ion 1: (supărat, încetișor) Căpitane, lasă prostiile! (tare) Mică sirenă, ai spus: gura e doar de frumusețe… La ce îți servește frumusețea, s-a gândit Creatorul tău?

(Na, poftim întrebare și la ZoEntBi ăsta!… Dacă m-ar fi întrebat pe mine, zău că n-aș fi știut cum s-o întorc, noroc că „minunea” noastră s-a descurcat și aci ca din carte.)

Mica sirenă: (îngăduitoare) La ce îmi slujește frumusețea? Sigur că s-a gândit: la confuzie… la asemănare…

Ion 2: Cu-um?

Mica sirenă: La confuzia cu modelul… cu frumusețea pe care Creatorul meu n-a creat-o el, ci a admirat-o în original sau în diverse copii creatoare…

Ion 2: (maliții) Ei, ZoEntBi, cum dezlegi această șaradă?

Ion 1: (dezamăgit) Nu știu încă. Poate e ceva ascuns, filozofic, în spusele tale, mică sirenă… Trebuie să înțeleg oare că frumusețea dă loc la (șovăie) confuzie, uneori la asemănare?… Dar despre ce asemănare ziceai? De ce? Cu cine? Cu alte sirene? Cu alte ființe supranaturale, mitice?

(Aici e momentul să declar pentru cei care n-au priceput încă uimirea și revolta mea din prima clipă când am zărit „minunea” făcută de Aladin, că U. 14 abisal, adică Sirena, semăna grozav cu mine. Și nu

numai la chip, la statură, la culoarea părului… ci și la glas, la râs. Revoltător și fantastic, totodată. „Creatorul ei" nu-mi ceruse voie să mă facă o copie cu coadă… mă pusese în fața unui fapt împlinit și la început mă cam supărasem din cauza asta pe scumpul meu Aladin. Mă gândeam acum însă, cu groază, dacă mă va ierta pentru că m-am amestecat în „experiența" lui. Mi-era o frică strașnică să nu se înfurie și să mă alunge din sufletul lui pentru totdeauna. Nu-mi mai păsa că sirena semăna cu mine și că mă putea face de baftă în toată lumea. Mă gândeam numai și numai cum să îndrept lucrurile și cum să-l conving pe Aladin că nu sunt singura și principala vinovată de toate boroboațele pe care le-a făcut U. 14 abisal. Capul ei cu milioane de conexiuni savante era totuși o poezie! Să vedeți ce a putut scorni - pe tema asemănării… Stătea în apă la un metru de băieți, și conversa cu ei, suav)

Ion 2: Știi sau nu știi cu ce model semeni?
Mica sirenă: Știu. Semăn cu nepoata adevărată a creatorului meu. El, ca un abil Aladin (alt ton) - așa i se spune: *Aladin* - a vrut să-i semăn nepoatei lui. E drept, am o memorie mult mai precisă. Și înot și mult mai iute decât ea. Mă cufund mult mai adânc. Și în loc de 5 simțuri, am o gamă întreagă de analizori perfecționați pentru zona *abisului* mai ales.
Ion 1: (încet) A… visului?
Mica sirenă: (explicând) Nepoata adevărată a lui Aladin nu are coadă ca a mea… (deodată vocea ei șovăie.) Înseamnă că e mai frumoasă, oare?
Ion 2: (cu umor) Nu mă pot pronunța până n-o văd.
Ion 1: (drăguț) Dacă am înțeles eu bine, înseamnă că ea nu e sirenă, și atât…
Mica sirenă: (râde mult) Mulțumesc, ZoEntBi, ești un adevărat cavaler! (râde din nou)
Ion 2: Râsul e al tău personal, sau al fetei adevărate?
Mica sirenă: (vorbăreață) Al ei. Scuzați-mă. Nu trebuia poate să râd adineauri. Dar Aladin de aceea mi-a dăruit glas - să spun că am înțeles sau nu cutare fenomen, să mă înțeleg și uneori să nu mă înțeleg cu cei din jurul meu, să cânt, și să râd… Să râd mai ales, ca la 14 ani, știți, fără a avea cu adevărat simțul umorului, ci doar pentru a mă bucura de sunetele acestea rotunde, care se rostogolesc dinăuntrul meu, ca niște pietricele sferice, date de-a dura pe o lespede cristalină, ciocnite între ele, atât de nostim… (râde) Nu te întrista, ZoEntBi că râd (se oprește brusc din râs). E un semn că, sunt - oare - mai puțin sirenă? Ești supărat, ZoEntBi?
Ion 1: (încurcat) Nu… nu sunt supărat… Sunt …nu știu ce să cred… Aș vrea să fii cu adevărat o sirenă, dar uneori cred că ești

doar un… un vis al meu.
Mica sirenă: (amintindu-și brusc din nou niște replici din Giraudoux, intră în rolul Ondinei și spune automat) Așa-mi spunea și pescarul. Iar regina îmi spunea: Tu ești lumina, tu ești grația, tu ești aventura… (cu regret) E drept, atunci mă numeau Ondine… A- cum am un nume mai puțin frumos…
Ion 1: Cum te cheamă? Ce nume?
Mica sirenă: (discretă) E secret. Până poimâine. Dar poimâine o să vi-l spun negreșit…
Ion 1: (transportat în al 9-lea cer) Mulțumesc. În jurul tău totul e ca o… ca o vrajă… Acum cred că ești o sirenă adevărată, chiar dacă sirenele nu există decât în… vis… Ai vrea să-mi faci o favoare?
Mica sirenă: Da, ZoEntBi. Dacă pot…
Ion 1: Dacă ești aievea… dacă vrei… cântă-mi ceva. Sirenele au un glas extraordinar, așa se spune…
Ion 2: (hodoronc-tronc, răutăcios) Mă ZoEntBi, se mai spune că cine vede o sirenă se îndrăgostește de ea și-și pierde mințile.
Mica sirenă: (bălăcindu-se cu grație în apă) Eu știu o poveste cu o mică sirenă care a murit din pricina iubirii pentru un om.
Ion I: (fâstâcit) Lasă asta… Vrei să ne cânți?
Mica sirenă: În ce registru de sunete? Cu ce voce?
Ion 2: Cum? (râde) Ai mai multe… registre și voci?
Mica sirenă: (gânditoare) Sigur. Aș putea de pildă să vă cânt cu glasul furtunii încă nedezlănțuite, glas pe care cetaceele și peștii îl aud pe frecvența de vreo 300 Hertzi iar voi nu-l auziți decât prea târziu, în plin uragan. Dar pentru asta va trebui să vă puneți în urechi niște căști speciale pentru infrasunete. Sau aș putea să vă cânt, în registrul ultrasonic, cântecul de nuntă al țiparilor… al delfinului alb sau al pescărușului. Sau…
Ion 2: Dar cu glas mai… obișnuit… glas de fată, știi să cânți ceva?
Mica sirenă: (se răsfață copilărește și trădătoare) Da. Am ascultat niște benzi înregistrate de nepoata lui Aladin. V-am spus că semăn cu ea. Pot de aceea și s-o imit la perfecție.
Ion 2: Atunci, dă-i drumu'…

(Ei bine, o să mă credeți sau nu, trădătoarea a reprodus unul dintre liedurile mele preferate. *Träumerei*{18} de Schumann și nu numai vocea mea a redat-o la perfecție, dar și acompaniamentul respectiv - de pian și orchestră. Când melodia „mea" s-a încheiat, în văzduh au mai vibrat niște sunete ciudate, niște fluierări admirative și ciripeli îmbinate. Eu știam, fiindcă le mai auzisem, că erau câteva flaute și voci de păsărele suprapuse, pe care le reproducea nu sirena, ci vagabondul de Lică. Nu se zărea, dar precis era și el prezent la acel concert. Băieții n-aveau de

unde ști ceea ce știam eu. Nu se prea pricepeau la muzică, totuși *liedul* îi impresionase. Ion 2 ascultase spăsit, cu mâna pe inimă. În final oftase adânc)

Ion 2: Măi-măi, să cred și eu în sirene? (în glumă) Dacă tu, mică sirenă, mi-ai face și mie o favoare… dacă mi-ai putea dărui ceva din fundul mării, să zicem o amintire de preț, ceva din unde, un lucru de acolo pe care tu să-l auzi cântându-ți… sau părul tău să-l audă cântând… hm… atunci…
Mica sirenă: (îndatoritoare) E foarte simplu. Așteaptă-mă. O să caut să-ți aduc lucrul dorit din adâncul albastru…

(Cu un pleoscăit se scufundă în apă. Știam că, dacă a făgăduit ceva, se va executa. Ion 1 era revoltat)

Ion 1: S-a aruncat în apă! A plecat!
Ion 2: (deznădăjduit) A plecat! (caustic) I-am prilejuit o elegantă ieșire din impas. (Face semne de adio.) Adio, domnișoară sirenă, (către Ion 1, oarecum vinovat) Întâiule, crezi c-o să mai revină? Trebuie să recunosc că avea farmec (râde). Și ce-i mai mergea gurița…
Ion 1: Ești vulgar! Ai gonit-o! (desperat) Tu ești vinovat c-a pierit! Prostule!
Ion 2: (supărat, strigă la rândul lui) Ei, ce, ai înnebunit? Vrei să dai în mine?

(Îmi venea să râd, deși eram foarte îngrijorată)

Ion 2: (gâfâind) Popescule, vino-ți în fire! Doar n-o să ne batem pentru o fată care râde de noi.
Ion 1: (disperat) Am pierdut-o! Tu ești de vină! Cum poți crede că e o fată oarecare?

(Zgomotele și gâfâielile celor doi se amestecă acum și cu un pleoscăit de valuri. Din nou, mica sirenă emite un semnal - ca o muzică - și apare ținând în mâini ceva. N-am văzut bine la început.)

Mica sirenă: Ce-i cu voi? Nu cumva vreți să vă omorâți din pricina mea? (îngrozită) Nu trebuie… Sirenele acelea… deși aveau glas minunat… erau inumane… Eu însă sunt născocită de un creator uman… Vă rog, nu vă bateți… Mă întristați…
Ion 1: (rușinat) Ai venit… Ce bine… Îmi pare rău…
Ion 2: (mirat la culme) Ia te uită! De unde ai adus amfora aceea strălucitoare? Ce înseamnă asta? (șoptește) E cu putință, mică

sirenă, s-o fi adus pentru… mine?
Mica sirenă: (simplu) Pentru voi, amândoi. E de aur. Stătea degeaba în nisip, la o milă și 2 yarzi depărtare de portul vecin, la 4 grade longitudine estică de centrul rezervației, și la 12 țoli, adică 304 800 mm distanță de catargul anticei epave grecești „Nausicaa”, înnămolită acolo în urmă cu aproape 20 de veacuri.
Ion 1: (uimit) Ce spui?
Ion 2: (uluit și el) Cum ai găsit-o?
Mica sirenă: Din fericire nu era înfundată de tot în nisip, și, printr-un braț, mai putea să vibreze spre mine. Am auzit limpede ce ritmic o izbeau curenții apei și ce discret cântau, din adânc, moleculele de aur din toartă! Țineți-o. E a voastră. Și acum, frumoșii mei cavaleri, vă spun „la revedere”. Trebuie să plec. Am niște treburi, (și, înotând ușor, se apropie de dig și le dă amfora).

(Ion 2 o ia și dansează fericit pe dig, cu amfora în brațe, în vreme ce ZoEntBi nu dă nici o atenție darului și, ceva mai îndrăzneț, se apropie de apă, neluându-și ochii de la U 14, care stă la vreun metru distanță, în poziție verticală, acoperită de ape până la gât.)

Ion 1: (precipitat, îngrijorat) Unde pleci? Ce fel de treburi te cheamă în larg?
Mica sirenă: Mărunte, deocamdată. Și obișnuite. Dintre acelea pe care le executau încă din vechime așa-zisele mele surori, (misterios) Trebuie să veghez cârdurile de Mugil chefalus. (râde) Sunt atât de prostuți și lacomi chefalii… La vremea asta caldă, intră orbește din mare în lacurile sălcii, în Razelm, Siutghiol, Sinoe și nu țin seama de noii curenți creați de asistenții lui Aladin, nici de digul cel nou… Trebuie de aceea să-i mân eu însumi spre Siutghiol, și apoi, trebuie să am grijă și de meduze. În „supa vie”, în planctonul zonei de cercetări, au pătruns niște substanțe toxice pentru ele. E o urmare a experiențelor abisale din Marea Neagră. Știți că se încearcă să i se redea curenții verticali, care nu mai circulă de la 200 de m în jos. Ei bine, pe porțiuni, s-a reușit. Zona moartă a Mării Negre va fi învinsă. Deocamdată însă, hidrogenul sulfurat pătrunde în anumiți curenți și omoară mai ales meduzele. Înțelegeți…
Ion 2: Mică sirenă, lasă-te de glume. Stai, nu fugi încă!
Ion 1: Spune-ne cine e tatăl tău! Spune-ne dacă o să te mai întâlnim…
Mica sirenă: (începe să se depărteze înotând și spunând) Trebuie să plec. Dar o să caut să ne mai întâlnim, cât de curând. (râde) Îmi puneți niște probleme pe care va trebui neapărat să le rezolv. La revedere… (ecou depărtat) La revedere…

Imediat după dispariția sirenei - adică a lui U. 14 abisal - pe băieți parcă i-a lovit strechea. Țopăiau și cântau, cu amfora de aur în brațe. Apoi s-au îmbarcat la iuțeală în iolă și au întins-o. Începuse să bată și briza. Marea făcea valuri mărunte. Dincoace de dig, o spumă albă, luminoasă, se desena precis la suprafață, mergând în direcția bazinelor noastre. Cineva, ceva înota pe sub unde. Am sărit în sus, am ieșit ca o vijelie din camera ecranelor, am coborât la parter și am alergat bezmetică prin culoarul ce lega bazinele de experimente speciale și Laboratorul acvatic al lui Aladin, de corpul vilei sale. Îmi bătea inima nebunește. Îmi mai rămăsese o licărire de nădejde. Spuma, dâra aceea albă, poate arăta că Sirena se întorsese la locul ei. Ardeam de nerăbdare s-o întreb cum de reușise să iasă din Bazinul ei, apoi din Stațiune, către Dig. Eram atât de zorită s-o descos încât uitasem - pur și simplu uitasem! - c-aș fi putut rămâne în cameră, sus, luând legătura cu bazinul lui U. 14 doar prin telecomandă, și cu ea, prin ecrane. Alergam pe culoar, gâfâind de nădejde și grabă, foarte hotărâtă să am o „explicație" cu Sirena, ba chiar să-i cer și eu o favoare: Să-și șteargă imediat din memoria ei formidabilă scena cu băieții, și toate poveștile cu sirene. Și să nu mă spună lui Aladin. Mi se făcuse frică, din ce în ce mai frică de pozna pe cure-o declanșasem. Nu atât de pozna, cât de Aladin. Dumnezeule, ce-o să spună despre mine? Că l-am trădat? Că l-am… cum se zicea, oare, în cărțile vechi de război?… că l-am… Era un cuvânt care semăna cu „sanda", „pantof"… Sabot! Asta era! *Sabotat*? Puțina, fărâma de speranță ce-mi rămăsese, se spulberă însă în clipa când am pătruns în laboratorul de experiențe al lui Aladin. Fiindcă mica Sirenă, *minunea,* mândria Centrului de Cercetări, Experimentul U. 14 abisal, nu era în bazinul ei, la locul cuvenit. Acolo trona lunganul de Lică (2,14 m de la cap la coadă). Liniștit. Ca și cum acolo era de când lumea locul său. Se prefăcea că doarme. Mă privea însă dintr-o parte, cu ochișorul stâng fix, calm, cu ciocul ușor deschis, atât cât să i se vadă dinții, în poziție de relaxare, dar cu acel „zâmbet" specific delfinilor încântați de ei, după ce-au executat un număr senzațional la circul acvatic.

Am intrat în conversație cu el prin microfonul special, căutând să mă stăpânesc:

— Salve, Lică. (Știam că trebuie să-l iau cu binișorul) A scos ciocul din apă, a fluierat ușor prin event; și s-a sucit ca să mă vadă mai bine. S-ar fi zis că mă privea cu adorație, ca un cățel.

— Sal-v-v-vee! a gungurit cu o voce slabă de copil.

— Lică, avem de vorbit. Ce-ai mai făcut, Lică? am întrebat, cam nerăbdătoare.

Dumnealui s-a așezat politicos în poziție de „lumânare" și și-a mișcat înotătoarele superioare cu multă bucurie.

— Lii-că vrea pier-cip-sici-cirip! mi-a cerșit el, bâțâindu-se drăgălaș în bazin. (I-aș fi dat eu câteva palme, nu piersici - dar trebuia să mă port cu deosebită grijă, ducă doream să-i smulg o informație. Păsărilă al nostru nu-și terminase decât treapta întâia de dresaj - primii trei ani - era încă prostuț, cam recalcitrant și mai ales foarte sensibil la recompense și mângâieri. Dacă-l certai, fugea de tine - ba dispărea și din stațiune, și hoinărea de capul lui ore și zile întregi. Dacă-l hrăneai și-l mângâiai, devenea bine dispus și foarte îndatoritor. Un răsfățat, un interesat fără pereche!)

I-am dat două piersici și două sardele, și apoi am continuat, atentă, să-l descos.

— Lică, unde e Sirena? Sirena, știi tu… fata cu coadă, care locuiește aici în bazinul U.14? Unda vrea să știe unde e Sirena.

— Sii-re-nnnaa…? a cântat nazal monstrulică.

— Da. Sirena.

Lică a făcut vreo trei sărituri suple și înalte. Se gândea. Mă privea drăgăstos. Mi-a fluierat ca un vapor care pleacă. Pe urmă, tam-nesam, a glăsuit cu vocea lui Aladin, ușor caricaturizată.

— Tuu… Sirena, fetița meaa… Un-da… Undada…

— Lică, unde e Sirena? m-am impacientat. Spune, altfel îți vâr în bazin un rechin. Un rechin, auzi?

Lică a fluierat indignat, a pleoscăit supărat, pe urmă s-a vârât într-un colț al bazinului și și-a scărpinat meditativ spinarea de o verigă mare, de care uneori Aladin lega un cablu pentru experiențe.

— Lică, unde e U. 14 abisal? U. 14. Experimentul 14 al lui Aladin. U.

— Aaa…? U-uu? a cântat monstrul.

— Da. U.14.

— Acas. Aici.

Și s-a lăfăit din nou în bazin.

— Nu. Aici, în bazinul 14, în casa lui U.14. este doar Lică. Unde este U?

Dumnealui s-a sucit în bazin, prefăcându-se că se gândește. Mut, surd, nepăsător. Îmi pierdeam răbdarea. Am început să plâng. Nu știu dacă e total adevărat că un delfin este în genere ca și câinele, foarte simțitor la necazurile dresorilor, ale stăpânilor și ale prietenilor săi. Se zice că are un simț special, telepatic, care-l face să ghicească, uneori de la distanță dacă stăpânul său e în primejdie, sau la mare ananghie. Pe Lică personal l-au impresionat se pare suspinele mele. S-a înălțat cu un salt și mi-a silabisit distinct:

— Bi-cip-tte-cirip! Ucip… Un-da-Undada… Sire-naa!…

Și deodată a scos un semnal compus din trei șuierături suprapuse, ca un vapor care părăsește portul.

Mă asurzise. Dar acum înțelesesem. Sirena plecase în larg, departe.

Ca să se facă mai bine înțeles, sau poate din întâmplare, Lică s-a repezit și spre trapa care lega bazinul printr-un alt culoar maritim special, de micul golf ce dădea spre dig. Acolo trapa era, firește, deschisă. Orișicine putea intra și pleca din bazinul lui U.14 cu o simplă manevră. N-aveam idee cum de se întâmplase o neglijență ca asta. Nu mă consideram vinovată. Nici nu eram. Totuși, cine să mă creadă? Aladin, scumpul meu Aladin, o să mă creadă? Cu lacrimile în gât, m-am întors în vilă. Pe drum, m-am agățat de o idee fixă, ca înecatul de un colac Salvamar. Trebuia să acționez repede, înainte de întoarcerea lui Aladin. Și în mare secret. Să nu afle nimeni. Decât cine trebuie. Și anume: Nenea Mihuț, de la Serviciul de pază al Centrului nostru de Cercetări. Am căutat numărul lui de telefon, l-am format, însă n-am dat de căpitanul Mihuț: în biroul lui era doar adjunctul său, locotenentul acela nou, tinerel, vorbăreț și cam nesuferit, care zisese că aș fi meritat o bătaie. Sau o admonestare… Hm… De teamă să nu mă pârască lui Aladin, nu i-am mărturisit de la bun început necazul meu. L-am rugat mult să-l caute pe căpitanul Mihuț și să mă pună în legătură cu el. Chiar la 12 noaptea, am zis la sfârșitul conversației... Dar locotenentul a surâs și a zis că nu e nici o grabă, că tovarășul căpitan o să fie la ora 8 la birou, că m-a convocat și pe mine, și că - oricum - dacă nu telefonam eu, mă suna el, Andrieș, să mă roage să trec neapărat la 8 fără un sfert pe la dânșii, la birou, căci e ceva urgent și nu, nu poate să-mi spună decât mâine. Să nu insist degeaba. E ceva secret. Secret profesional. Și a închis - pac! - lăsându-mă să fierb de curiozitate toată noaptea. Nici n-am dormit. Bănuiam că e în legătură cu întâmplarea ce mă neliniștea și pe mine.

A doua zi dimineața, la șapte și un sfert, m-am și înființat la biroul Serviciului special de pază și informații al Stațiunii noastre. Ghinionul meu, nenea Mihuț nu era acolo. Doar locotenentul Andrieș (uf! mult m-am chinuit în noaptea precedentă să ghicesc ce știe el, ce aflase, ce avea să-mi spună). M-a primit foarte politicos și bine dispus. Avea o cămașă impecabilă, o cravată impecabilă, o pieptănătură impecabilă, și mă enerva la culme cu surâsul lui impecabil, de om care știe să vorbească de la suflet la suflet cu copiii. Adică, pare-se, cu mine. De la ușă m-a luat în primire, pe un ton suspicios, de admirație falsă:

— N-am știut că și dumneata, dragă Unda, faci experiențe asupra delfinilor. Hm. Experiențe admirabile. Deși uneori cam riscante.

— Și, de unde știți de ieri până azi? m-am repezit ca o minge de tenis.

— M-am informat, a surâs Andrieș, suspect de drăguț. Nu e greu. Chiar tovarășul căpitan, care e prieten cu familia dumitale, m-a pus la curent.

— Nenea Mihuț? Când? Și de ce nu mi-a telefonat, chiar dânsul, aseară?

— N-a putut, crede-mă. M-a rugat pe mine să telefonez. Tot așa cum m-a rugat azi-dimineață, la raport, să-ți dau să citești - în secret, în mare secret, crede-mă - un… cum să zic, un mic proces-verbal de-a nostru… informativ, ca să te documentezi. Zicea că te interesează nu numai dresajul delfinilor, ci și literatura. Poate chiar cea detectivă…

Mi se făcuse brusc atât de cald în timp ce locotenentul vorbea, încât aș fi băut toată sticla de borviz de pe biroul lui. N-am golit decât un pahar. Mi l-a servit tot amabilul meu interlocutor. Am întrebat, înțepată:

— Pentru ce m-ați chemat?

— Pentru *asta,* mi-a răspuns Andrieș tăios, și mi-a pus în brațe un dosar albastru, subțirel.

Mi-a indicat cu un gest și un fotoliu, în fața biroului. Ar fi trebuit să-i mulțumesc, oricum, dar, copleșită, m-am făcut mică-mică în fotoliul acela și am deschis dosarul. Avea doar două foi, bătute la mașină. Îmi tremurau în mână.

— Citește-le, m-a încurajat locotenentul, zâmbind.

— Chiar acu, aici?

— E pasionant, te asigur. Poate ne dai un mic ajutor. Sau *îți* dăm noi dumitale un mic ajutor.

De emoție, mă blegisem. Am tăcut și am citit, cu sufletul la gură, fără să rețin fiecare vorbă, dar cam astea:

Proces-verbal-anul 2014-luna august ziua 13 (*treisprezece,* uf, și să mai zici că străbunica nu avea dreptate când pretindea că 13 e cifră cu ghinion!) În biroul… la ora 19 d.a., de față fiind locot. Andrieș Tudor și plut. indescifrabil Ion (cum, tot Ion?) au fost aduși pentru chestionare elevii Popescu D. Ion și Popescu C. Ion din Craiova, școala 136, aflați în vacanță în tabără - pentru antrenament iolă și alte ambarcațiuni în Eforie-Nord, punct, transcris declarațiile lor după banda dialog.

Locot. A: Așadar, băieți, nu puteți să-mi spuneți cine v-a dat această amforă de aur… Mai gândiți-vă. Vedeți că eu vă vreau numai binele.

Popescu 1: Tov. locotenent, ne luați drept hoți?

Popescu 2: Doar noi înșine am venit la dumneavoastră cu această amforă… V-am spus că e găsită în mare… la o milă și ceva de portul vechi… la 4 grade latitudine, sau nu, parcă longitudine estică de…

Popescu 1: Și la 12 țoii de epava „Nausicaa”… Zace în nisip… pe fundul mării. Vă rog să o căutați. E precis acolo… Poale mai sunt și alte antichități pe vas.

Locot. A: Mda… Deci nu vreți să spuneți cine v-a dat amfora?

Popescu 2: Noi v-am adus-o dumneavoastră. De ce ne bănuiți?

Vezi, întâiule, dacă te-am ascultat?
Popescu 1: Noi v-am spune, tovarășe locotenent, dar n-o să credeți.
Locot. A: Ba o să cred, elev Popescu. Păreți niște băieți de treabă. Tu mai ales. Hai, spune…
Popescu 1: Ne-a dat-o… o… sirenă.
Locot. A: O sirenă din Marea Neagră? Și cum așa? O sirenă? Tânără, frumoasă…? Sau antică, de aceeași vârstă cu Nausicaa?
Popescu 1: Tânără, frumoasă, tovarășe locotenent.
Locot. A: Și… de ce v-a dat-o tocmai vouă?
Popescu 1: Nu știm prea bine. A vrut ea, așa…
Popescu 2: La început am crezut că-și bate joc de noi.
Locot. A: Cine de cine își bate joc?
Popescu 2: Sirena, de noi.
Locot. A: Tinere! Mă iei drept un mare naiv?
Popescu 2: Adică… ăăă… sirena… drept să vă spun, era cam suspectă… Părea, sau era o…
Locot. A: Ce anume?
Popescu 2: O fată, tovarășe locotenent. Foarte drăguță, dar părea o fată ca oricare alta…
Popescu 1: Minți! Ai uitat că înota cu 10 km pe oră împotriva curentului dinspre țărm? Și părul ei? Și ochii, care vedeau prin bezna apei? Și… coada? Avea coadă, jur.
Popescu 2: Taci, întâiule. Eu, tovarășe locotenent, totdeauna am crezut că e o fată, puțin cam trăsnită. E drept, campioană de înot, sau cam așa ceva.
Popescu 1: Trăsnită, ea? Îndrăznești s-o spui, după ce ți-a adus și amfora?
Popescu 2: Ei da, ne-a adus amfora tot ca să ne vâre în încurcătură. Vezi doar! A făcut o farsă.
Locot. A: Popescu De Ion! Nu mai tot sufla în urechea lui Popescu, ăăă… Ce Ion. Puneți-vă de acord odată. De la cine aveți amfora?
Popescu 2: Din fundul mării, tovarășe locotenent.
Popescu 1: Ne-a adus-o mica sirenă, tovarășe locotenent, jur.
Locot. A: Băieți, nu luați banda de la început, vă rog, în interesul vostru… Am auzit gluma asta de douăzeci de ori… Renunțați… De ce nu vreți să fiți realiști, să mă ajutați,- să-mi dați un indiciu sigur, concret, salvator?
Popescu 1: V-am spus doar. Puteți să cercetați. Vasul elin „Nausicaa”, distanța o milă și ceva de portul vechi, 4 grade de centrul Rezervației… Nu țin minte precis, dar cam așa ne-a spus…
Popescu 2: A! Mi-am adus aminte încă un lucru esențial: Fata aceea cam… suspectă, ce se costumase în… sirenă, zicea că e

copia nepoatei lui Aladin.
Popescu 1: Dumneavoastră ați auzit de Aladin?
Locot. A: De care Aladin? Cel din „1001 de nopți”?

Nu mai aveam răbdare să continui lectura. Am sărit din fotoliu și m-am uitat în ochii lui Andrieș, imploratoare.

— Dumneata, tovarășe… locotenent, m-am bâlbâit, gata să plâng… dumneavoastră știți cine e Aladin, nu-i așa? Știți?

Cu un calm impecabil, mi-a întins batista lui impecabilă:

— Sigur că știu, dragă Unda. Așa i se spune celebrului dumitale bunic. În secret, firește. În familie.

— Da, am afirmat. Băieții sunt nevinovați. Ei nici n-au habar cine e Aladin. Doar eu îi spun astfel… Aladin…

Mi s-au umplut ochii de lacrimi. Am bâlbâit mai departe, simțind că-mi pierd orice prestanță:

— Ce-o să zică Aladin? Vă rog, să nu mă spuneți lui Aladin… N-am vrut… Lică a deschis trapele… Nu eu… Sirena…

Și deodată am început să plâng ca o fetiță fără minte.

Trebuie să recunosc că locotenentul Andrieș avea răbdare. A așteptat până ce m-am calmat și mi-am suflat nasul în batista lui, apoi mi-a zâmbit.

— Așadar, Sirena e de vină… cu amfora aceea… Numai ea.

— Da, am piuit, prinzând puțin curaj. Ce credeați?

În clipa următoare, unul din televideofoanele din biroul lui Andrieș a emis un semnal de apel. Locotenentul a deschis imediat aparatul și pe ecran s-a ivit capul grav și chel al unui academician din Constanța, pe care-l văzusem de multe ori împreună cu Aladin.

— M-ați chemat aseară, tovarășe Andrieș. Nu eram acasă… Aveți vreo problemă?

Locotenentul și-a potrivit frumoasa lui cravată și și-a dres vocea:

— Hm. Am onoarea să vă salut, tovarășe academician. V-am deranjat pentru o mică precizare… Scafandrii muzeului dumneavoastră au reperat cumva, de curând, să zicem zilele astea, vreo corabie antică la o milă și ceva de portul vechi? În zona pe care o numeați „recuperabilă”?

— Nu. Am întrerupt pentru vreo săptămână acțiunile de cercetare a zonei aceleia. Avem un plan comun cu profesorul… De ce mă întrebați de corăbii antice? M-ați făcut foarte curios!

Părea într-adevăr că plesnește de curiozitate. Îndărătul ochelarilor cu ramă neagră, micii lui ochi albaștri se deschiseseră o clipă ca niște *nove*. Mari. Strălucitori. Și amuzați. Mă văzuse și pe mine prin biroul lui Andrieș și imediat îmi zâmbi complice.

— Hello, Unda. Ce mai face vrăjitorul nostru?

Locotenentul tuși și-mi făcu semn să tac.

— Tovarășe academician… v-aș ruga să-mi precizați… Ce duceau corăbiile acelea grecești, în mod obișnuit? Vin, grâu, ulei…?

— Sigur.

— În amfore? De lut? De bronz? Desigur… mulțumesc. Le-am văzut mai demult, în colecție, la muzeul dumneavoastră… Splendide amfore… Dar ați auzit de vreo corabie care să aducă în Tomis sau Callatis vase de aur… vreo amforă… ăăă… *de aur,* înțelegeți dumneavoastră…

Academicianul râdea:

— Am auzit, dar din păcate n-am descoperit recent nici una. Mi s-a promis ajutor… Un detector special… Deocamdată, n-avem. Nici fonduri suplimentare, nici… vedetă rapidă cu detector special. Dar mi s-a promis. Mai aștept vreo săptămână… Dacă aflați dumneavoastră ceva în acest sens, v-aș ruga să-mi dați și inie de veste.

— O să vă ținem la curent. Vă mulțumesc.

Și, salutând foarte politicos, Andrieș închise aparatul. Apoi formă un număr la un telefon fără ecran (un interior de-al lor, de la Centrul de pază, desigur), fluieră câteva note cu gândul aiurea, părând că uitase de mine și spuse, foarte bine dispus, când obținu legătura:

— Alo, Dumitrache? Eu sunt, Andrieș. Te rog trimite urgent, urgent repet, doi scafandri de-ai tăi, cu o mică vedetă rapidă… Și cu tot echipamentul… Cu radar, detector abisal… Unde? Ai răbdare că-ți spun. Așadar cu *de-tec-tor.* La o milă și ceva de portul vechi, la 4 grade de… de… dig… Nu știu bine datele tehnice, longitudine, latitudine… vă descurcați voi. Sper că latitudine estică e corect spus… Căutați bine. E vorba de aur. Da. Ai auzit bine. Aur. O navă veche încărcată cu amfore, poate și de aur. Eșuată pe fundul mării… Da… Grecească, antică - și niște vase… amfore… Dacă veți găsi ceva mă sunați imediat. S-a înțeles? Mulțumesc!

— Au să găsească epava, nu?

— Dacă o fi îngropată în nisip o epavă cu numele de „Nausicaa", o s-o găsească… Dacă nu, înseamnă că băieții m-au mințit.

— N-au mințit, tovarășe locotenent, m-am grăbit eu să-l asigur. Sirena le-a dat amfora. Am văzut chiar eu. Am banda.

— Sirena? S-a prefăcut mirat Andrieș. Ce fel de Sirenă? Există vreo Sirenă? De-adevăratelea?

Prea mă credea o fetiță fără minte, oricâte încurcături făcusem. Eram însă atât de agitată și nenorocită că am turuit, simțind că mă voi face iremediabil de râs și voi izbucni în lacrimi.

— Sirena, Experimentul U. 14. abisal, există după cum ești informat și dumneata. Nenorocirea e că acum înoată în larg. Și băieții, Popescu întâiul și Popescu al doilea au văzut-o, i-au vorbit de-adevăratelea. Poate că ei vor păstra oarecum secretul până mâine-poimâine… dar închipuiți-vă, tovarășe Andrieș, ce nenorocire va fi dacă și alții… din

întâmplare… dacă niște marinari sau niște cetățeni… sau alții… străini de noi, înțelegi… vor vedea pe Sirenă, dacă îi vor vorbi… azi, azi, când existența Sirenei e încă, *oficial,* ținută secret de Centrul nostru de Cercetări maritime… Ce-o să zică lumea… Și Aladin, mai ales… Și, vă rog să mă credeți, nu e vina mea, ci a lui Lică, delfinul… O să vă explic mai târziu. Deocamdată, vă rog să mă ajutați s-o găsesc… Și vă rog să nu-i spuneți încă nimic lui Alad… adică bunicului meu! Vă rog mult…

M-a privit sever, cu o gravitate care m-a umilit dar mi-a dat și puțină speranță.

— Asta încerc și eu să fac. Vreau să te ajut. O vom căuta pe Sirenă. De fapt, o căutăm de vreo douăzeci de ore în cel mai strict secret. Sper s-o găsim și s-o închidem la loc în laboratorul tovarășului profesor, al bunicului dumneavoastră, până la data ce a fost fixată de dânsul pentru întâlnirea ei cu publicul și cu presa. Nu știu în ce măsură vom reuși. Dar încercăm. Tovarășul căpitan Mihuț o caută și el. Poate ai idee cum s-o găsim? O idee demnă de modelul Sirenei lui Aladin?

Îmi ștergeam nasul de zor în batista lui Andrieș, îmi devenise oarecum simpatic, suspinam și mă gândeam că i-am făcut de la început o impresie *oribilă*…

— Nu știu, m-am smiorcăit mai departe, umilită, distrusă. N-am nici o idee. Nu sunt bună de… model… Sirena lui Aladin e de un milion de ori mai deșteaptă decât mine. Mi-e capul gol… (Era să zic… mai gol decât al lui Lică…)

Dar exact în secunda când rosteam cu sinceritate mica mea scuză autocritică, mi-a fulgerat, luminoasă, o idee salvatoare: *Lică.* El ar putea fi salvarea noastră. Dac-ar binevoi să ne ajute. S-o caute pe mica Sirenă. Să înoate, să alerge după ea… să se scufunde, să-i ia urmele, s-o caute, oriunde, pe sub unde, în apă, în mare, în lacuri… *lacuri*… Dar, vai, ce proastă sunt! Ba nu, tot e ceva de capul meu! *Evrika,* strigase cândva celebrul Arhimede și dacă el strigase, îmi puteam permite și eu să repet: *Evrika*!

— Am găsit! Știu, știu unde o vom găsi pe Sirenă!

De bucurie, am sărit din fotoliu, am făcut o piruetă de vals, am râs, iar am făcut o piruetă… Da, Andrieș putea crede orice, că sunt nebună, o fată într-o ureche… mi-mi păsa, *descoperisem sigur o urmă*, aveam dovezi, ideea salvatoare mă fulgerase…

— Evrika, am strigat veselă. Am găsit! Am găsit!

Dacă, în loc de Andrieș, l-aș fi avut înaintea mea pe nenea Mihuț, l-aș fi luat imediat la dans, de bucurie, m-aș fi învârtit cu el prin cameră - un-doi-trei, un-doi-trei, pe vârfuri, pas de vals, vals clasic sau boston, totuna, el m-ar fi înțeles imediat… în vreme ce hotărât, locotenentul acesta impecabil mă intimida.

Stătea calm la biroul lui, zâmbind amabil, ireproșabil, de parcă nu

observase că-mi pierdusem aparent mințile. De bucurie, hmm… trebuia *să-mi explic* bucuria…

— Mi-a venit o idee! am suflat, încercând să-mi temperez nerăbdarea. Am putea să trimitem în căutarea Sirenei pe *Lică*, sau chiar pe un alt delfin de-al nostru, unul mai matur, mai evoluat, mai expert în recunoașteri și urmăriri submersibile…

— Și unde dorești să-l trimitem? La Istanbul? Sau în ce port al Mării Negre?

Mă lua subțirel. M-am făcut că nu înțeleg. Avea dreptate să mă ironizeze.

— Tovarășe locotenent, mi-am amintit, știu unde poate fi Sirena, am probe, am acasă o înregistrare, o casetă-spion…

Și i-am explicat că, întocmai cum mărturisise băieților la despărțire, Sirena îndeplinise desigur niște îndatoriri precise, un itinerariu și un program precis, pe care îl începuse ceva mai devreme decât dorise Aladin. Dacă se va ține exact de programul său, ca orice robot minunat, născocit de Aladin, U. 14 abisal, adică mica noastră Sirenă, trebuia să poarte de grijă la ora asta fie meduzelor din zona marină poluată, fie puietului de Mugil chefalus care intră orbește în lacurile sălcii… Razelm, Siutghiol, Sinoe. Acolo trebuie s-o căutăm.

Aveam dovezi. Am fost convingătoare. Andrieș s-a ridicat de la birou, m-a privit grav, a zâmbit absent, s-a dus cu pași siguri spre ușă, a deschis-o și a strigat:

— Vasile! Adu-i pe băieți la mine. Repede!

— Ar fi bine să nu le spunem băieților tot adevărul.

— Ba nu, dragă Unda, ar fi bine să le spui adevărul, sau orice dorești, numai să-i convingi să păstreze, deocamdată, secretul lui U. 14 abisal. Dacă n-o să reușești să-i convingi să nu împrăștie zvonul despre Sirenă, voi fi silit să-i țin aci, la mine, până mâine, când va avea loc, oficial, întâlnirea profesorului Aladin cu presa și publicul. E bine? Eu o să lipsesc vreo jumătate de oră. Sunt obligat să plec. Până mă întorc, te rog să fii drăguță cu băieții și să vă puneți de acord asupra secretului. Pe Sirenă o vom găsi, îți făgăduiesc. Vom stabili peste jumătate de oră dacă o vom căuta cu Lică sau cu un alt detector.

Am dat din cap, fericită. Îmi veni inima la loc. Și, să vă spun drept, muream de curiozitate să-i cunosc pe băieți. Eram vinovată oarecum față de ei, fiindcă-i „spionasem” dar le eram și recunoscătoare. Dacă nu ar fi fost ei, dacă Sirena, odată hoinară prin apă, ar fi întâlnit în calea ei, din întâmplare, alți oameni, și nu pe cei doi Ion, cine știe ce-ar fi spus, ce s-ar fi petrecut… Oricum, eu n-aș fi avut *dovada*, înregistrarea din casetă… Și n-am mai fi știut unde s-o căutăm…

Chibzuind astfel, cu ochii pe fereastră (se vedea de acolo marea înspumată), aproape n-am auzit pașii băieților pe culoar, ci doar ușa deschizându-se brusc și vocile lor.

— Ne-ați chemat?

— Putem pleca?

— Da și nu, zise binevoitor Andrieș. V-am chemat, dar nu puteți pleca, vă rog să-i țineți de urât, vreo jumătate de oră, până mă întorc eu, persoanei de colo, de la geam.

M-am întors. Ion întâiul (l-am cunoscut îndată după glas) m-a privit înmărmurit, cu niște ochi albaștri, cuminți, cu gene de fată, plin de emoție, de parcă l-aș fi strâns de gât.

— Tu… tu… Ai venit după noi?

Ion al doilea, mai scund, mai brun și mai bronzat, dar la fel de surprins, a scos din gât un sunet subțire, pe urmă a turuit pe un ton cam fals, voit ironic și voit îngroșat:

— Tovarășe locotenent… dumneaei este Sirena! Fără coadă… dar *ea.* Jur!

Le-am întins mâna, fără să rostesc o vorbuliță.

Mă studiau pe furiș, circumspecți, intimidați, schimbând priviri mirate între ei și căutând ajutor bărbătesc de la Andrieș.

Am schițat câțiva pași de dans și am făcut și un *knicks* cam teatral în fața celor doi „inculpați". Popescu al doilea se înroșise și râdea, încurajat de zâmbetul lui Andrieș.

— Tovarășe locotenent, dânsa e. Ai văzut, întâiule? E clar. Dansează, are picioare. Nu e Sirenă.

ZoEntBi tăcea și mă privea distrus. M-am supărat de formă, intrând în joc mai mult pentru el:

— Tțț! Ba *sunt* sirenă. Acum mi-am luat însă chipul meu obișnuit… ăăă… de pământeancă… Normal, ca să pot veni la voi, aci. Blocul ăsta e pe uscat, nu-i așa tovarășe locotenent?

Ion întâiul s-a apropiat de mine și mi-a șoptit:

— Minți. Ești o mincinoasă!

Părea trist. Era chiar disperat. Parcă-i furasem amfora de aur sau o jucărie minunată, dăruită de copia mea.

Popescu al doilea mi-a surâs mefistofelic:

— Și… cum de ți-ai lăsat, mică Sirenă, marea ta cu valuri? N-a fost greu să umbli pe uscat? Tovarășe locotenent, vă rog s-o întrebați și dumneavoastră, nu-i e greu să circule, ba chiar să danseze pe două picioare și nu pe două aripioare codale?

— E un adevărat sacrificiu, dar l-am făcut pentru voi, am glumit mai departe. Ca și eroina lui Andersen, despre care probabil ați auzit, am alergat într-un suflet, umblând ca pe cuțite ascuțite. Iată-mă-s. *Am* sosit ca să scap de la carceră ori amendă, sau și de la una și de la alta, un vestit căpitan de flibustieri și un viitor posibil savant… zoolog, entomolog și biolog, mi se pare…

ZoEntBi, în loc să aprecieze declarația mea, se înroși de ciudă (aproape cred că-i venea să plângă):

— De unde ne cunoști? Cine-ți dă voie să-ți bați joc de noi?

Mă stăpâneam într-adevăr eroic să nu pufnesc în râs, văzând mutra lui derutată și dezaprobarea reținută zugrăvită pe figura lui Andrieș.

Ion întâiul se încăpățână să pretindă clarificări imediate:

— Tovarășe locotenent, vă rog să ne explicați dumneavoastră situația aceasta confuză. De unde știe dânsa cu ce vreau să mă ocup eu în viitor. Și… și… de unde ne cunoaște? Că abia acum, aci, ne-am întâlnit.

— Cum? Nu ne-am întâlnit noi trei pe mare, la dig? Acolo erați mai politicoși. V-ați prezentat. ZoEntBi, zis întâiul, și… ăăă… Popescu al doilea.

Îl făcusem K.O. De supărare ZoEntBi își mușca buzele și îmi arunca niște priviri indignate. Căpitanul de flibustieri își venise repede în fire, turuind, în stilul său, „de sus”:

— Vaai… mică Sirenă, ce fericire că nu ți-ai pierdut nici memoria, nici glăsciorul, ci doar aripioarele codale. În caz contrar ne-ai fi lipsit de o mare plăcere: aceea de a te auzi. Și, trebuie să recunoaștem, nu, ZoEntBi? Glasul persoanei aci de față e identic cu cel al Sirenei din valuri. Avem astfel dovada certă că în fața noastră stă acum originalul, nu copia. De ce stă, asta-i problema. Ce dorește de la noi? Amfora? V-am dat-o, adică am dat-o tovarășului Andrieș. Ce mai doriți? De ce mai prelungiți această farsă inutilă? Și ce e cu *Sirena* aceea, copia fetei de față? Copia sau originalul e o farsă?

— Nu e o farsă, deși are aparențele ei, se amestecă Andrieș, ridicându-se din fotoliul său, gata de plecare, cu o servietă sub braț (vârâse acolo și dosarul albastru).

— Dacă nu e farsă, atunci… murmură ZoEntBi, căutând cu ochii la covor, cu multă atenție, de parcă zărise acolo un animal minuscul și demn de studiul sau, răsărit din lujerul unei flori de lână.

Atunci, din nou, tiranic, se auzi apelul unui tvf. de pe biroul locotenentului. El nu răspunse, întrerupse brusc toate comenzile aparatelor, ne zâmbi politicos și se grăbi să iasă din cameră, făcând pe misteriosul.

— Sunt chemat. Mă iertați. Jumătate de oră…

Și poc! ușa în urma lui.

Dar n-a stat jumătate de oră în locul misterios unde fusese convocat - ci vreo zece minute, sau mai puțin, timp în care abia am apucat să-i informez pe băieți cum mă cheamă, cine sunt eu și cine e Aladin și, în sfârșit, cine e Sirena, U.14 abisal.

Andrieș s-a întors, radiind victorios, ne-a făcut semn să tăcem, s-a reinstalat la birou, a format un număr la unul din aparate și - când pe ecran a apărut figura academicianului din Constanța - a dat drumul bombei:

— V-am chemat, după cum v-am făgăduit, să vă comunic că o

echipă de-a noastră de scafandri, a reperat o corabie eșuată pe la începutul erei noastre. O corabie grecească. I se mai poate citi numele „Nausicaa{19}”. Am găsit și câteva amfore din cele pe care le avea în cală.

— Amfore de aur? a țâșnit vocea căpitanului de flibustieri.

— Ați văzut, tovarășe locotenent? s-a luminat la față și ZoEntBi.

Locotenentul ne zâmbea bucuros. Zâmbea îndatoritor și academicianului, ar fi zâmbit telegenic pe toate cele 5 ecrane din biroul lui, chiar lumii întregi, încântat de rezultatul pe care-l trâmbițase.

— Cum? O epavă recuperabilă? Îmi puteți da amănunte? Când? se entuziasmă academicianul la rândul lui.

— Vin personal la dumneavoastră, la muzeu, peste o oră. Am convocat acolo și echipa noastră de arheologi. Vom lua măsuri. Un plan în comun, sper că veți fi foarte mulțumit de exponatele și descoperirile pe care vi le vom pune la dispoziție ceva mai târziu, când le vom clasa.

Grăbit și de data asta, închise ecranul cam brusc și se întoarse spre noi:

— Ei bine, dragii mei, a sosit momentul să mergem cu toții la „palatul” lui Aladin. Trebuie să controlez eu însumi casetele cu înregistrările de la digul T și să obținem sprijinul specialiștilor din Rezervație, pentru a descoperi cât mai iute cu putință în ce ape se scaldă Mica Sirenă dispărută. Ești de acord, Unda?

— De acord… Dar, am șovăit, să nu afle Aladin.

M-a măsurat cu ochii lui cenușii, o clipă, două, fără să-mi răspundă. Mă socotea vinovată, sau se gândea aiurea? Mie, normal, îmi cam pierise buna dispoziție și tot drumul până la vila noastră, în mașina lui Andrieș, n-am mai scos o vorbă. În schimb, băieții deveniseră volubili și-i puneau fel de fel de întrebări despre epavă, despre scafandri și câte amfore au scos aceștia la lumină și dacă aurul poate fi atacat de apa mării, și în cât timp, și cum se explică faptul că prima amforă, cea dăruită de Sirenă, era ca nouă deși trecuseră 2 000 de ani de la scufundarea „Nausicăi” în nisip, și așa mai departe.

Acasă mă aștepta Alibaba. Pe aleea principală. Se plimba, adică luneca ușor și prudent pe rulmenții ascunși în papucii lui orientali, și avea, mai mult ca oricând, bizara înfățișare a unui manechin de carnaval.

De cum am coborât din mașină, s-a postat în fața noastră și a zbârnâit confuz, nazal, pe tonul său graseiat, care exprimă de obicei o maximă îngrijorare (în vreme ce pupilele i se făceau când roșii, când mov (semn de alertă gravă):

— Vă rrog… vă rrog, foaarrte mult… Nu intrați în vilă. Profesorul nu primește pe Nimeni. Strict. Așteptați până poimâine, cincisprezece

- logic - data oficială… Aladin e ocupat. E plecat. E ocupat. Nu vine. Nu primește pe nimeni. Nu. Dixit!

Băieții se uitau uluiți când la Aladin, când la mine, când la Andrieș. Locotenentul părea singurul stăpân pe situație. Și-a aprins o țigară, a suflat fumul înspre Alibaba și m-a invitat:

— Te rog pe dumneata, Unda, să explici situația asta specială.

Alibaba a glăsuit, schimbându-și mereu nuanța ochilor.

— Nu… nu… Un-da… Nuuu… Nu explici Nimic… E secret. Strict. Logic. Nu-ți dau voie să explici nimic.

Și, când nimeni nu se aștepta, se repezi la mine, mă luă în brațe și lunecă rapid, pe schettingurile sale, spre vilă. În prag, bolborosi parola „Sesam patru-trei-doi-unu-stop", ușa automată se deschise, ne strecurarăm iute înăuntru, - sdrrang! - ușa se închise la loc, și mă trezii singură cu Alibaba, în hol.

Mă lăsă din brațe și începu să-și legene turbanul (cu cap cu tot, firește), înainte și înapoi. Știam. Era îngrijorat la culme.

— Un-da, Unda… Ce-ai făcut? U.14 s-a defectat. U.14 se comportă ilogic. Ce-o să zică Aladin?

Auzindu-l, îmi pieri din nou tot curajul. Pe urmă, am sesizat o nuanță gramaticală - un *prezent* plin de speranță - în limbajul strict-logic al robotului nostru.

— Nu se „comportă" logic? am întrebat, cu sufletul la gură. Ce vrei să insinuezi?

— Ce auzi, hârâi Alibaba, patinând „nervos" pe culoar, înainte și înapoi. U.14 se comportă ciudat. Nedresat. Parcă-i un delfin-copil! Râde mereu, în triluri. Cântă păsărește, în loc să vorbească logic. Și dansează rock, pe aripioara ei dorsală.

Mi s-a tăiat respirația - pentru tot șirul de verbe LA PREZENT. Nu cumva?… Da, da, asta trebuie să fie!

— Evrika! am strigat. U.14 ESTE la ea în Bazin? Răspunde, Ali. E logic. Strict. E acasă? La noi în Bazin?

Alibaba s-a oprit în fața mea, m-a privit verde și a hârâit, vesel:

— Unda, ce ai? Unde se fie? U.14 e acasă. În Bazinul ei.

M-am repezit ca o furtună pe scări în sus, în Camera Ecranelor (Alibaba a urcat și el, după mine, ceva mai încetișor, pe banda lui specială). Am deschis legătura cu Bazinul 14 de experiențe.

Spre bucuria mea, acolo, am văzut-o pe Mica Sirenă. Dansa. Dar nu singură! Ci cu Lică, delfinul nostru imprevizibil! Imediat am cuplat hidrofoanele.

— U.14, am strigat, emoționată. Ce faci?

— Nu veezi? a gurluit vesel răsfățatul nostru odontoceu. Dansează cu Liică… Un-doi… Un-da… Sirenaa meaa… dansează. Am învățat-o rock. E-te! Unda, adu-mi piersici sau un pe-cip-pe-cip-ne-cirip! Bitte, merit, zăuu, bi-cip, tte-cirip!

— Lică, am șoptit, impresionată. TU ai adus-o pe Mica Sirenă?

— Duus-o! făcu Lică și strigă, îndată: Bravo, Lică!

— Nu-u-u!, nu-l credeți… se alintă Mica Sirenă, la rândul ei, întrerupându-și dansul. Nu vorbea normal, ci „cânta", ca într-o operetă. Eu l-am duus și aduus! Sunt o… o Sirenă, o făptură trans-științifică, o ființă acvafantastică… un fel de zeiță sau nereidă… o Si-i-i-renă fără trenă… Oceanidă… trăiesc În abisul albastru ca într-un nou astru… Aici… eu, lucidă… veghez, notez, mă-mbăiez, din amiezi până-n nămiezi… creez și recreez, cu miez și crez… un abis albastru… transparent, ca un alabastru, Unda, draga mea… geamăna mea… micuță terestră stea…

Pe urmă, brusc, încetă să cânte și mă informă cu glas neutru.

— Mi-am îndeplinit azi toate îndatoririle mele științifice. Creatorul meu va fi - sper - foarte mulțumit.

În privința asta nu-i împărtășeam deloc speranța. Eram chiar foarte îngrijorată. Nu știam ce să spun și ce să fac. Lică se bâțâia în bazin, plesnea cu coada în apă și cerșea, pe păsărește, piersici. U.14 mă PRIVEA calmă, fascinant, *cu ochii mei*, albaștri și mirați (parese nevinovați). Am început să mă smiorcăi. Mi-era teamă de Aladin, pe cuvântul meu.

— Unda, de ce plângi? s-a minunat U.14.

— Aaa! De ce? Ce e? Ce s-a-ntâmplaaaat? a cântat Lică, contemplându-mă tandru, dintr-o parte, cu un ochi galeș.

— Un-da, fetița mea, nu mai plânge, a hârâit binevoitor Alibaba și mi-a întins o batistă de hârtie.

— Nu știu ce să mă faac, am hohotit eu, sincer disperată. Ce-o să zică Aladin dacă o să afle? Ce mă faac? Ce să fac? Hî, hî…

Lică suspină, se scărpină cu aripioara pe piept și oftă:

— De ce, ah, de ce? De ce plângee-e?

— Nu cumva plângi din pricina mea? se interesă mișcată Mica Sirenă.

— Logic, din pricina ta, articulă Alibaba. U.14 abisal e cauza. Strict.

— Eu? se miră geamăna mea din Bazinul 14.

Am dat din cap și mi-am suflat energic nasul. Vădit necăjit, Lică s-a lungit pe fundul bazinului. Sirena a sărit din unde, s-a urcat pe o mică trambulină, și-a lăsat pletele să-i curgă pe trup și a susurat, meditativă:

— Să fiu eu oare de vină în povestea asta?

Alibaba o ținea morțiș, aberant:

— E logic. E strict. U.14 e vinovata. Unda, și ea. Lică, și el. Eu, nu. Basmele sunt cele mai vinovate. Strict. Basmele sunt basne.

— Începuse atât de frumos… și o să se sfârșească prost, să vezi, Alibaba, am murmurat, abătută.

U.14 avea mult mai mult bun-simț decât îmi imaginasem. Tot ea,

sărăcuța, m-a salvat din această mare aiureală. A suspinat, apoi a râs, copilărește:

— Unda, surioara mea, copia mea geamănă-genuină… Nu te întrista. Spune-mi degrabă. Basmele și poveștile se sfârșesc totdeauna cu bine, nu-i așa? Nu produc lacrimi și suspine, ci zâmbet și bucurie, nu?

— Da… Când sunt frumoase… adică… aproape toate cele frumoase se sfârșesc cu… (am oftat) cu *happy-end!*

Sirena a făcut o tumbă în aer, două în apă, apoi s-a urcat din nou pe trambulină, a reînceput să danseze în coadă de pește, și să cânte… Sfinte Sisoie!… vă jur, ca o mică smintită!…

— O, là, là… am găsit! Evrika! Am găsit!… Unda, draga mea, e simplu. Am găsiiit!… logic, strict, e cel mai bun sfârșit al Poveștii poveștilor mele!

Am făcut ochii mari. Alibaba s-a apropiat și el de microfon.

— U.14, hai explică-te!

Mica Sirenă s-a unduit, grațioasă.

— Am să-mi șterg din memoria-activă *poveștile* acestei Povești cu Sirene… O să le las să-mi susure în auz doar când dorm… În stare de veghe, însă, voi renunța la ele. Din moment ce - logic - mie mi-au pricinuit atâtea confuzii și volute, lui Ion Căpitanul și lui Ion ZoEntBi atâtea încurcături - iar Undei atâtea supărări și lacrimi, renunț de bunăvoie lu Povești, la sensul și limbajul lor clasic, romantic, semantic și atlantic… și mă reprogramez, cum am fost adică fără errată și cam nesărată.

Și, fără alte comentarii, s-a azvârlit în apă și n-a mai mișcat de acolo! (Genială cum era, mă făcuse K.O.!) Alibaba se uita fix și verde.

— Să nu mă spui lui Aladin, i-am șoptit. N-aș vrea să afle!… Poate că Sirena își va menține făgăduiala și nu se va mai ține de alte povești…

— Da, logic, Sirena… adică U.14, da… (a clătinat turbanul Ali). Dar băieții?… Dar locotenentul?

— O să-i rog eu, o să-i implor să nu mă trădeze…

…Și așa a și fost. Nici băieții, nici Andrieș nu m-au pârât lui Aladin. La 15 august experiența s-a desfășurat impecabil, fără încurcături. Dar și fără mine. U.14 s-a „comportat” admirabil, a fost la înălțime, și - desigur - a făcut furori… cu toate că, din unele puncte de vedere, nu mai avea farmecul acela nemaipomenit, de basm… de pe când fusese cu adevărat (și nu numai aparent) o mică și fantastică sirenă…

Aladin n-a aflat până astăzi ce s-a întâmplat. Azi, când dictez prin dictafon la mașina mea de scris - tip Alfa-pionier - mă gândesc să-i spun și lui, într-o zi… Dar până atunci vă rog, vă conjur, dragi auditori, să nu mă trădați! Să nu afle Aladin! Nu încă… O să-i spun eu singură, o dată… într-o zi, când o să-l găsesc foarte bine dispus… mai

târziu, poate chiar mult mai târziu, când voi fi mare… când voi ști să „fac” și eu o Mică Sirenă ca el…

OCEANUL CU TRILURI

Așteptau, încordați la maximum, întâlnirea cu ființele care populau, se pare în întregime, acel sistem solar îndepărtat de Centrul Galaxiei.

Pe drum captaseră întâmplător niște emisiuni sonore, venite dintr-acolo. Automatele de tradus le „digerară” și le retranspuseră în undele armonice cu frecvențe foarte înalte, cu care erau ei obișnuiți, iar biologul navei, neavând ce face, se distră învățând vreo câteva mii de cuvinte, pentru a le folosi, „diplomatic”, zicea el, la ceremonia întâlnirii astrale, prin „viu grai” și nu prin intermediul translatorilor mecanici.

La câtva timp după asta, intrară pe neașteptate în zona unor radiații necunoscute și multe dintre aparatele ultrasensibile de bord și de lucru se defectară. Nu și-ar fi putut corecta traiectoria, dacă n-ar fi primit mai apoi, direct din Cosmos, un mesaj precis, de data asta transmis în codul lor interplanetar. Conținea o sumă de informații tehnice despre sistemul solar cel mai apropiat (tocmai cel spre care doreau ei să se îndrepte), precum și coordonatele unei stații interplanetare cu escală obligatorie, și indicația să aștepte *acolo*, neapărat.

Se opriseră de aceea la periferia sistemului solar, deasupra micului satelit semnalat, care gravita laolaltă cu alți cincisprezece, în jurul unei stranii și uriașe planete. Planeta cea mare era întunecată și înghețată, în schimb micul satelit indicat strălucea albăstrui și vesel, sub un înveliș alcătuit dintr-o masă transparentă, flexibilă și aparent impenetrabilă. Sondajele au arătat apoi că sub calota ciudată, artificială, părea să existe o „stație” și mai ciudată, oceanică, împărțită prin niște *ecluze* în câteva compartimente construite tot din același material protector, transparent.

Așteptau febrili, nemulțumiți de puținele informații pe care le mai puteau primi de la aparate, neștiind ce să facă.

Biologul repetă întrebarea, devenită obsesie pentru toți.

— Dar dacă *ei* ne așteaptă sub calotă, adică *în* apă?

Mai înainte, discutaseră îndelung, în contradictoriu, despre traiul și civilizația acelor ființe, desigur superioare din moment ce cuceriseră propriul lor sistem solar, ba chiar puteau descifra și folosi codul galactic, așa că acum toți erau obosiți și fără chef de vorbă.

— Eu nu mai pot aștepta. Cobor de unul singur, poate găsesc ceva interesant, măcar o explicație logică, decise biologul și-și pregăti complicatul său scafandru individual.

Apoi intră în camera de legătură, comandă roboților să-i deschidă trapa exterioară și-și dirijă saltul. Sări curajos în atmosfera rarefiată. Calota flexibilă nu-l respinse, cum se aștepta el, ci-l învălui într-un fel de bulă lichidă, sorbindu-l apoi spre interior. De aci se pomeni imobilizat într-una din ecluze, la început goală, dar care se umplu treptat cu apă.

Când apa ajunse până sus, peretele transparent lunecă sau cedă presiunii, și el crezu că se află deodată pe fundul „oceanului". Dar nu era decât într-un rezervor marin artificial, nu tocmai foarte adânc. Mașinal, își verifică aparatele. Legătura cu ai săi fusese întreruptă.

Biologul fluieră, neplăcut impresionat, apoi își reveni din surpriză și-și conectă toate aparatele din interiorul scafandrului, ca să cerceteze metodic ce e în jurul său. Îndată ce-și stabili vizibilitatea, zări în apa verde-intensă, un peisaj straniu. Niște antene-franjuri, fosforescente, se legănau nu departe de el; mai încolo pluteau niște sfere uriașe, trandafirii, pe care nu știa dacă să le treacă în regnul animal sau al plantelor inferioare; alte mii de *vietăți* strălucitoare, de culori și de forme fantastice, luminescente, pendulau și pluteau în jurul lui, dispărând brusc în întuneric, când îl atingeau. Casca lui auditivă era reglată pentru frecvențe joase, adică pentru a comunica în scara sonoră presupusă proprie acelor ființe superioare, care-l țineau acum prizonier în lumea aceasta necunoscută. Totuși, cu toate că aparatul nu se defectase, biologul nu auzea nimic. O tăcere plină de surprize continua să-l învăluie.

Între timp, înainta prin apă, surescitat și atent, speriind vietățile cu forme ciudate pe care le întâlnea.

„Aceste făpturi, așadar mă aud sau mă văd", își spuse și deodată îi trecu prin minte că *ele* ar putea auzi ca și el, prin ultrasunete. Imediat își modifică transformatorul din cască, aducându-l la registrul său normal, și dintr-o dată *Oceanul* necunoscut se umplu de sunete, de șoapte și de șuierături, precum și de niște vibrații foarte mângâioase, părând parcă triluri. Pe planeta de unde venea el, asemenea semnale dulci erau emise de niște insecte care erau cultivate special pentru cântecele lor.

„Greieri", îi veni în memorie un cuvânt nou învățat. Triluri de

greieri, poate. Greieri de ocean sau privighetori. Nu, privighetorile sunt niște păsări, pare-se, după cum stabilea dicționarul său galactic. Oricum, glasurile păreau inofensive și foarte muzicale. Dar șuieratul acesta ce-o fi? Ah, ce tare e, ce grav: Frisonă. Îți dinți nervii zgâriați. Cine l-o fi scos? Un animal, un aparat?

N-avu timp să verifice, că se și pomeni în fața lui cu un corp elastic, masiv, de formă trapezoidală. Un monstru marin, cu două înotătoare laterale și o coadă puternică.

Animalul avea doi ochi simpli, nu compuși, cum se aștepta el. Erau înfundați, mititei și lucioși. Capul se termina cu un cioc lung, lung și înspăimântător, plin cu dinți.

Sigur, fără nici o îndoială, monstrul scotea sunetele acelea muzicale, dulci de tot, un fel de gungurit de păsări, și de vibrări de instrument muzical laolaltă. Dar tot de la el pornise desigur și șuieratul distonant, enervant, fiindcă tonurile se repetară, făcându-l din nou să se-nfioare.

„Aha, gândi biologul, dezamăgit, reglându-și îndată casca pentru registre sonore foarte variate, așadar așa arată *greierele* sau *privighetoarea* planetei albăstrii. Ce fel de vietate, însă, ești dumneata, superioară sau…”

Monstrul stătea înaintea lui, liniștit, fără intenții dușmănoase, și ciripea în continuare solfegii de ultrasunete. O clipă, exploratorul crezu că visează, dar nu, era perfect adevărat. Semnalele foarte repezi, ininteligibile la început, deveniră pe încetul cuvinte din limba acelui sistem solar, dar cuvinte cântate într-un mod foarte nazal și caraghios, prin ultrasunete.

Biologul râse fără vrere, și monstrul inofensiv îi imită imediat râsul, gargarisindu-l însă în niște cascade proprii, cu efecte surprinzătoare.

Ia să-i vorbesc pe limba lui, își zise astronautul, foarte mirat și incitat. Se strădui apoi să articuleze prin aparatul special de vorbit, destul de greu, dar limpede:

— Ce fel de sursă sonoră ești?

— Nurrsă sonorrră, graseie dihania, spărgându-i parcă biologului pâlnia auditivă.

Apoi îndată monstrul făcu un lucru uimitor: căscă gura sau ciocul și gâlgâi ceva neînțeles, rămânând așa, cu dinții la vezeală.

— Ce faci? întrebă și mai uimit biologul.

— Râd, nu auzi? gunguri namila.

— De ce râzi?

— Mă bucur, mă bucur foooarrrte mult!

— De ce?

Monstrul chițăi și cântă ceva neînțeles, pe un timbru grav. Pe urmă spuse, pe un ton foarte dulce:

— Zeii s-au întors… Oho, ce bucurie, zeii s-au întors!

Exploratorul extraterestru nu-și amintea însă ce înseamnă „zeii” -

poate nici nu figura acest cuvânt în glosarul lui galactic.

În orice caz, până să se gândească în ce încrengătură să-l claseze pe simpaticul cântăreț acvatic, se trezi luat pe sus și azvârlit din apă, în aer. Câtva timp circulă așa, ca o scrumbie zvârlită de ici-colo, între niște mase plastice rotunde, care se dovediră a fi chiar capete de monștri, aidoma cu cel ce conversase cu el și ivite ca din senin în preajma lor. Prin cască, se auzeau urlând, zumzăind și chițăind niște voci când pițigăiate, când foarte joase. Le identifică - anevoie - conținutul, uimindu-se de ce spuneau, nemaiînțelegând nimic.

— Prinde-l, Jo! Hop - là!

— Prinde-l tu! Zeii sunt aci.

— Vezi să nu-l scapi de pe nas! Bravo! Hai, Jo!

— Ține-l bine. E prea ușurel, vezi să nu se înece!

— Heei, tu, hai, sus!

Amețit, biologul rezistă un timp, apoi leșină.

Se trezi într-o sferă trandafirie, un fel de adăpost al monștrilor, culcat pe înotătoarea elastică și pare-se tandră a unei astfel de vietăți. În jurul lui începură iar șoaptele și vibrațiile acelea foarte mângâioase. Apoi auzi clar, în acea limbă străină, dar toarsă straniu prin registrul de ultrasunete al monștrilor marini:

— Nu e zeul nostru. E un zeu mic.

— Pe Jupiter, e un zeu mic, de douăzeci de ori mai mic decât zeul nostru! Nu-i faceți nici un rău. E totuși un zeu.

— E un crevete mai măricel, zău, un cree-veetee… zicea alt glas scârțâitor. Și miroase a doctorie.

Biologul avea idee oarecum ce e un crevete („fosilă vie marină de pe Terra”, zicea parcă dicționarul biogalactic.) Presupuse imediat că *zeii* trebuie să fie locuitorii sistemului solar, iar monștrii aceștia marini niște animale îmblânzite care știau să vorbească.

Nefiind totuși perfect edificat, riscă o întrebare, articulând distinct, ca să fie bine înțeles:

— Voi sunteți roboți? Mașini? Greieri? Privighetori? Animale?

— Suntem prietenii vechi ai zeilor, gânguri careva dintre namile.

Apoi alt monstru râse limpede, exact cu râsul astronautului de acum câteva clipe, și cântă nazal:

— Suntem Pe-Ve-Zeii. Prietenii vechi ai zeilor. Pevezei, pevezei, pee-vee-zeeii! Pevezengheeeii!

Și, satisfăcut de solfegiul său, la urmă cântărețul sughiță, gurlui și miorlăi de câteva ori.

— Astâmpără-te!! Se auzi imediat o poruncă. Altfel te trimit în bazinul sărat!

Se făcu o clipă tăcere. Biologul își încordă puterile și zise din nou:

— Ascultați, *Pevezei,* prieteni veseli ai zeilor, duceți-mă la zeii voștri. Sunt un zeu din altă planetă. Am venit în zbor aici. Vreau să

vorbesc cu zeii voștri.

— Bine, am înțeles, grăi subțire de tot o voce. Ține-te de aripa mea, să mergem la T.V.F.

— Ce e aceea T.V.F.?

— Televideofon. Foooon!

— Să mergem, spuse biologul ceva mai liniștit.

Unul dintre monștri îl luă atunci pe spinare și-l purtă iute, prin câteva bazine, manevrând încărcarea ecluzelor cu precizie. La sfârșit îl depuse în interiorul unei sfere albe, cu pereții străbătuți de canale regulate, cenușii.

Gâfâind și sforăind greu, animalul cântător împinse cu capul o altă trapă. Prin canalele cenușii se aprinse atunci o lumină albă, strălucitoare. În câteva clipe, sfera deveni luminiscentă. Și pereții ei se umplură de făpturi stranii, de douăzeci de ori mai mari decât astronautul din bazin, destul de asemănătoare cu el la cap, numai că aveau doi ochi *simpli,* nu compuși, și un cioc cărnos, și dedesubtul ciocului o tăietură transversală, care se mișca parcă mereu. Și aveau *două mâini și două picioare,* da, *numai două picioare!*

În sferă dudui un șuierat, care-l paraliză o clipă pe biolog - apoi se auzi un freamăt.

— Zeii sunt acolo! Fii cuminte, micuțule, ei te văd, te aud, șopti alintoasă dihania. Și apoi urmă tare: O, zei ai delfinilor, priviți ce zeu mic am descoperit în bazinul patru…

— Priviți-l ce mic, hi, hi, hi, ce mic e, ce nostim e!... ai zice un creevee… șșșt! Dar e zeu ca și voi, nu-i așa? E zeu și el?

Făpturile stranii îl priveau pe explorator fix, în tăcere. Deodată se ridicară. Păreau acum încă o dată mai înalte. O voce adâncă, puternică, articulă apoi distinct în limba galactică:

— Fiți bine-veniți printre pământeni, dragi prieteni. Nu vă așteptam pe voi, ci pe niște semeni de-ai noștri, plecați de mult într-o călătorie îndepărtată. Pentru ei am construit pe micul satelit artificial de hidrocercetări al planetei Jupiter, un far cu semnal automat. Nu vă îngrijorați. Vom veni să vă luăm. Vom veni îndată. Până atunci, Jo, ai grijă de micul zeu. Ai grijă, Jo, înțelegi, Jo? Ai grijă de el până venim noi.

Delfinul râse cristalin, șuieră bucuros, apoi cântă gros, prelung:

— Da, înțeleg, în-țe-leeg… Și mă supun… dar… dar să mă scarpine ca voi, pe spinare. Pe spii-naarrreee!

NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ

ROGOZ GEORGINA VIORICA (numele la naștere: GEORGINA VIORICA HUBER), n. 5 aprilie 1927, Timișoara.

Prozatoare, autoare de piese pentru teatrul de păpuși.

Fiica lui George Huber, economist, și al Stelianei (n. Ionescu).

Soția prozatorului Adrian Rogoz.

Liceul absolvit la București (1946); urmează, în același oraș, Facultatea de Filologie (1946-1950). După absolvire, asistent și lector universitar (1950-1957), metodistă la Casa Centrală a Creației Populare din capitală (1963-1966). În 1985 se stabilește în Germania, la Bad Nauheim.

Încă din timpul liceului, la 15 ani, debutează cu un volum de *Schițe* (1943), prefață de Cicerone Theodorescu. Se dedică mai întâi literaturii pentru copii, scriind basme, povești și snoave: Vălurea (1953), *Căluțul de foc* (1957), *Ulcicuța cu vrăji* (1957), *De ce nu mai are puricele potcoave de argint* (1958), *Ghil-Thagar* (1959), *Câte-n lună și în soare* (1964) ș.a. Trece apoi la literatura SF (*Strania maladie siderală*, 1963; *Aventură în Gondwana*, 1964 - povestiri publicate în revistă), cultivând o reușită formulă de science-fiction pentru copii (romanul *Eu și Bătrânul Lup de Stele*, 1966, basmele SF din volum *Taina Sfinxului de pe Marte*, 1967), dar și science-fiction propriu-zis (*Anotimpul sirenelor*, 1975; *Să nu afle Aladin*, 1981). Proza de inspirație istorică, exersată mai întâi în volum *Pe Argeș în sus* (1964), urmărește reconstituirea (în registru eroic și tragic) a epocii lui Vlad Țepeș (*Vlad, fiul Dracului*, 1970; *Drăculeștii*, 1977). Rogoz Georgina Viorica a scris și numeroase piese pentru teatrul de păpuși, unele publicate (*Toc Năpârstoc și Tita Fetița*, 1963; *Moșneguțul de zăpadă*, 1965; *Cine va păzi clopoțeii?*, 1967; *Pe cai, pe cai, pe cai!*, 1972; *Porumbița albă sau O fabulă pe dos*, 1973; *Basme în examene*, 1977; *Y. Rogoz Georgina Viorica 7245*, 1979; *O poveste din cronici*, 1980; *Hai să facem o poveste*, 1981; *O întrecere ca-n basme*, 1982), altele doar reprezentate (*N-a fost niciun zmeu de vină*, 1959; *O vacanță în anul 2202*, 1967; *Alelei, voinicii mei!*, 1973; *Nepoții lui Făt-Frumos*, 1981; *La Bufnița Veselă*, 1982), precum și peste 30 de scenarii radiofonice pentru copii și tineret (între anii 1960 și 1983), printre care *Măiastra lumii* (1968), basm-scenariu despre tinerețea lui Brâncuși, difuzat apoi și prin disc Electrecord, și *Meșterul de oglinzi* (1982), despre Emil Gîrleanu. Colaboratoare și la unele manuale școlare.

A prefațat ediții școlare din N. Bălcescu (1953), Gr. Alexandrescu (1954), I. Ghica (1955), B. P. Hașdeu (1956), M. Sadoveanu (1956), C. Negruzzi (1960), C. Bolliac (1961) ș.a. A tradus din Edouard Laboulaye, Anna și Jozsef Meliusz. Rogoz Georgina Viorica a publicat și sub semnăturile Viorica Huber și Viorica Huber-Rogoz. Premiul Asociației Scriitorilor din București pe 1977 (pentru romanul *Drăculeștii*) și pe 1981 (pentru volum de povestiri SF *Să nu afle Aladin*); Premiul Festivalului International al Teatrelor de Păpuși (Zagreb, 1976) pentru piesa *Cine va păzi clopoțeii?*; Premiul celui de al IX-lea Concurs european de literatură pentru copii (Trento, Italia, 1982) pentru volumul *Să nu afle Aladin* (1981).

Inocența, spontaneitatea, zburdălnicia și năstrușnicia vârstei preadolescente, pe care Rogoz Georgina Viorica știe să le facă a suna genuin, necontrafăcut, se află exprimate mai întâi în basmele ei (*Vălurea*, 1953; *Căluțul de foc*, 1957; *Ulcicuța cu vrăji*, 1957; *Ghil-Thagar*, 1959, ș.a.), în povestiri din viața copiilor (*Corabia de pe câmpie*, 1961), în numeroase piese pentru teatrul de păpuși, pentru a trece firesc mai apoi și în romanul SF pentru copii *Eu și Bătrânul Lup de Stele* (1966), și în basmele SF din volumul *Taina Sfinxului de pe Marte* (1967). Ele se vor manieriza însă mai târziu, în culegerea de povestiri SF *Să nu afle Aladin* (1981), din care se remarcă doar *Oceanul cu triluri*, prin prospețimea nealterată a feeriei și nostimadei. De menționat *Povestea lui Xivor* din volumul *Taina Sfinxului de pe Marte* - versiune SF a basmului popular romanesc *Tinerețe fără bătrânețe și viață fără de moarte*.

În science-fiction, piesa de rezistență a scriitoarei rămâne însă mini-romanul *Anotimpul sirenelor* (din volumul omonim, 1975) unde, printr-o abilă inserție în realul imediat (decorul estival al litoralului românesc) a unui motiv SF standard (contactul cu inteligențe extraterestre), rezultă - surprinzător! - o absolut inedită ipostază literară a

„imaculatei concepțiuni” evanghelice, incorporând fără fisură ideea de rezonanță poetică („legea înțelegerii cosmice”) după care *„oricâte calități ar avea o lume în comparație cu alta, nu va exista înțelegere, comunicare deplină, cât timp una n-o va privi pe cealaltă chiar cu ochii acesteia, dinlăuntru deci, printr-un fel de empatie profundă”*. O certă reușită, dar într-un „gen” totalmente diferit, este și romanul istoric *Drăculeștii* (1977), cu o versiune anterioară - *Vlad, fiul Dracului* (1970) - pregătită și aceasta, la rându-i, prin exercițiile de digitație stilistică din volumul de „secvențe istorice” *Pe Argeș în sus* (1964). Îmbinând resursele complementare ale unei temeinice informații documentare și - acolo unde documentul lipsește - ale invenției ficționale în spiritul adevărului istoric, uzând și de o modernă tehnică narativă, contrapunctică, romanele *Vlad, fiul Dracului* și *Drăculeștii* reușesc să contrapună, implicit polemic, frivolei mode occidentale a demonismului și vampirismului lui „Dracula”, un profil complex al domnitorului valah Vlad Țepeș, din care nu lipsesc nici cruzimea, nici machiavelismul, dar nici determinările istorice, nici motivațiile psihologice și nici insondabilul temperamental - ceea ce preschimbă fiorul frivol al atrocității într-un alt fior, mai grav, eroic și tragic.

OPERA:
Schițe, prefață de Cicerone Theodorescu, București, 1943;
Vălurea, București, 1953;
Căluțul de foc, București, 1957;
Ulcicuța cu vrăji, București, 1957;
De ce nu mai are puricele potcoave de argint, București, 1958;
Ghil-Thagar, București, 1959;
Corabia de pe câmpie, București, 1961;
Petrolache Făt Frumos, București, 1962;
Pe Argeș în sus. Secvențe istorice, București, 1964;
Câte-n luna și în soare. București, 1964;
Eu și Bătrânul Lup de Stele, București, 1966;
Taina Sfinxului de pe Marte, București, 1967;
La brat cu ultimul zmeu, București, 1970;
Vlad, fiul Dracului, București, 1970;
Giumbus Măgăruș, București, 1974;
Anotimpul sirenelor, București, 1975;
Drăculeștii, București, 1977;
Să nu afle Aladin, București, 1981.

Traduceri:
Edouard Laboulaye, *Basme*, trad. și pref. de Viorica Huber, București, 1962;
Anna și Jozsef Meliusz, *Nae deșteptul*, trad. de Viorica Huber și Peter Bokor, București, 1961.

versiune eBook [1.0] hy
30 sept 2018

{1} Obiect zburător neidentificat (OZN) este denumirea generică dată corpurilor zburătoare reale sau aparente care nu pot fi identificate drept ceva cunoscut (fenomen natural sau creație omenească), nici după o investigație de specialitate. Termenul a fost introdus în jurul anului 1950. În prezent se folosește termenul de „*Fenomen aerospațial neidentificat*" (*Unidentified Aerospace Phenomena* - UAP), întrucât nu totdeauna e sigur că e un obiect și uneori a fost făcute observații de OZN-uri și pe sol, sub apă, dar și în spațiul cosmic. (n.hy.)
{2} aici cu sensul de „*miraj*".
{3} De la *criptos* = „ascuns", *criptestezie* - adică facultatea unor indivizi de a *vedea* ceea ce e ascuns văzului sau pipăitului normal.
{4} Altdorfer, Albrecht (c. 1480-1538), pictor, gravor și arhitect german. Unul dintre primii peisagiști ai Renașterii. Tablouri mitologice, alegorice și religioase, pline de fantezie și cu un ascuțit simț al redării naturii într-o interpretare poetică („*Bătălia lui Alexandru*").
{5} 1. Tehnică de lucrare a emailului, care constă în turnarea acestuia în mici despărțituri sau compartimente metalice, în funcție de motivul decorativ. 2. Obiect astfel realizat.
{6} Psi = parapsihologie.
{7} Mi-e foame! Ție, nu? (lb. germană).
{8} cristal semiprețios cu o structură chimică variabilă, un silicat complex de aluminiu și bor. În locul atomilor de aluminiu se pot substitui în diverse proporții atomi de sodiu, calciu, magneziu, fier, litiu etc, determinând variații în proprietățile fizice ale cristalului. Turmalina face parte din mineralele cu sistemul de cristalizare trigonal. Culorile turmalinei sunt foarte variate, de la albastru, verde, roșu, roz, brun, până la negru, uneori un cristal putând avea mai multe culori; în secțiune transversală unele cristale apar ca un agat cu linii circulare concentrice de culoare diferită. La turmaline se poate constata frecvent fenomenul de *pleocroism*, adică schimbarea culorii în funcție de direcția de observare. Cel mai frecvent pleocroism este de la albastru la negru.
{9} Cărți care cuprindeau hărți nautice, descrierea porturilor, a coastelor maritime, indicații asupra curenților etc. (și de care se foloseau navigatorii din evul mediu).
{10} Piri Reis (pe numele adevărat *Piri ibn Hadji Mehmet*) (c. 1465-c. 1550), navigator și cartograf turc. Comandant al flotei otomane în Egipt, i se atribuie un manual de navigație în M. Mediterană („*Bahriye*"). Presupus autor la unei hărți devenită celebră în care figurează cele două Americi și Antarctica, despre care el nu avea cunoștință că fuseseră descoperite.
{11} *Archaeopteryx* este cea mai veche fosilă a unei specie de pasăre, găsită vreodată de paleontologi. Aceasta a trăit în Jurasicul târziu, fosilele acesteia fiind găsite cel mai des pe teritoriul de astăzi a Bavariei. *Archaeopteryx*, din cauza trăsăturilor sale atât aviare, cât și reptiliene, poate fi considerată o formă intermediară între cele 2 tipuri.
{12} *Gondwana* a fost un supercontinent care a existat din *Neoproterozoic* (acum 550 de milioane de ani) până în *Carbonifer* (acum 320 de milioane de ani). A fost format prin acumularea mai multor cratoane. În cele din urmă, Gondwana a devenit cea mai mare bucată de crustă continentală din Epoca Paleozoică, acoperind o suprafață de aproximativ 100.000.000 km2. În timpul Carboniferului s-a unit cu Euramerica formând un mai mare mare supercontinent numit *Pangaea*. Gondwana s-a divizat treptat în timpul *Mezozoicului*. Resturile Gondwanei reprezintă aproximativ două treimi din zona continentală de astăzi.
{13} *Glossopteris* - o plantă arhaică adaptată la clime reci
{14} astăzi *Bulevardul Iuliu Maniu* - porțiunea dintre Lujerului și Autogara Militari.
{15} Iele - ființe imaginare, înfățișate ca niște fete frumoase, îmbrăcate în alb, care apar noaptea, vrăjindu-i, prin dansul și cântecul lor, pe cei care le văd, aceștia îmbolnăvindu-se de epilepsie sau pierzându-și mințile.
{16} cetaceu cu dinți (n. a.)
{17} *flibustieri* - Hoț de mare, pirat care prăda în apele americane prin sec. XVII-XVIII.
{18} *Kinderszenen*, op. 15 (1838).
{19} *Nausicaa* - (în „*Odiseea*"), fiica regelui Alcinos al feacienilor. L-a trezit pe Ulise, aruncat de furtună pe țărm, în urma naufragiului și l-a condus la palatul tatălui ei.

Table of Contents

CRIPTESTEZIE - SAU ZBURĂTOARE FARFURIE?
PILOTUL PE CARE L-AU SĂRUTAT IELELE
SĂ NU AFLE ALADIN
OCEANUL CU TRILURI
NOTĂ BIBLIOGRAFICĂ